

NATIONAL BESTSELLER

మొర్కెరీ... నోర్మల్!

రవిచంద్ర

OVER
1 LAKH
COPIES
SOLD

21 జనవరి 2022. మిట్ట మధ్యహ్నం పూట అజు ఆఫీస్‌లో మల్లిని కలిసి, నేను రాసిన కథ గురించి చెప్పి పుస్తకంగా వెయ్యాలన్న రోజు తనకి గానీ నాకు గానీ ఊహల్లోనైనా లేదు మేము ఇంత దూరం వస్తామని; ఈ కథ ఇంత మంది మనసుల్ని గెలుచుకుంటుందని. కొత్త పారకులు, వందల, వేల మేసేజీలు, మెయిల్స్ చూసుకుంటుంటే తెలుగు పుస్తకానికి పునర్వ్యాఖ్యం వచ్చిందేమో అనిపిస్తోంది. అప్పుడప్పుడు గిల్లుకుని మరీ చూసుంటా, ఇదంతా నా పుస్తకానికేనా అని.

నన్న నమ్మి ఈ నవలను పుస్తకంగా తీసుకురావటమే కాకుండా, ప్రవాహంలా వస్తున్న ఆర్దర్లను మీ వరకు చేర్చడానికి పగలూ రాత్రి తేడా లేకుండా పని చేస్తున్న మా మల్లికి; తనతోపాటే ఉంటూ రోజంతా అలుపు లేకుండా పుస్తకాలు ప్యాక్ చేస్తున్న అజు టీమ్సికి; నా కన్నా ఎక్కువ నా పుస్తకాన్ని నమ్మినందుకు, ఈ కథ ఎక్కువమందికి చేరేలా చేసినందుకు మా పని రాక్షసి శ్వేతకి - మనస్సార్థిగా కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంటున్నా.

ఈ పుస్తకం నచ్చి సోషల్ మీడియాలో పదిమందికి తెలియాలని పోస్ట్లు, వీడియోలు చేసిన ప్రతి ఒక్కరికీ థ్యాంక్య్. ఏదో సాధించామనిపిస్తోంది. తలచుకుంటే తృప్తిగా ఉంది. మరో ప్రేమకథతో త్వరలోనే మీ ముందుకు వస్తా.

డబ్బిన్,

24 ఫిబ్రవరి 2023.

నాకో సంగతి చెప్పు... అసలు ఎవరైనా నీకు ఇంతకుముందు ఉత్తరం రాశారా? ప్రేమలేఖలో, మామూలు లేఖలో. పోనీ నువ్వు ఎప్పుడైనా రాశావా? మామూలుగా మనం రోజూ మాట్లాడుకునే మాటల్నే పొందిగ్గా పేర్చి కాయితం మీద పెడితే ఉత్తరం అయిపోతుందనుకునే అల్పసంతోషిని నేను. ఇవాళెందుకో ఇప్పటికిప్పుడే నీకో ప్రేమకథ చెప్పాలనిపించి, నీకు ఉత్తరాలు చదివే అలవాటుందో లేదో తెలీకుండానే రాశేస్తున్నాను. ఇది అమ్మ ప్రేమకథ.

తలుచుకుంటే నవ్వాస్తుంది. ఒక్కసారి ఆశ్చర్యంగానూ అనిపిస్తుంది - ప్రేమతో పెద్దగా పరిచయం లేని నేను ప్రేమకథ చెప్పడం, ప్రేమ కథల్నే చెప్పు ఉండటం గురించి ఆలోచిస్తే. బహుశా నేను అమ్మ కథని చెప్పాలి అనుకోవడం దగ్గర, అమ్మకి కూడా ప్రేమకథ ఉంటుందనుకోవడం దగ్గర ఈ ప్రయాణం మొదలై ఉండ్చు. బిడ్డ పుట్టినప్పుడు పెద్దయ్యక వాళ్ళు ఏమవ్వాలి, ఏ లక్ష్మీలు సాధించాలని ఎవరూ కలలు కనరు. వాళ్ళని చూసి మురిసిపోవడంలోనే రోజులు క్షణాల్లా గడిచిపోతాయి. వాళ్ళు ఎదిగే క్రమంలోనే ఈ ఆశలూ కలలూ మొదలవుతాయి. సరిగ్గా ఇదే జరిగింది నా ఈ కథ విషయంలో. ఎక్కువ విసిగించకుండా చెప్పాను.

ఓ ఫిబ్రవరి నెలలో దాదాపుగా ఇదే రోజున నా ఈ అమృ డైరీలో కొన్నిపేజీలు మొదలుపెట్టాను. మొదలుపెట్టినంత సులువు కాదని రాస్తుంటే అర్థమయ్య, అట్టేబర్ నాటికి సన్నగా చలి మొదలవుతున్న వేళకి హర్షి చేసేసాను. నాలుగేళ్ళ తర్వాత దాదాపు అదే రోజు అంటే ఇవ్వాళ, నేను దీనికి ముందుమాటగా ఈ ఉత్తరం రాయడం యాధృచ్ఛికం. నాకు కథలు రాయటం కన్నా చెప్పడం బాగా తెలుసంటారు నన్న తెలిసినవాళ్ళు. అలా చెప్పాలని చేసిన ప్రయత్నమే ఈ నా మొదచి కథ. ఏ భయలు, సంకోచాలు లేకుండా రాసుకున్న కథ. ఎవరు చదువుతారో, ఎంత దూరం వెళుతుందో తెలియకుండా రాసిన కథ. అందుకే అనుకుంటా ఈ కథలో ఒక నిజాయితీ కనిపిస్తుంది నాకు. డబ్బిన్లో నలుగురు మనుషులు ఉండే ఇంట్లో ఓ చీకటి మూల, రాత్రుళ్ళ కూర్చుని నేను రాసుకున్న ఈ అమృకథ సముద్రాలు దాటి పుస్తకంగా నీ ఒళ్ళో చేరి నిన్న నవ్విస్తూ ఏడిపిస్తుందంటే ఒకింత గర్వంగా ఉంటుంది సుమా.

చాలామంది పెద్దవాళ్ళు అంటారు, మా రోజుల్లోలా లేవు ఈ కాలం ప్రేమలు అని. చేంజ్ ఈజ్ ఇనెవిటబుల్ కదా? కాలంతో పాటు మార్పు కూడా సహజమే మరి. ఇంట్లో ఎక్కడో అలమారాలో బట్టల కింద రంగు మారిపోయి ఉన్న పాత ఉత్తరాలు, డైరీలు మనం పుట్టకముందో, మన చిన్నప్పుడో అమ్మానాన్నా మాములుగా రాసుకున్న మాటలు. అవి మనకిప్పుడు ప్రేమలేఖల్లా అనిపిస్తాయి. ప్రేమలేఖల్లో రాసుకున్న మాటలు. అవి మనకిప్పుడు ప్రేమలేఖల్లా అనిపిస్తాయి. ప్రేమలేఖల్లో అక్కరాల్ని తడిమి చూసుకుంటేనో, గ్రెటింగ్ కార్డ్ మధ్య దాచుకున్న సంవత్సరాల నాటి గులాబీని ముట్టుకుంటేనో వచ్చే తృప్తి వందల మెనేజుల్లో కలగట్టేదు. నీకూ అలాగే అనిపిస్తే ఈ కథ నీకు కచ్చితంగా నచ్చుతుంది. ఉత్తరాలు రాసుకునే నాటి అమృ ప్రేమ కథే ఇప్పుడు నీకు చెప్పబోతున్నాను.

కథలో చెప్పిన కాలంలోకి నిన్న తీసుకెళ్ళడానికి నేను చాలా హోమ్ వర్క్ చేశాననే చెప్పాలి. ఇది ఇష్టంతో కూడిన కష్టం. దీనికోసం ఎన్ఫోలనాటి విశాఖపట్టణం విధుల్లో తిరిగాను. ఎప్పుడూ చూడని న్యాయార్కు సిటీతో ప్రేమలో పడిపోయాను. ఈ కథలో ప్రధాన పాతలు నాలుగు. వాటిని నడిపించే పాతలు మరో మాడ.

మొదట చెప్పుకోవాల్సింది మా వర్ధనమ్మ. నీకు ఈవిడ మీద చాలా కోపం వస్తుంది. కానీ, ఈవిడ ప్రతీ అడపిల్ల తల్లికీ ప్రతినిధిలా అనిపించాక ఆ కోపం దూడి పింజలా ఎగిరిపోతుంది. గీత, జిత్తుల పాతల్లో ఏదో ఒక దాన్నో నిన్న నువ్వు చూసుకుంటావు. అనలు చెప్పే నమ్మువు గానీ అభిరామ్లా ప్రేమించడం చాలా కష్టమయితే, నందగోపాల్ లాగా మనుషుల్ని స్వీకరించడం దానికన్నా

కష్టం అనిపిస్తుంది నాకు. ఈ రెండు పాత్రల్ని పోలిన మనుషుల్ని నేను అరుదుగా చూసాను. అరుదుగా ఉంటేనే కదా దేనికైనా విలువ? ఇకపోతే సుచిత్ర - నా మనుకి చాలా దగ్గరైన పాత్ర. గతాలు, భవిష్యత్తులు అనే ఉచ్చలో ఇరుక్కొక్కుండా తూ రోజుని మాత్రమే అస్వాదించే సుచిత్ర లాంటివాళ్ళు ఇప్పుడు రోజుల్లో చాలా అవసరం. ఈ కథ నీకు తెలియడానికి ఒకరకంగా తనే కారణం.

ఆఖరుగా నా కథానాయిక సారిక. టీనేజర్ సుండి అమ్మ వరకు ఆమె భావాల్ని నియంత్రించుకోవడం నేర్చుకుని, పరిస్థితుల్ని తన అదుపులోకి తెచ్చుకోగలిగే పాత్ర. ఆమె పాత్రలో తమని తాము చూసుకున్నాం అనీ, ఆమె నవ్వితే అవి చదివాకే ఆమె కథని ఇంకా ఎక్కువ మందికి చెప్పాలి అని ఆశ మొదలైంది అవి చదివాకే ఆమె కథని ఇంకా ఎక్కువ మందికి చెప్పాలి అని ఆశ మొదలైంది. నిజం కాకపోతే ఆ నిరుత్సాహం జీవితాంతం వెంటాడుతుంది. కానీ, నాకు తెలియకుండానే ఈ కథని పుస్తకంగా తీసుకురావాలన్న ఆశ నన్ను కలలకి దగ్గర చేసింది. అది నిజమవ్వడానికి మూడేళ్లు పట్టింది. ఎదురు చూడటంలో ఉన్న ఆనందం తెలిసింది. పైకి చెప్పలేను గానీ చాలా రిలీఫ్గా ఉందిప్పుడు.

శ్వేతా, మల్లి - మీరు నా మొదటి నవలని చదివి మార్పులూ చేర్చులూ అవసరం లేదని నాకు స్వేచ్ఛనిచ్చి యథాతథంగా అజ్ఞ పబ్లిక్ ఐస్స్ ద్వారా తీసుకొస్తున్నందుకు ధన్యవాదాలు. ఘస్ట్ ఆల్వెన్ హోల్డ్ స్పెషల్ ప్లేన్ ఇన్ హోర్ట్. థ్యాంక్స్ ఫర్ బీయింగ్ మై ఘస్ట్. మల్లి భాషలో చెప్పాలంటే మీ ఇద్దరికి నా బోలెడంత ప్రేమ. చాలా చిన్న మాట ఇది. చెప్పగానే నవ్వేసి, చాయ్ తాగుడాం పద అంటాడేమో మల్లి.

నేను నచ్చిన చోట ఇంగ్లీష్‌ని ఇరికించి ఆదుతూ పాడుతూ కాలక్షేపంగా రాస్తుంటే, 'తెలుగు కథలో మాటలు తెలుగులో ఉంటేనే అందం..' అని నా వెనక బెత్తం పుచ్చుకుని నన్ను ముందుకి తోసి ఇంత వరకు తీసుకొచ్చిన రేణుకమ్మకి నా కృతజ్ఞతలు చెప్పాలి.

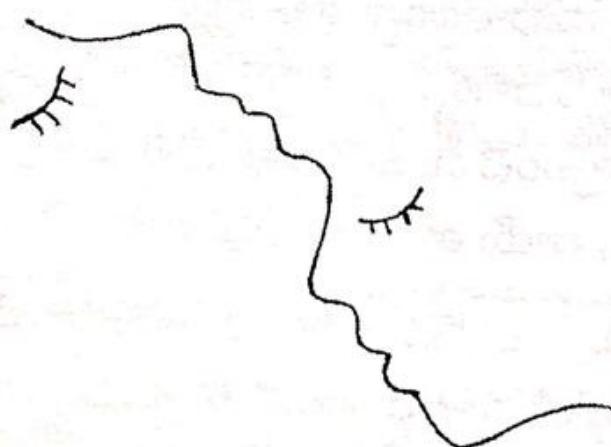
భాను.. మొదటి నుండి నాతో ఉండి, నా కథని నా కన్నా ఎక్కువ ప్రేమించి తన స్వహాస్తాలతో నోటబుక్లో కథ మొత్తం రాసి పెట్టి నాకు బహుమతిగా ఇచ్చింది. మై బిగ్గట సపోర్ట్.

అమ్మమ్మ ఇప్పుడు ఉండి ఉంటే బావుందేది. తను చదివిన ఆభరి ఉత్తరం సేను రాసింది. పదే పదే చదువుకుని మురిసిపోయిందట.

చివరిగా, సంసారభారాన్ని మొత్తం ఒంటి చేత్తో మోస్తూ ఖర్చుల్ని, బాధ్యతల్ని తన భాతాలో వేసుకుంటూ నప్పుల్ని, అందమైన భవిష్యత్తునీ మన భాతాలో వేసే నాన్నకన్నా బలవంతుడు ప్రపంచంలో ఉంటాడా? అందుకే ఈ అమ్మ కథని నాన్నకి అంకితం ఇచ్చాను. పిచ్చి నాన్న.. తనకి ఏమిచ్చినా అవన్నీ మళ్ళీ అమ్మకీ మనకే ఇచ్చేస్తాడు.

ఉత్తరాలు రాసుకునే కాలంలోకి మనం వెళ్లలేం కానీ ఇష్టమైన వారికి మన మాటల్ని చెప్పు ఉత్తరాల్ని రాయొచ్చు. అలా వెన్నెల రాత్రుల్లో అలల్ని లెక్కపెడుతూ, కలల్ని దాచుకుంటూ నేను ఇష్టంగా రాసిన ప్రేమలేభే నా ఈ ‘అమ్మ డైరీలో కొన్నిపేజీలు’. మాటల్లో గారడీలు చెయ్యలేను గానీ, నీ పక్కనే ఉండి కథ చెప్పాను. నేను వెళ్లిన ప్రతీ చోటునీ నీ కళ్ళముందుకి తీసుకొస్తాను. పుస్తకం మొత్తం చదివాక ఈ కథ నీదో, నీకు బాగా తెలిసిన వారిదో అని మాత్రం నీకనిపిస్తే నువ్వు కూడా అమ్మకో, నాన్నకో, నీకు నచ్చిన వారికో ఉత్తరాన్ని రాస్తావని ఆశిస్తా...

- నీ రవి

అన్ని మనుషులకు వీళింపులకుండారు? అదీగింది అతని వీళింపులకు ఉన్న తమ.

సుందర్యా (ఇంకఠిలు కాల్పని) .. ఆస్తిచిత్తము, ఆశీర్వాదమంచ దురగా ప్రాచుర్యములుండు.

‘కానీ ఈ వయస్సులో ఉండేది ఆకర్షణ కదా?’

‘అక్కరండే మొదలై అనుధాల అనుధాతలి దాచుకుండూ వచ్చుస్తో పోవ జప్పం, లేకు ముదురుతాయి.’

‘ఇస్తు ప్రాణమయినుతో పెంచు మారుతాయి కదా?’

“ ప్రాణికి వ్యవస్థలు మండించి వున్నాయి.

ప్రాణికాల విషయాల కు ముఖ్యమైన విషయాలలో ఒకటి.

స్వామీ అనుమతి.

అయితే నాను అనుమతి అలాంటి సమయాల్లో అక్కిందు. జిమ్మెండ్ నుండి చేసివుటం వాన్ని తరిగి కాలు పడువుకుని దగ్గరు లాక్ష్యంలో ఉంది.

ప్రాచీన వ్యవస్థలకు నొప్పిలేదు. .. రైతులు.

అందులో నీటి ద్వారా అయ్యున్నాడు. వారి పేరుకుంటే 205 మన
శ్రీ ఆచార్ణ.. నీటికాలాలో వీటి ద్వారా అయ్యున్నాడు. వారి
పేరుకు వీటి ద్వారా అయ్యున్నాడు.

“ముందు అంటే ఒకే ఆరోపణలు ఉన్న రెండు విషయాలు యికిం తప్పుసా. అనుభవం కంటే కనీసంచని దారాలతో మనం ఎప్పుడే మాడిపడిపోయాం. ఇప్పారి మనం ఒకటి అయ్యగ ఈండ విడిపోవడం అంటుం కుండు. ఈ మారాయ, విరసిలు నైపు మార్పమే, యక్కాకు యక్కు అని ఎప్పుడో రాని పెట్టిన ఉండుంది.

ప్రశ్నలు

କୁଳାଳ ପରିଚୟ

సాతిను దంచుండ వచ్చి ప్రాణమును నాశించి విన్నునీ వేద్యమును కొత్తంగా విషించి వచ్చినప్పుడు విన్ను వెల్లుకొన్నాడు.

३०५०...
कृष्ण

1

ఈసారి శీతాకాలం కొంచెం ముందుగానే వచ్చినట్టుంది. హేమంతపు మంచు రాత్రంతా తనతో గడిపి అలసి బద్ధకంగా ముడుచుకున్న లేత ఆకుల్ని మెత్తగా ముద్దాడి, మళ్ళీ తిరిగి వచ్చే వరకు తన గుర్తుగా ఉంచుకోమని లేత నీటి బిందువుల్ని ఆ ఆకులపై వదిలి, ఉదయభానుడికి స్వాగతం చెప్పి వెళ్లిపోతున్నట్టుంది. పసుపు పచ్చ మెడ ఉన్న చిన్న పిచ్చుక ఏ చడీ చప్పుడూ చెయ్యుకుండా మల్లెతీగ మొదట్లో గింజల కోసం వెతుక్కుంటోంది. దేవుడికి హూల కోసం వాకిట్లోకి వచ్చిన నాకు బద్ధకంగా అమృని అంటిపెట్టుకుని పడుకున్న పిల్లలూ ఉన్న ఆ మందార హూలని చెట్టు నుండి వేరు చెయ్యాలనిపించలేదు.

“శుభోదయం సారిక గారూ... అప్పుడే హూజయిపోయిందా?” లోపలికి వెళ్తున్న నన్ను మఫర్లు, మంకీ క్యాప్లుా పెట్టుకున్న మా గేటెడ్ కమ్యూనిటీ వాసులు పొర్కు వైపు మార్చింగ్ వాక్కి వెళ్తా పలకరిస్తున్నారు. పువ్వులు లేకుండానే హూజ కానిచేసి వంట పనిలో దిగాను. ఇవ్వాల్చి నుంచి స్కూల్లో పిల్లలకి ఎగ్గామ్సు. వాళ్ళ సంగతెలా ఉన్న ఎగ్గామ్సు అంటే ప్రతీసారీ నాకు టెన్ననే. గడియారం వంక చూసాను. అప్పుడే ఆరున్నర దాటేసింది. అప్పటివరకూ పనిలో ఉండి గమనించలేదు గానీ ఎక్కుడినుండో చిన్నగా సంగీతం వినిపిస్తోంది.

మరుగేలరా ఓ రాఘువా!

మరుగేల - చరా చర రూప పరాత్మర సూర్య సుధాకర లోచనా

అన్ని నీవనుచు అంతరంగమున
 తిన్నగా వెదకి తెలుసుకొంటినయ్య
 నిన్న గాని మదిని ఎన్నజాల నౌరుల
 నన్న టోపవయ్య త్యాగ రాజసుత!

పరాగ్గా ఉన్నానేమో, అలవాటైన కుక్కరు కూతల మధ్య ఇలా ఇవ్వాళ పాట
 నినిపించేసరికి ఉలిక్కిపడ్డాను.

‘ఇంతపొద్దున్న ఈ జిత్తు గాడికి ఈ పాట ఎందుకు గుర్తొచ్చింది? అయినా
 ఈ టైంకి లేవడే వాడు. రాత్రి ఏ సినిమానో చూస్తూ ల్యాప్టాప్ ఆఫ్ చెయ్యడం
 మర్చిపోయింటాడు..’ అనుకుంటూ జిత్తు గదికి వెళ్లి చూస్తే వాడింకా నాలుగో
 రూము నిద్రలో ఉన్నాడు. పాట ఎక్కడ్నుంచి వస్తోందా అని గదులన్నీ
 కలియతిరుగుతూ పెరట్లోకి వెళ్తే అర్థమైంది, ఆ పాట కొత్తగా వచ్చిన వెనకింటి
 వాళ్ళింట్లోంచని. వరసగా ఒక దాని తర్వాత ఒకటి పాటలొస్తుంటే వింటూ సూక్కలుకి
 తయారయ్యాను. రోజూ పొద్దున్న నాలో నేను మాట్లాడుకుంటూనో, కూని రాగాలు
 తీస్తుంటూనో పనులు చేస్తునే నాకు ఇవ్వాళ కొంచెం కొత్తగా, ఇంకా చెప్పాలంటే
 హాయిగా అనిపించింది. అలుపు తెలియట్టేదు. సూక్కలుకి బయల్దేరేసరికి లేచాడు
 జిత్తు.

“ఏంటమ్మా పొద్దున్న పాటలు? పడుకోనీకుండా...” విసుక్కున్నాడు. చికాకు,
 బద్ధకం కలగలిసిన గొంతుతో.

“శారదాంటీ వాళ్ళు భాళీ చేసిన వాటాలోకి కొత్తగా ఎవరో దిగినట్టున్నార్ఇ. నువ్వు
 అఫీసుకెళ్లోపు వాళ్ళకేమన్నా అవసరమైతే చూడు. నీకు టిఫిన్ టేబుల్ మీద
 పెట్టాను. లంచ్ బాక్స్ కూడా పక్కనే ఉంది. తీసుకెళ్ళడం మర్చిపోకు. కాఫీ ష్టోస్సులో
 ఉంది. వేడి చాలకపోతే ఓవెన్సో ఒక టూ మినిట్స్ వేడి చేసోన్. ఓపికుంటే పాలు వేడి
 చేస్తున్ని ప్రైషిగా కాఫీ చేసోన్” సూక్షీ తాళం తీసుకుని, పక్కనున్న బాబా కేలండర్కి
 దళ్ళం పెట్టుకున్నాను.

“వెళ్ళమ్మా.. రోజూ ఇదే సోది చెప్పావ. నేనేం చిన్న వెధవనా?” ఇంకా
 నిద్రావస్థ తీరినట్టు లేదు వాడికి. పిల్లలందరూ చిన్నవాళ్ళు, ఎందుకో అమ్మలకి
 వాళ్ళు ఎదిగపోయారంటే నమ్మబుఢి కాదు. ఓ పట్టాన ఒప్పుకోవాలనిపించదు.
 వాడి మాటల్ని పట్టించుకోనట్టు ఒక చిరునవ్వు నవ్వుకుని నా సూక్షీ తీసి సూక్కలుకి

బయల్దేరాను. గుమ్మం దగ్గర నుంచుని చూస్తున్నాడు.

* * *

నగరంలో ఓ మొస్తరు పేరున్న కార్పోరేట్ స్కూల్‌కి ప్రినీపాల్‌ని నేను. చదువు విషయంలో కొంచెం స్థిక్కగా ఉంటాను అంటారందరూ. రోజూలాగే రొణీన్ అయినా ఈ రోజు కొంచెం ఎక్కువ ఉత్సాహంగా ఉన్నాను. అదే మాట అడిగేసింది నవ్వేసి గబగబా లంచ కానిచ్చేసి నా రూంకాచ్చేసాను. నీలిమతో అలా అన్నానే గానీ నాక్కుడా తెలుసు, ఉదయం ఆ పాట విన్న దగ్గర్నుండి ఏదో అలవాటైన హాయి మళ్ళీ పలకరించినట్టు అనిపిస్తోందని.

పిల్లల ఎగ్గామ్, క్లాసులు, స్టోఫ్ మీటింగ్ అయి సాయంత్రం ఇంటికొచ్చి వినిపించింది. కొత్తగా వచ్చిన వాళ్ళమ్మాయి కాబోలు.

“నమన్నే ఆంటీ, ఈ ఇంట్లోకి నిన్ననే పిష్టు అయ్యాము. పొద్దున్న ఎలక్ట్రిషియన్ వస్తే అవసరమై ఈ స్టూలు మీ అబ్బాయి దగ్గర తీస్తున్నా. ధాంక్స్ ఆంటీ” గోడవతల నుండి స్టూలుని అందిస్తూ చెప్పింది.

“ఫర్మలేదమ్మా.. ఇంకా ఏమన్నా అవసరం అయితే చెప్పు. ఎంత మందుంటారు మీ ఇంట్లో? అన్నీ సర్దీసారా?” అడుగుతూ.. “అయ్యా ఇలాగే మాట్లాడేస్తున్నానేంటి. అలా తిరిగి ఇంట్లోకి రామ్మా. టీ తాగి వెళుదువు...” పిలిచాను.

“లేదాంటీ.. నాన్న రావటానికి లేట్ అవుతుందని ఫోన్ చేశారు. కొత్త చోటు కదా. ట్రాఫిక్ అదీ ఇంకా అలవాటవ్వాలి. చాలా పనుంది నాక్కుడా” మొహమాటంగా నవ్వుతూ చెప్పింది.

“సరేనమ్మా. నీకేమన్నా కావాలంటే పిలువు..”

“అలాగే ఆంటీ. వస్తాను.”

“అమ్మా.. నీ పేరు?” ఇంట్లోకి వెళ్ళబోతూ గుర్తొచ్చి అడిగాను.

“గీత..” చెప్పేసి లోపలికి వెళ్లిపోయింది ఆ అమ్మాయి.

“గీత...!!” వాకిట్లో లైటు వేస్తూ నాలో నేను అనుకున్నాను.

* * *

ఇప్పటికి గీత వాళ్లు వచ్చి రెండు వారాలు దాటింది. ఇంటి పనులు చేస్తుంటూ అడపాదడపా వెనకింటిని గమనిస్తున్నాను. గీత తప్ప ఆ ఇంట్లో వేరే మనుషుల జాడే లేదు ఇప్పటిదాకా. ఒక మగగొంతు మాత్రం వినిపిస్తుంది ఎప్పుడైనా చిన్నగా. వాళ్లు నాన్నడై ఉండొచ్చు. రోజుా పొద్దున్నే పాటలతో నాకు శుభోదయం ఒకరకంగా అలవారైపోయింది. జిత్తు కూడా మొదట్లో చికాకుపడ్డా మెల్లగా అలవాటుపడిపోయాడు. సంగీతానికున్న మహాత్యం ఏమో.

ఓ ఆదివారం రోజు ఇల్లంతా దులుపుతున్నాను. ‘వచ్చేది ఒక్క రోజు సెలవు. ఆ ఒక్క రోజుా కూడా ఎందుకమ్మా ఈ పస్తు..?’ అని కనురుకుంటూ ఉంటాడు జిత్తు. ఇల్లు శుభ్రంగా ఉంటే మనసు సగం ప్రశాంతంగా ఉన్నట్టే అని నా నమ్మకం. ‘జిందగి కైని పై పహేలీ హాయే..’ అని యూట్యూబ్లో మన్నా దే గొంతులో పాడుతున్నాడు రాజేష్ థన్నా.

“కథీ తో హసాయే, కథీ ఏ రులాయే...” పాడుతూ లోపలికొచ్చింది గీత.

“హేయ గీతా.. రారా. ఏంటి, ఎన్నిసార్లు పిలిచినా రాను అనేదానివి ఇవ్వాళేంటి, ఇలా సడన్ సర్పైజ్?” టీవీ ఆఫ్ చేసేసాను.

“ఏం లేదాంటి. నాన్న లేరు. ఇంట్లో బోర్ కొట్టింది. సరే సరదాగా పలకరిద్దామని ఇలా వచ్చా. జిత్తు అన్న లేదా?” ఇల్లంతా చూస్తూ అడిగింది.

“వాడప్పుడే నీకు అన్నయిపోయాడా?” నవ్వాను.

“ఎప్పుడో... లేదా?” లోపలకి చూస్తూ అడిగింది.

“లేదు గీతా... వచ్చేవారం కోడ్ రిలీజ్ ఉంది. కానీ, చెయ్యిల్చిన పని ఇంకా అవ్యాలేదని పొద్దున్నే ఆఫీసుకి వెళ్లాడు. దా.. ఇలా కూర్చో. ఇల్లంతా చికాగ్గా ఉంది. సర్దేస్తా ఒక పదినిముషాల్లో..” సోఫాలో ఉన్న బట్టల్ని ఓ మూలకి జరిపాను.

“ఏం ఘర్యాలేదు. నేను కూడా ఉన్నా కదా, హెల్ప్ చేస్తా” కుప్పగా ఉన్న బట్టల్ని మడతపెడుతూ అంది.

ఇల్లంతా అలవారైనట్టు తిరుగుతూ ఇల్లు సర్దటంలోను, వంటలోనూ సహాయం చేసింది తను. మాటల సందర్భంలో తెలిసింది, వాళ్లు ముంబయిలో ఉండేవారనీ, వాళ్లు అమ్మ ఏదెనిమిదేళ్ల నాడు క్యాన్సర్తో చనిపోయిందని, నాన్న ఫార్మా కంపెనీలో ఈ మధ్యే జాయిన్ అయ్యారనీ, తను ఎంబీబీఎస్ చేసి పీజీ చెయ్యడానికి ప్రిపేర్ అవుతోందని... అమ్మ లేకపోవటంవల్ల అన్ని పనులూ అలవారైపోయి

ఉంటాయి. ఏవేవో మాట్లాడుతోంది. అన్నటు కొత్త లేదు ఈ పిల్లకి. మధ్య మధ్యల్లో తీసే కూనిరాగాలని బట్టి సంగీతజ్ఞానం కూడా ఉందని అర్థమవుతోంది. నాకు కూతురు ఉంటే ఇలానే ఉండేదేమో అనిపించింది.

“ఆంటీ.. మీ పేరేంటి?”

“ఏ పేరైతే ఏం? ఎలాగూ నువ్వు పిలిచేది ఆంటీ అనేగా...” నవ్వాను.

“చెప్పండి...”

“సారిక...”

“నా పేరు కన్నా మీ పేరే మోడ్నెగా ఉంది ఆంటీ, సారీ సారికా ఆంటీ” నా పేరుని ఇష్టంగా పలికినట్టు అనిపించింది.

“వాట్స ఇన్ ఏ నేమ్ అని పేక్కియర్ అన్నట్టు, పేరులో ఏముంది గీతా?”

“పేరులోనే ఉంది ఆంతా... ప్రతీ పేరు వెనకా ఒక కథ ఉంటుందంట మా అమ్మ చెప్పు ఉండేది...” ఇంకా ఏదో చెప్పబోతుంటే, ‘గీతా’ అని పిలుపు వినిపించేసరికి, “నాన్నచ్చినట్టున్నారు, మళ్ళీ వస్తానాంటీ...” అని పరిగెత్తింది.

* * *

గీత నాకు, జిత్తుకి కూడా త్వరగానే అలవాతైపోయింది. ఓ రోజు సూక్లలో ఉండగా భోన్ చేసింది, “ఆంటీ, మధ్యాహ్నం హాఫ్ డే లీవ్ పెట్టి త్వరగా ఇంటికి రారా? కొంచెం అర్జైంటు...” అని. ఏం అయిందో అని కంగారుగా ఇంటికాచ్చేసరికి గుమ్మంలోనే ఎదురై, ‘పదండి పదండి టైం అయిపోతోంది’ అని తీసుకెళ్లి సినిమా ధియేటర్ ముందు సూటీ అపి, ‘ఇవ్వాళే సినిమా రిలీజ్ ఆంటీ. చాలా కష్టపడి టికెట్స్ సంపాదించా. ప్లీజ్. నాకు మీరు తప్ప ఇంక ఎవరూ తెలీదు ఈ ఊర్లో..’ అంది జాలిగా. కోప్పుదాలో జాలిపడాలో అర్థం కాక సినిమా చూసి వచ్చాను.

ఇంకో రోజు, క్రైండ్కి ఒంట్లో బాలేదు, ఇంటికెళ్లి చూడాలని చెప్పి తీసుకెళ్లి, వాళ్ళ ఇల్లు మర్చిపోయా అని ఊరంతా తిప్పింది. పైగా భోరున వర్షంలో తడిసాక చెప్పింది. ‘వర్షంలో లాంగ్ డ్రైవ్కి రమ్మంటే తిడతారు అని ఇలా చెప్పా. పానీపూరి తిందామూ?’ అని. పైకి కోపం నటించినా, నిజంగానే బావుంది నాకు. అన్నటు ఎన్ని రోజులైంది ఇలా వర్షంలో తడిసి! తిరిగి తిరిగి, తడిసి ముదై ఇంటికాచ్చేసరికి రాత్రి తొమ్మిది దాటింది.

రుసరుసలాడుతూ ఎదురొచ్చాడు జిత్తు. “ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి? బైటికెళ్ళేటప్పుడు ఫోన్ తీసుకెళ్లమని? అంత మతిమరుపేంటమ్మా నీకు? గీత కూడా ఫోన్ తియ్యలేదు” కోపంగా అన్నాడు.

“సార్ నాన్నా.. ఫోన్ తన బండిలో ఉండిపోయింది. వర్షం కదా. బయటకి తియ్యలేదు.”

“నీ కోసం చూసి చూసి, ఇంకాసేపుంటే ఏ పోలీస్ స్టేషన్కో వెళ్లి మిస్టింగ్ అని కంపైంట్ ఇచ్చేద్దాం అనుకున్నా. అయినా వర్షంలో తడిసి రావటం ఎందుకు? ఎవరైనా చూస్తే ఏమనుకుంటారమ్మా? నీ వయసేంటి? నీకేమన్నా అయితే చూసుకోవాల్సింది నేనే కదా?”

వాడు అనాల్సిన నాలుగు మాటలు అనేసి వాడి గదిలోకెళ్లి తలుపేసుకున్నాడు. వాడిది ప్రేమో, భయమో అర్థం కాలేదు నాకు. వాడి సంగతేమో గానీ నాకు ఈ రోజు బాగా నచ్చింది.

రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ మెల్లగా గీత నా అలవాట్లని, ప్రపంచాన్ని, నా ఆకారాన్ని కొంచెంకొంచెంగా మార్చేస్తోంది. యవ్వనం తిరిగొస్తున్నట్టు ఉంది. చూసుకోడానికి నాకు బాగానే ఉన్నా.. జిత్తు ఏమనుకుంటున్నాడో అని ఒక పక్క భయంగానే ఉంటోంది. ఆఫీసు పనుల వల్లనో, వేరే కారణాల వల్లనో గానీ వాడు నాతో ఈ మధ్య సరిగా మాట్లాడటం తగ్గించేసాడు. ‘నువ్వు నన్ను పట్టించుకోడం మానేశావ్’ అన్నాడోసారి. కొద్దిగా ప్రేమ చూపిస్తే ‘నాకేం కావాలో నాకు తెలీదా?’ అన్నాడింకోసారి.

గీతతో నేను ఎక్కువ సమయం గడుపుతున్నానని నాకు తెలుస్తోంది. అప్పుడప్పుడు నా వయసు నన్ను హెచ్చరిస్తోంది, తను కాలక్షేపం కోసం నా కొమ్మ మీద వాలిన పక్కి అనీ, రేపో మాపో వెళ్లిపోయేదే అనీ.. కానీ, బావున్న ఈ క్షణాల్ని అస్వాదిస్తూ రేపటి గురించి తలుచుకోకపోవడం మెల్లగా అలవాటవుతోంది. నాలో వచ్చిన మార్పు నాకే కాకుండా ఎదుటివాళ్ళకి కూడా కనిపిస్తోంది. ఎవరైనా గీతని చూసి ‘మీ అమ్మాయా?’ అని అడుగుతుంటే తెలియని ఆనందం. ఎందుకో ఈ అమ్మాయి ఎన్నో రోజులనుండి పరిచయం ఉన్న వ్యక్తిలా మారిపోయింది. అంత చిన్న వయసులో ఉండాల్సిన దానికన్నా ఎక్కువ పరిణితి, చిన్న చిన్న విషయాల్లో ఆనందాల్సి వెతుక్కువడం, ముఖ్యంగా అడక్కుండానే చనువు తీసుకుని నన్ను నాకు కొత్తగా పరిచయం చేయ్యదం.

మన కన్నా తక్కువ వయసు వాళ్ళతో స్నేహం చేస్తే మన ఆరోగ్యం, ఆలోచనా విధానం కొత్తగా ఉంటాయేమో. జిత్తు ఎప్పుడూ నాతో ఒక కొదుకులాగే ప్రవర్తించాడు గానీ స్నేహితుడిగా ప్రవర్తించలేదు. అమృతో కూడా స్నేహంగా ప్రవర్తించాడు గానీ బిజీ అయిపోయాడు. ఉండాచ్చు అని వాడికి తెలిసే లోపే చదువు, ఉద్యోగం అని బిజీ అయిపోయాడు.

* * *

ఈ శుక్రవారం నాడు, రోజుం కన్నా ముందే లేచి ఆఫీసుకి తయారవుతున్నాడు జిత్తు. వంట ఇంకా పూర్తవలేదని టెస్ట్ పడుతుంటే, బయట తినేస్తా అని చెప్పాడు.

“నేను వెళ్తున్నా..” ఘూ వేసుకుంటూ హోల్లోంచి అరిచాడు.

“సాయంత్రం త్వరగా వస్తావా? శుక్రవారం కదా? ఏ సినిమాకో, మాల్కో వెళదాం. చాలా రోజులైంది. గీత కూడా వస్తానంది” వర్షం పదేలా ఉంటే, బట్టల్ని లోపలికి తెస్తా అడిగాను వాడిని. ఆఫీస్ చికాకులో ఉన్నాడో, నిజంగానే కోపంలో ఉన్నాడో గానీ గట్టిగా అరిచేసాడు నా మీద.

“రోజురోజుకి నీ పిల్ల చేష్టలు ఎక్కువైపోతున్నాయి అమ్మా. కాలేజీ స్టూడెంట్లా సినిమాలు షికార్లు ఏంటి? ముందు ఆ గీతని రానివ్వకుండా ఉండాలి ఇంటికి. ఎలాగూ అమ్మ లేదు. నాన్న ఏం చేసినా ఏం అనడు. అడిగే వాడు లేదు. నీకైనా తెలియాలి కదమ్మా? రేపు తను పీజీ చెయ్యడానికి వేరే చోటికి వెళ్ళిపోతే ఏం చేస్తావ్? ఈ వయసులో ఎందుకు నీకీ జీన్నులూ అవీ? నీ వయసు వాళ్ళతో స్నేహం చేసుకోక? అమ్మవి.. పైగా స్కూల్ ప్రిన్సిపాల్వి. నీ స్కూలు పిల్లలో, స్టాఫో నిన్ను బయట చూస్తే ఏమనుకుంటారు? ఇవ్వాళో, రేపో నాకు పెళ్ళుతే కొన్నాళ్ళకి నానమ్మవి కూడా అవుతావు. ఇకనైనా తెలుసుకుంటే మంచిది...” అని అరిచి ఆఫీస్కి వెళ్ళిపోయాడు.

నాకేం చెప్పాలో అర్థంకాలేదు. స్కూలుకి వెళ్లాలనిపించక సిక్ లీవ్ చెప్పేసాను. ఎంత ఆపుకుంటున్నా కన్నీళ్లు అగట్టేదు. అమ్మకి ఫోన్ చేసి మాట్లాడాలనిపించింది. తను ఫోనెత్తలేదు. జిత్తు అన్న మాటలు నిజంగా జీర్ణించుకోలేకపోతున్నాను. నా పెంపకం లోపమా? లేక నిజంగానే వాడు అన్నట్టు నేను తప్పు చేస్తున్నానా? అర్థం కావట్టేదు. ఆలోచిస్తూ అలాగే సోఫాలోనే నిద్రపోయాను. మధ్యహన్నం వంటగదిలో చప్పుడుకి మెలకువ వచ్చి చూస్తే గిత.

“ముందు వెళ్లి మొహం కడుక్కుని రండి..” అని టవల్ ఇచ్చి బాత్రూంలోకి

పంపింది. వచ్చేసరికి వేడి వేడి అల్లం టీ నా ముందు పెట్టింది.

టీ ఒక సివ్ చేసి, నేనేదో చెప్పబోయాను.

“ఔ.. మాట్లాడకుండా టీ తాగంది. అయినా జిత్తు అరుపులు మా ఇంటి వరకూ వినిపించాయి. ఈ చెవితో విని ఆ చెవితో వదిలేసా. వెంటనే వస్తే మీరు ఏమన్నా అనుకుంటారని ఇప్పుడొచ్చా”

నాకెందుకో ఇబ్బందిగా అనిపించింది. మన ఇంటో మనం ఎన్ని అనుకున్నారాని బాధ, ఆ మాటలు వేరే వారి చెవిన పద్ధాయి అంటే ఒక్కసారిగా వచ్చేస్తుంది.

“చూడండాంటీ, మీకు చెప్పదగ్గ అంత వయసు, అనుభవం నాకు లేవు. కానీ, ఒక్కటిమాత్రం నిజం. అమ్మాయిగా పుట్టడం మన అదృష్టం. అది అమ్మాయిలకే తెలుస్తుంది. ఇంటోంచి బైటికాచ్చిన దగ్గరనుండి మళ్ళీ తిరిగాచేపరకూ కొన్ని వేల కళ్ళు మనల్ని చూస్తాయి. వందల నోళ్ళు మాట్లాడతాయి. ప్రతీ ఒక్కళ్ళకి సమాధానం చెప్పు పోలేం కదా? మీ విషయంలో జిత్తు మీ అబ్బాయి. కానీ తను ముందు మగవాడు, తర్వాతే మీ కొడుకు. తను తప్పగా మాట్లాడాడు అని చెప్పడం నా ఉద్దేశం కాదు. కానీ చెప్పే విధానం తప్ప అంటున్నాను. 2016లో ఉన్నాం మనం. ఇప్పుడు కూడా అందరికీ నచ్చేలా ఉండాలి, అందరినీ మెప్పించాలి అనుకుంటే ఎప్పటికీ మనం మనలా ఉండలేం. మా నాన్న నాకు ఇలాగే బ్రతకడం నేర్చించాడు. ఎంతలా అంటే, చివరికి మా అమ్మ చనిపోయినపుడు కూడా నేను ఏడవలేదు. ఏడిస్తే మా అమ్మ నన్ను వదిలి వెళ్లిపోయింది అని నమ్మినట్టు అని చెప్పాడు మా నాన్న. నిజమే కదా.. మా జ్ఞాపకాల్లో మా అమ్మ ఎప్పటికీ బతికే ఉన్నపుడు ఏడవటం ఎందుకు? ఒక తల్లిగా, సింగిల్ పేరెంటగా మీరు ఇంతకన్నా ఎక్కువ అనుభవాల్నే చూసి ఉంటారు. మీ దైర్యాన్ని నాకు ట్రాన్స్‌ఫర్ చేసేయంది. కానీ ఇలా మాత్రం ఏడవకండి..” అని నవ్వేసింది.

తను చెప్పిన ప్రతీ మాట నిజం అనిపించాయి. మనసులో ఉన్న భారం అంతా దూడి పింజలా ఎగిరిపోయింది. చాలా తేలికగా వుంది ప్రాణం. ఇవన్నీ విన్నాక, ఇంత బాగా పెంచిన వాళ్ళ నాన్నని తప్పనిసరిగా కలవాలనిపించింది.

“ఇవన్నీ వదిలేయంది ఆంటీ. మీకు రెండు స్ట్రోజ్లలు ఉన్నాయి. ఒకటి, నాకు ధీర్ఘ యూనివర్సిటీలో పీజీకి అడ్డిషన్ దారికింది.”

“కంగ్రాట్యులేషన్స్ గీతా..” నాకు చాలా సంతోషంగా అనిపించింది. ఆ

అవకాశం కోసం తను ఎంత కష్టపడిందో నాకు తెలుసు.

“మీకు తెలుసుగా ఆంకాలజిస్ట్ అవ్వడం నా కల.”

“జీవితం ప్రతీసారీ కలల్చి, ఆశల్చి చూపిస్తుంది. కల జీవితానికి దారి చూపిస్తే, ఆశ ఆ దారి వరకు మనల్చి నడిపిస్తుంది...”

“ఎంత బాగా చెప్పారో... ఆ కలే నన్ను ఇంత దూరం తీసుకొచ్చింది. దేశంలో ఉన్న అందరు క్యాన్సర్ పేషింట్స్‌ని నేను కాపాడలేకపోవచ్చ కానీ నా లాంటి మర్కో గీత తనకి కావాల్సిన వాళ్ళని పోగొట్టుకోకుండా కాపాడగలిగితే చాలు.”

“గీతా, చాలా రోజుల నుండి చెప్పాలి అనుకుంటున్నాను. నువ్వు మాట్లాడే ప్రతీ మాట్లా ఎవరో నాకు బాగా తెల్సినవాళ్ళు చెప్పున్నట్టే అనిపిస్తుంది. బహుశా మనకి గత జన్మలో ఏమన్నా పరిచయం ఉందేమో. ఈ ఒక్క సర్టైజ్‌కే నా కడుపు నిండిపోయింది” ఉండబట్టలేక అనేసాను.

“ఆ.. ఆ.. అసలు సర్టైజ్ రెండోదే...”

“అవునా? చెప్పు చెప్పు..” ఆసక్తిగా ముందుకి వంగాను.

“అది చెప్పేది కాదు. రేపు సాయంత్రం రెడీగా ఉండండి. మిమ్మల్చి డిస్కుర్సికి తీసుకెళ్తా. అక్కడ చూపిస్తా. జిత్తు అన్నతో నేను మాట్లాడతా. తను కూడా వస్తే బావుంటుంది.”

“ఫుర్మ్యాలేదు. నేను చెప్తా వాడితో. ఇప్పుడేగా ధైర్యమిచ్చావ్.”

“సరే వెళ్ళాస్తానమ్మా.. రేపు కలుధ్యాం..” పరాకులో అమ్మ అందేమో. ఎంత బావుంది వినడానికి.

“గీతా, రేపు మీ నాన్నగారిని కూడా తీసుకురా. ఇప్పటివరకు ఆయన్ని చూడలేదు.”

“ఆంతకీ ఆయన పేరు..?”

“అభిరామ్ నాయుడు” చెప్పేసి వెళ్ళడానికి లేచింది.

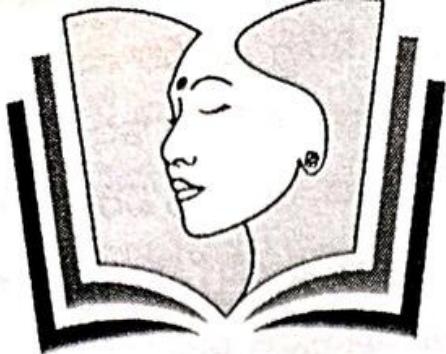
“అభిరామ్...!! అంటే నువ్వు???” చెయ్యి పట్టుకుని ఆపాను.

“గీత.. గీతాంజలి!!!” నా చేతిని విడిపించుకుని, నవ్వి పరిగెట్టేసింది తన ఇంట్లోకి.

‘రామ్ అంటే తనా? తనేనా??’ మనసు కుదురు లేదు. నాకెందుకో మెదడంతా మెద్దు బారిపోయినట్టుంది. కూర్చున్న చోటు నుండి లేచే శక్తి కూడా లేదనిపించింది. కొన్నిసార్లు కొన్ని విషయాలు, కొన్ని జ్ఞాపకాలు మర్చిపోదాం అనుకుంటాం. మర్చిపోయాం అనే అనేసుకుంటాం. జీవితం అంటేనే జ్ఞాపకాలు... ప్రతీ జ్ఞాపకం ఎవరో ఒకరితో ముడిపడి ఉంటుంది. ఆ ముడి ఎంత దృఢంగా ఉంటే, ఆ జ్ఞాపకాలు అంత భారంగా ఉంటాయి. ఆరోజు ముపై సంవత్సరాల క్రితం నేను కన్న కలలు కళ్యమందు కదిలాయి. ఏ పని చేస్తున్నా జ్ఞాపకాలే.

నేను వదిలేసుకున్న నా జీవితం... నేను రాయని నా జీవితపు డైరీలో పేజీలు...!!

2

‘మా పెద్దపిల్ల సారిక ఆంధ్రా యూనివర్సిటీలో ఇంజనీరింగ్ మొదటిసంపత్సరం చదువుతోంది...’ అని మా అమ్మ ఊరంతా దండోరా వేసి చెప్పడం మొదలెట్టి ఇప్పటికి పది రోజులైంది. సెఫ్టైంబరు నెల వర్షాలు రోజుా ఏదో ఒక టైములో వచ్చి పలకరించి వెళ్తున్నాయి. మధ్యహన్మాం మూడు మూడున్నర మధ్య చిన్నగా పడుతున్న చినుకులకి బ్యాగుల్ని, చున్నల్ని అడ్డు పెట్టుకుని వెళ్తున్న మా మొదటి సంపత్సరం అమ్మాయిల్ని ఆపారు సీనియర్ మూక.

“ఓయ్, పచ్చ మిట్టి అమ్మాయ్... నీ పేరేంటి?” అడిగాడు వేణు, సెకండ్ ఇయర్ సీనియర్.

“పద్మ..”

“మే.. మిగతా వాళ్ళు కూడా మీ పేర్లు చెప్పండి. మళ్ళీ అందర్నీ విడివిడిగా అడగాలా??” వెనకున్న మరో సీనియర్ రాజేష్ గట్టిగా అడిగాడు మమ్మల్ని.

“మాధవి”

“భారతి”

“సారిక”

“జ్యోతిర్మయి..” అందరం పేర్లు చెప్పాం.

“ము... ఏ బ్రాంచ్?”

“ఎలక్ట్రికల్ ఇంజనీరింగ్” చెప్పింది మాధవి.

“జ్యోత్తి.. ఓ పాట పాడు” వరుసలో చివరనున్న అమ్మాయిని అడిగాడు రాజేష్.

“నాకు పాటలు రావు” కొట్టిసట్టు చెప్పింది జ్యోత్తి.

“మరి ఎవరికాచ్చు మీలో? ఎవరో ఒకళ్ళ పాడితేనే మీరు ఇక్కడనుండి వెళ్ళేది. మేము మీ సీనియర్స్. మీరు ఇప్పుడే జాయిన్ అయ్యారు. సీనియర్స్ చెప్పింది చెయ్యాలి తెలుసా??”

వదిలేలా లేరు.

“ర్యాగింగా?” చురుక్కున చూసి అడిగాను.

“ఈ మాత్రం దానికి ర్యాగింగు అని పెద్ద పెద్ద పేర్లెందుకులే? ప్రైషర్స్ దే అయితే పాడతారు కదా? దానికి కొంచెం రిహర్సులు...” అంతకన్నా సూటిగా చెప్పాడు వేణు.

“ఇంతకీ ఎవరు పాడుతున్నారు?” రెట్టించాడు రాజేష్.

“దీనికాచ్చు సీనియర్ అన్నయ్యా..” నన్ను చూపించింది పద్మ. అక్కడన్న అమ్మాయిలు, సీనియర్స్ అంతా ఫూల్లున నవ్వారు అన్నయ్యా అన్న మాటకి.

“ఇది ఇంజనీరింగ్ కాలేజీ, స్కూల్ కాదు. వరసలు అవి పెట్టి పిలవక్కరేదు. రాజేష్ అంటే చాలు. త్వరగా ఓ పాట పాడేసి వెళ్లిపోండి..” అన్నయ్యా అన్న పిలుపుకి లోపల ఉక్కోషంగా ఉన్నా పైకి కనపడనియ్యలేదు రాజేష్.

“సారికా.. త్వరగా ఏదో ఒకటి పాడెయ్యవే. వీళ్ళు జిడ్డులా ఉన్నారు. పైగా సీ నియర్స్తో పరిచయాలు పెంచుకోవడం మనకే మంచిది” పద్మతో పాటు మిగతా అమ్మాయిలు కూడా అభ్యర్థిస్తున్నట్టు అన్నారు.

తప్పేలా లేదని, ‘మరుగేలరా ఓ రాఘవా!’ అని నేను మొదలుపెట్టగానే రాజేష్ ఆగమని సైగ చేసాడు.

“బరేయ్ రామా.. అభిరామా.. ఇలా రారా.. ఈ అమ్మాయి నిన్ను తలచుకుంటోంది. నీ గురించే పాడుతోంది. త్వరగా రా..” అని పిలవగానే, ఒక్క ఉదుటన వచ్చాడు అక్కడ వేరే జూనియర్ కుర్రాళ్ళతో ఉన్న అబ్బాయి.

“ఏం పాడావ్ నా గురించి? మళ్ళీ పాడు” నా ఎదురుగా నిలబడ్డాడు.

“అది మీ గురించి కాదు. త్యాగరాజస్వామి కృతి. రాముని గురించి” కొంచెం విసుగ్గా చెప్పాను.

“నేనూ రాముణ్ణే.. అభిరాముణ్ణే..” కొద్దిగా ముందుకి వంగి చెప్పాడతను.

తలెత్తి మొదటిసారి చూసాను అతన్ని. రాముడంత విగ్రహం కాదు గానీ, ఏదో ఆకర్షణ ఉండనిపించింది ఆ పిల్లాడి తేనెకళ్ళలో. వెంటనే కళ్ళు దించేసుకుని, “పదండి, వెళ్లిపోదాం..” అని పద్మ చెయ్యి పట్టుకుని లాగాను.

“పాడమంటే పారిపోతావ్? నిన్నే.. ఓయ్, రెండు జళ్ళమ్మాయి.. నీ పేరేంటి?” వెనకనుండి అరుస్తున్నాడతను.

“అవునే సారికా, ఆ అన్నయ్య గురించి ఎందుకు పాడావ్ పాట? ఇంకేడో సినిమా పాట పాడొచ్చు కదా?” బస్సులో వెళ్తుంటే అడిగింది పద్మ.

“ఊరుకోవే. నాకసలు పాడే ఆలోచనే లేదు. ఎందుకు అనవసరమైన గూడవ అని గుర్తుకొచ్చిన త్యాగరాజ కృతి పాడేసాను. అయినా నువ్వేంటే బాబూ, అందర్నీ అన్నయ్య అన్నయ్య అంటావ్? ఇంట్లో ముగ్గురన్నయ్యలు ఉన్నారు. సరిపోలేదా?” అంత విసుగులోనూ నవ్వేచ్చేసింది నాకు. పద్మ స్వాల్ఫ రోజుల నుంచి ఇంతే.

“వాళ్ళని పిలిచి పిలిచే ఇలా అలవాటైంది. అయినా ఎందుకొచ్చిన గోల నాకు? ముందే అన్నయ్య అనేస్తే తర్వాత ఎవడూ మన జోలికి రాడు కదా..” నా స్టావ్ వచ్చేసింది అని సైగ చేసింది.

* * *

‘ఓ రామ నీ నామమెంతో రుచిరా..’ బస్సు దిగి నడుస్తుంటే, దారిలో ఎవరో భిక్షగాడు పాడుకుంటున్నాడు. పెద వాల్తేరు జంక్షన్ దాటాక, ఓ అయిదు నిమిషాలు నడిస్తే వచ్చే మునసబు వారి వీధిలో ఎడమ పక్కన నాలుగో పెంకుటిల్లు మాది.

“అప్పుడే వచ్చేసావేమే? అయిపోయిందా కాలేజీ?” గుమ్మంలోనే ఎదురై టవల్ చేతికిస్తూ అడిగింది అమ్మ.

“హో. ఇవ్వాళ లాస్ట్ అవర్ క్యాన్సిల్ అయింది”

“వర్షాకాలం కదా? వెళ్ళేటప్పుడు గూడుగు తీసుకెళ్లమంటే వినవు. వెథవ సోకు..” నా చేతిలో బ్యాగ్ తీసుకుంది.

“సర్లే.. కాఫీ పెట్టమ్మా..” తది ఉవల్ పక్కన కుర్చీలో విసిరేసాను.

“హామ్ముయ్య వచ్చేసావా బంగారం? కాస్త ముఖం కడుక్కుని రావే. వర్షం తగ్గాక రామాలయానికి వెళ్దాం. ఒక్కడాన్నే వెళ్లేనే” లోపలికి వస్తున్న నన్ను చూస్తూనే అంది మామ్ము.

“నే రాను పో మామ్ము.. ఏంటో ఈ రాముడి గోల ఇవ్వాళ నాకు” చికాకు పడ్డాను.

“వెధవ కరెంటు. ఇలా రెండు చినుకులు పదేసరికి అలా తీసేస్తాడు..” కాఫీ ఇస్తూ వర్షాన్ని, ఎలక్కిసిటీ డిపార్ట్మెంటుని ఏకరువు పెడుతోంది అమ్మ. కాఫీ తాగుతూ కిటికీలోంచి చూస్తుంటే మధ్యహ్నం కాలేజీలో జరిగిన సంగతే కళ్ళ ముందు కదిలింది.

* * *

క్కాసులు, ల్యాబ్లెంతో చాలా తొందరగా రోజులు గడుస్తున్నట్టు అనిపిస్తోంది. సీనియర్స్ కూడా అలవాటయిపోయారు. ఇంటర్వుల్ ఎగ్గామ్స్కి వారం రోజుల ముందు లైబ్రరీలో పుస్తకాల కోసం ఎగబడుతున్నాం అందరం.

“పేరుకి ఇంత పెద్ద లైబ్రరీ. ఏం లాభం? ఒక్క పుస్తకం దొరకదేంటే బాబూ. లైబ్రరీలో చూస్తే ఎవడూ కనపడడు. ఈ హస్టల్ జనాలు మెస్సెలో తింది చాలక ఇక్కడ పుస్తకాలు తినేస్తున్నారేమో. ఈ ఆదివారం జ్యోతిబుక్ డిపోకి వెళ్దాం వస్తావా?” సెమిస్టర్ బుక్స్ కోసం దాదాపు లైబ్రరీ మొత్తం రెండుసార్లు వెతికాక అడిగింది పద్మ.

“హా సరే. మరీ పొద్దున్నే వచ్చేయ్యకు. పదకొండు దాటాక రా..” ఎక్కడ త్వరగా నిద్ర లేవాల్స్ స్తుందో అని నా భయం నాది.

“హో కోకిలా. బావున్నావా.. ఆ రోజు పాట పాడమంటే పాడలేదు?” వెనక నుండి వినిపించింది, మళ్ళీ అదే గొంతు.

“నా పేరు కోకిల కాదు...” తిరిగి చూసాను.

“ఆతెలుసులే... సారిక అంటే కోకిలేగా. పైగా నువ్వు సంగీతం నేర్చుకున్నావంట కదా?” మాట కలపాలని చూస్తున్నాడు.

“రేడియోలో ప్రోగ్రాంలు ఇవ్వచ్చు కదా. మా వాడు ఎప్పుడూ రేడియోనో, టేవి రికార్డర్లో పట్టుకుని పాటలు వింటూ ఉంటాడు హస్టల్లో..” రామ్ భుజం మీద చెయ్యి

వేస్తూ అన్నాడు రాజీవ్.

“నేను వెళ్లాలి” తప్పించుకుని పచ్చేసాను.

“నేను రావాచ్చా బుక్ షాహ్కి నీతో?” వెనుక నుండి అంటున్నాడు. మా మాటలు విస్మయిస్తున్నాడు. వెనక్కి తిరిగి చూసి సమాధానం చెప్పాలి అసుకున్నాను. కానీ చూడలేదు.

“వీడెంటే? నీ వెంట పడ్డాడు?” వెనక్కి చూస్తూ అంది పడ్డు.

“ఏమానే బాబూ.. నను..!”

“డీసింటగానే మాట్లాడుతున్నాడు కదే? బాపున్నాడు కూడా. నువ్వు సచ్చావేమో. సరాదాగా మాట్లాడొచ్చు కదా?” చాలా మాములుగా అనేసింది.

“నోర్ముయ్, మా అమ్మ సంగతి తెల్పుగా?” అంతకు మించి అతని గురించి మాట్లాడటం అనవసరం అనిపించింది.

అనుకున్నట్టే ఆదివారం జ్యోతి బుక్ డిపోకి వెళ్లి కావాల్సిన పుస్తకాలు తీసుకుని, అట్టుంచి అటే జగదాంబ, పూర్వమార్కెట్కి వెళ్లి షాపింగు చేసుకొచ్చాం.

“వచ్చేది ఒక్క ఆదివారం. పొద్దున్నంతా టీవీ, మధ్యాహ్నం తిరుగుళ్లు. ఆడపిల్లకి అంతసేపు పెత్తనాలేంటే బైట? చెల్లెళ్లు చూడు పొద్దున్నంచి ఎంత బాగా చదువుకుంటున్నారో. ఒక్క పనికి సాయం చెయ్యవు పైగా” గసిరింది అమ్మ. ఇంటి గేటు ముందు ఆకు కూరలమ్ముతో బేరం చేస్తోంది.

“ఎందుకే వర్ధనం... దాని మీద అలా కేకలేస్తావ్? ఏమీ చదవకుండానే దానికి యూనివర్సిటీలో సీటొచ్చిందా? దానివన్నీ నా పోలికలే. ఈ చిన్న వెధవలకే నీ పోలికలొచ్చాయి. ఎప్పుడు చూసినా పుస్తకం ముందే ఉంటారు. మార్కులు మాత్రం నేను వేసే బూరెల కన్నా గుండ్రంగా వస్తాయి. నువ్వు రావే.. ఏం తెచ్చావ్ నాకోసం?” నేను తెచ్చిన కవర్లు అందుకుని లోపలికి తీసుకెళ్ళిపోయింది అమ్మ. మా అక్కాచెల్లెళ్లు ముగ్గురిలో నేనంటే ఎక్కువ ఇష్టం ఆవిడకి. పెద్ద మనవరాల్ననేమో. వాకిట్లో గుమ్మానికి చెరో వైపు కూర్చుని నేను తెచ్చిన బ్యాగుల వంక చూస్తూ చదువుకుంటున్నట్టు నటిస్తున్నారు హరిక, రాధిక.

* * *

మర్మాడు కాలేజీలో లంచ్ బ్రీక్లో మళ్ళీ కనిపించాడు అతను.

“నేను వస్తానంటే రావడ్నన్నావ్? మరి నాకోసం అంత వెతుక్కున్నావ్ నిన్ను?”

“నేను వెతుక్కోడం ఏంటి? అయినా నువ్వు.. బుక్ షాప్కి?”

“హా, వచ్చా.. పొద్దున్నండి అక్కడే ఉండి.. నీ షాపింగ్ అంతా అయ్య ఇంటికి వెళ్లేవరకు మీ వెనకాలే ఉన్నా. నువ్వు నా కోసం వెతకడం కూడా చూసా.”

“ఎందుకొచ్చావ్? మమ్మల్ని థాలో అవుతున్నావా?” కోపంగా అడిగాను.

“నువ్వేందుకు వెతికావ్?”

“నేనేం వెతకలేదు..”

“సరేలే, నేనూ రాలేదు. ఏమీ చూడలేదు” అనేసి వెళ్లిపోయాడు.

“నిజమా? వెతికావా?” నా భుజాన్ని తన భుజంతో గుద్ది అడిగింది పద్మ.

“వాడి ముఖం.. ఏదో వాగుతున్నాడు” మాట దాటేసాను.

* * *

చూస్తూ చూస్తూ మొదటి సంవత్సరం ఎగ్గామ్స్ కూడా అయిపోవచ్చాయి. అవకాశం చిక్కినప్పుడల్లా అతను నాతో మాట్లాడటానికి ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నాడు. ఆఖరిపరీక్ష రాసి బైటికొచ్చాం.

“ఎలా రాశారు?” ఒకేసారి అడిగారు మాధవి, పద్మ.

“ఫ్స్ క్లాన్... చాలా బాగా రాశానే. నిన్న హస్టల్ ప్రాక్టీస్ చేసినవే వచ్చాయి. నువ్వేంటే అలా ఉన్నావ్?” పదే పదే పేపర్ వంక చూసుకుంటూ పాలిపోయి ఉన్న నా ముఖం చూస్తూ అడిగింది భారతి.

“ఏమోనే. ఎందుకో సరిగా రాయలేదు. అన్నీ సగం సగం రాసి వదిలేసినట్టు అనిపిస్తోంది”

“సరేలేవే.. అయిపోయాయిగా ఎగ్గామ్స్. కొన్నాళ్ళు రిలీఫ్” నా చేతిలో ఉన్న క్వశ్చన్ పేపర్ లాగేసింది పద్మ.

“మరీ ఎక్కువ చదివేసినా ఇలా అవుతుందేమో.. వ్యు..” కళ్ళలో నీళ్ళాక్కటే తక్కువ అన్నట్టుంది నా పరిస్థితి.

“ఎలా రాశావ్ ఎగ్గామ్స్?” అడిగాడతను, వెనకనుండి సడన్గా వచ్చి.

“నీకు అమ్మాయిల వెనక తిరగడమే పనా? అందుకే ఈ కాలేజీలో జాయిన్ అయ్యావా? నువ్విలా మాటిమాటికీ నాకడ్డుపడుతూ ఉంటే నేను చదువుమీద శ్రద్ధ పెట్టలేకపోతున్నాను. ఎందుకులే సీనియర్ అని నీ మీద ఇప్పటి వరకు కంప్లెంట్ చెయ్యలేదు. ఫ్లీజ్.. నన్నొదిలెయ్” అసలే చికాకుతో ఉన్న నేను కోపంతో గట్టిగా అరిచేసరికి అక్కడున్న అందరూ ఆగి మరీ చూసారు.

“సారీ సారికా. మళ్ళీ నీ జోలికి రాను” వెళ్ళిపోయాడు అక్కడ్లాండి. వెనక్కి చూస్తాడని అనుకున్నానో, చూడాలని ఆశపడ్డానో గానీ అతను మాత్రం తిరిగి చూడలేదు. కొంచెం ఎక్కువగా రియాట్ అయ్యానేమో అనిపించింది. నిజానికి అతను నన్నెప్పుడూ ఇబ్బంది పెట్టలేదు. ఇన్ఫాట్ చాలా దీసెంట్గా, ఏదో ఒక రకంగా మాట్లాడటానికి మాత్రం ప్రయత్నించేవాడు. ఆ రోజు ఎగ్గామ్ వల్లనో, నా మూడ్ స్వింగ్స్ వల్లనో గానీ పిచ్చిగా ప్రవర్తించాననిపించింది.

* * *

మొదటి సంవత్సరం అయిపోయింది. వేసవి సెలవులు... చెల్లెళ్ళతో కలిసి సంపత్తి వినాయక్ గుడికి వెళ్లిన నాకు రాజేష్ కనిపించాడు. కుశలప్రశ్నలయ్యాయి.

“సారికా, రామ్ ఏవన్నాడని అందరిలో అలా తిట్టేశావ్? ఏదో చిన్నప్పటి నుండి తెల్పిన అమ్మాయివి అని పరిచయం కొద్దీ కొంచెం చనువుగా మాట్లాడాడు. దానికి నువ్వు” వెళ్తున్నవాడు వెనక్కి వచ్చి అన్నాడు.

“ఆగాగు.. చిన్నప్పటి నుండి తెలీడం ఏంటి? నేను తనని క్యాంపస్‌లోనే ఘణ్ణటిం చూడ్డం”

“ఏమో!! వాడలా చెప్పాడు. చిన్నపుడు నువ్వు మీ అమ్మమ్మ వాళ్ళ ఇంటికెళ్లినప్పుడు వాడితో కలిసి ఆడుకున్నావట. ఏదేవైనా తెలుసుకోకుండా నువ్వు వాడి గురించి అలా అనడం మాత్రం తప్పు.. వస్తాను. ఔ” చెప్పేసి వెళ్ళిపోయాడు రాజేష్.

ఎవరు ఈ రామ్? నేను కలిసి ఆడుకోడం ఏంటి? నాకేం అర్థం కాలేదు.

గబగబా ఇంటికొచ్చి మామ్మ దగ్గరికెళ్ళి కూర్చున్నాను. పెరట్లో దూదితో వత్తులు చేస్తోంది మామ్మ.

“మామ్మ, మా అమ్మమ్మ వాళ్ళ ఉంటే ఆత్మేయపురమే కదా?” అడిగాను.

“అవునే?” వత్తల్ని దారంతో కట్టగా కట్టింది.

“చిన్నప్పుడు సెలవులకి వెళ్లేవాళ్లుం కదా? మరి తర్వాత ఎందుకు వెళ్లేదు?
అమ్మ ఇప్పుడక్కడ ఎవరూ లేరు అని చాలా సార్లు చెప్పింది కదా?”

“ఓసినీ.. ఇన్నాళ్లూ లేంది, ఉన్నఫళాన నీకు ఇప్పుడదెందుకు గుర్తొచ్చింది? సరే
చెప్పా గానీ.. ముందు ఈ వత్తలన్నీ జాగ్రత్తగా దారంతో కట్టకట్టు” అని మిగతావి
నా చేతికిచ్చి, “సువ్వప్పుడు బాగా చిన్నపిల్లవి. ఐదో అరో ఉంటాయి నీకు. ప్రతీ
పండక్కి, సెలవలప్పుడు అంతా మీ అమ్మమ్మ ఇంటికెళ్లేవాళ్లు. అప్పుడపుడు నన్నా
తీసుకెళ్లేవారనుకో.. మీ అమ్మమ్మ పోయాక రాకపోకలు తగ్గాయి. ఆవిడ పోయిన
కొన్నాళ్లకి మీ తాతగారు కూడా పైకెళ్లిపోయారు. ఆ తర్వాత మొదలయ్యాయి మీ
అమ్మకి, మావయ్యకి ఆస్తి గొడవలు. నీ కవల చెల్లెళ్లిద్దరూ నెలల గుడ్లు. ఆస్తిలో
ఆడపిల్లలకి వాటాలేదని మీ మావయ్య, ముగ్గురు ఆడపిల్లల్ని పెంచాలి, పైగా ఇంటి
ఆడపడుచునని మీ అమ్మ ఒక ఆరునెలలు కొట్టుకు చచ్చారు. ఇచ్చింది తీసుకోవే
అంటే ఇది వినదు. మొత్తానికి నానా తంటాలూ పడి పంచాయితీ వాళ్ల సాయంతో
ఉన్న పొలాన్ని రెండు వాటాలేయించింది. మీ అమ్మ చేసిన రభసకి మీ మావయ్య తన
వాటా పొలం, ఇల్లు అమ్మేసుకుని ప్రోదరాబాద్ వెళ్లిపోయాడు. ఇహ అప్పట్టుండీ
వాళ్లకి, మనకి రాకపోకలు లేవు. అదీ కథ. పైకి లేపమ్మా. నడ్డి పడిపోయింది ఇవి
చేసి చేసి.. రామచంద్ర ప్రభో!!!” చెప్పి, చెయ్యిందించింది.

“అదంతా సరే గాని.. అక్కడ నేను చిన్నపుడు ఎవరితో ఆడుకునేదాన్ని నీకు
గుర్తుండా?” మామ్మని పైకి లేపుతూ అడిగాను.

“ఎవరితో ఏంటే? మీ మావయ్య కొడుకూ, వాడి చెల్లి లక్ష్మీ లేరూ? వాళ్లుగాక,
పార్వతమ్మగారి మనవలు, పక్కన శర్మ గారి పిల్లలు అంతా కలిసి ఓ పదిమంది
ఉండేవారేమో”

“ఓహో..”

వెళ్లూ వెళ్లూ ఆగి “ఆ.. చెప్పడం మర్చిపోయా! ఆ చివర నాయుళ్లు అబ్బాయి
ఉంటాడే. పేరు జ్ఞాపకం రావట్టేదు. పిల్లి కళ్లతో ఎంత ముద్దుగా ఉండేవాడో వెధవ. నీ
చుట్టే తిరిగేవాడు. మిగతా వాళ్లు నిన్ను ఏమన్నా అంటే ఊరుకునేవాడు కాదేవ. మీ
అమ్మ వాళ్లే ఇంట్లకి రానిచ్చేది కాదు. వాళ్లమ్మా నాన్నా కూడా చాలా మంచివాళ్లు.
ఆ వెప్రి వెధవకి నువ్వంటే చాలా ఇష్టం అప్పట్లో.. మీ అమ్మమ్మ ఉన్నప్పటి రోజులే
రోజులు. ఎలా ఉందో ఏంటో ఆ ఊరు” లోపలికి వెళ్లిపోయింది మామ్మ.

ఒక్కసారిగా నా కళ్లో నీళ్లు తిరిగాయి. ‘అంటే తనే రామ? నన్ను చూసి గుర్తుపట్టాడు. కానీ నేనే పిచ్చిమొద్దుని అన్నిసార్లు దగ్గరికాచ్చినా గమనించలేదు. పైగా అందరి ముందు తిట్టాను. ఇప్పుడేం చెయ్యాలి? పాపం. ఎలా ఉన్నాడో ఏంటో’ నా మనసు మనసులో లేదు. ఇంక ఆ రాత్రి తిండి కూడా సయించలేదు. తెల్లవారుజామున మగతగా నిద్ర పడుతుంటే ఒక మెరుపులాంటి ఆలోచన వచ్చింది.

* * *

వారం రోజుల తర్వాత.. ఓ రోజు మధ్యహ్నం.. అమ్మిళోజనం చేసి పడుకుంది. మామ్మి వాకిట్లో రేడియో పెట్టుకుని కూర్చుంది. కొంచెం దూరంలో నవల పట్టుకుని కూర్చున్నాను నేను.

‘ప్రాంతీయ వార్తలు ఇంతటితో సమాప్తం’ అని ప్రయాగ రామకృష్ణగారు అనగానే, ‘ఆకాశవాణి విజయవాడ కేంద్రం, ఇప్పుడు మనోరంజని! మీరు కోరిన పాటలు వింటారు’ అని ఏవీయన్ రామారావు కార్యక్రమం ప్రారంభించారు. రేడియో వాల్యూం పెంచింది మామ్మి. రెండు మూడు పాటలయ్యాయి.

‘తర్వాత రాబోతున్న గీతం, విశాఖపట్టణం నుండి సారిక గారు వారి ప్రియమైన వారికి సందేశం పంపుతూ కోరుకున్న, పసిడి మనసులు చిత్రం నుండి నీకై అభిసారికానై.. అనే పాట. సంగీతం అశ్వధామ, రచన ఉష్టలీ, గానం పి. సుశీల..’ అనగానే మామ్మి నా వైపు చూసింది. అప్పటివరకు రేడియో వైపు చూస్తున్న నేను “వైజాగ్ మొత్తానికి నేనొక్కడాన్నే సారికని ఉన్నానా?” అనేసి పుస్తకం అడ్డు పెట్టేసుకున్నాను.

“నిన్నే వలచితినోయి.. నిన్నే వలచితినోయి.. కన్నులో దాచితినోయి.. వెన్నెల్లో వేచితినోయి.. నీకై అభిసారికానై..” రేడియోలో పాట వస్తోంది. నలుడికీ దమయంతికి మధ్య హంస రాయబారం చేసిందంటే నవ్వుకున్నాను. కుబేరుని కొలువులో ఉండే యక్కడు తన ప్రియురాలికి మేఘు సందేశం పంపాడు అని కాళిదాసు రాస్తే కావ్యమే కదా అనుకున్నాను. కానీ మనసులో మాట నచ్చిన వారికి చెప్పాలి అంటే ఏదో ఒక మార్గం కనిపిస్తుంది. దానికోసం ఏదైనా చెయ్యాలనిపిస్తుంది అని మొదటిసారి అనుభవశూర్వకంగా తెలిసింది, నేను చేసిన పని నాకే కాస్త క్రేచీగా అనిపించింది.

3

ఒకర్ను చూడాలి అనిపించడం వారిని చూడటం కన్నా బలమైన భావన. కలిసే వరకూ ఎన్నో ఆలోచనలు, ప్రణాళికలు. కొద్ది కొద్దిగా మొదలై చాలా ఎక్కువగా తయారై మనతోనే ఉండే ఆలోచన. మనల్ని పరధ్యానంలోకి నెఱ్చేస్తూనే, తయారుగా ఉండమని చెప్పే ఆలోచన. తలచుకోగానే పెరిగే గుండె వేగం, కలిసేవరకూ కదలని ఉండమని చెప్పే ఆలోచన. తలచుకోగానే పెరిగే గుండె వేగం, కలిసేవరకూ కదలని కాలం. ఎదురుచూసిన క్షణం దగ్గర పడితే మూట కట్టుకున్న మూటల్ని పెదవుల కన్నా ముందే కళ్ళు చెప్పేస్తాయి. రామ్ని చూడాలనిపిస్తోంది.

రోహిణీ కార్య ఎండల్లో రోళ్ళు పగలడం ఎలా ఉన్నా, పదేపదే వచ్చే ఆలోచనల వల్ల తల మాత్రం పగిలిపోతోంది. కారణం ఇదీ అని కచ్చితంగా చెప్పలేను గానీ, గత నాలుగు రోజులుగా రామ్ని చూడాలని చాలా అనిపిస్తోంది. అతన్ని అందరిముందూ తిట్టానన్న గిల్లు వల్ల కావాచ్చు, లేదా తను నాతో మాట్లాడటానికి ప్రయత్నించిన ప్రతిసారీ నేను చూపించిన నిర్లక్ష్యపు ప్రవర్తన గుర్తొచ్చి) కావాచ్చు. ఉన్నట్టండి ప్రేమ పుట్టేసిందా అంటే నా దగ్గర సమాధానం లేదు. బహుశా ముందు లేని ధైర్యం తను ఎవరో తెలిసాక వచ్చేసిందేమో.

“అత్తా.. ఎలా ఉన్నావు?” గేటు తీస్తూ పలకరించింది పద్మ. లోపలి వరకూ వినిపిస్తున్నాయి వాళ్ళ మూటలు. మా అమ్మలాగే పద్మది కూడా కొంచెం పెద్ద నోరు.

“రావే పద్మా.. చాన్నాళ్ళకొచ్చావ్. బొత్తిగా నల్లపూసైపోయావ్?” ఎర్రటి ఎండలో ఆరబోసిన పప్పులకి కాపలాగా కర్ర పెట్టుకుని కూర్చుంది అమ్మ.

“సెలవులు కదా అత్తా.. మా పిన్ని వాళ్ళ వూరెళ్ళాం. నిన్ననే వచ్చా.. ఇదిగో ఈ పనసకాయ తోటలో పండింది. అమ్మ ఇమ్మని పంపింది.”

“అబ్బా! మంచి వాసనాస్త్రందే. చూస్తేనే నోరూరుతోంది. ఊర్లో పండిన కాయలు రుచే రుచి” కాయని తడిమి, వాసన చూసి మురిసిపోయింది అమ్మ.

“సారిక లేదా?” లోపలికొస్తూ అడిగింది.

“లేకేవేం.. దాని గదిలో ఉంది. సెలవుల్లో ఏం తోచకో ఏమో... మొన్నట్టుండి అదోలా ఉంది, ఏమైందే అంటే ఏవీ లేదంటుంది. కనుక్కో సంగతేంటో...” నాకు వినిపించేలా మరింత గట్టిగా చెప్పింది.

“సరూ.. ఒనేయ్ సారికా..”

“హా.. రావే. బావున్నావా?” కూర్చున్న చోటునుండి కదలకుండా అడిగాను.

“నా బాగుకేం గానీ, ఏం చేస్తున్నావ్ సెలవుల్లో? ఎక్కుడికీ వెళ్లలేదా? మీ చెల్లి వాళ్ళేరి, కనపడరు? షాపింగ్ ఏమైనా చేశావా?” నా బీరువా తెరిచి బట్టలు పరీక్షగా చూస్తూ ప్రశ్నల మీద ప్రశ్నలు అడుగుతోంది.

“అబ్బా ఏంటే నీ గొడవ?” విసుక్కున్నాను.

“గొడవే అవుతుంది నీకూ నాకూ నువ్వులా కూర్చునే ఉంటే. లేచి రెడీ అవ్వ. శీకన్యలో యముడికి మొగుడు సినిమా అడుతోంది. వెళ్లాం పద” నన్న కుర్చీలోంచి బలవంతంగా లేపింది.

“నేను రాను పోవే. నాకు మూడ్ లేదు.”

“సుప్రీమ్ హీర్స్ సినిమాకి రానంటావా? కళ్ళు పోతాయ్. అయినా సినిమా చూస్తే అదే వస్తుంది హుషారు. పద నోర్చుసుకుని. ముందా నైటీ తీసేసి ఈ డ్రెస్ వేసుకో..” బీరువాలోంచి తనకి నచ్చిన డ్రెస్ తీసి నా చేతికిచ్చింది.

* * *

“షో స్టోర్ అయిపోతుందేమోనే?” వాచ్ పెట్టుకుంటూ టైం చూసాను. ఇంకో పావుగంటలో మ్యాట్టీ మొదలవుతుంది.

“హా. మన కోసం కావాలంటే మళ్ళీ మొదలుపెట్టిస్తాలే” చాలా కాన్సిడెంట్గా చెప్పింది పద్మ.

“అబ్బా.. సినిమాకా? మేము వస్తామక్కా” గుమ్మంలో ఎదురయ్యారు నాచెల్లెళ్ళిద్దరూ.

“పోనీ తీసుకెళ్ళండే చిన్నపిల్లలు పాపం. వాళ్ళ నాన్న ఎలాగూ తీసుకెళ్లరు. ఎండ కూడా పోయి మబ్బు పట్టేలా ఉంది” అమ్మ హంత పాడింది. తీసుకెళదామా అన్నట్టు చూసాను పద్మ హంక.

“అయ్యయ్యయ్యా, వీళ్ళ సంగతి మర్చిపోయి రెండే టిక్కెట్లు తెచ్చా అత్తా. ఇంకోసారి తీసుకెళ్లాలే. సారికా.. రావే టైం అయిపోతోంది” తొందర చేసింది పద్మ.

“పోనీ పద్మక్కా.. థియేటర్ దగ్గర క్యాలో..” రాధిక ఏదో చెప్పబోతుంటే జడ పట్టుకుని వెనక్కి లాగి, “ఓ.. నోర్చుయ్. మీకెందుకే సినిమాలు. మాతో తోకల్లాగా? చంపేస్తా వెనక్కాల వస్తే..” అని చిన్నగా గసిరి.. “కొత్త సినిమా కదా హాస్టఫుల్ అయిపోయింది. వచ్చేవారం దేవుడి సినిమా వస్తోంది. పాము, కోతి కూడా ఉండాయంట. మామ్మగారిని కూడా తీసుకుని అందరం వెళదావే. నువ్వు నడవే ముందు” అని నా చెయ్యి పట్టుకుని బైటికి లాక్కెళ్ళిపోయింది. జంక్షన్ దగ్గర బస్సు ఎక్కి, నాలుగు స్టోపులు దాటగానే, “దా.. ఇక్కడ దిగిపోదాం..” అని ఆర్క్ బీచ్ దగ్గర దింపేసింది.

“ఇప్పుడు బీచ్ దగ్గరెందుకు దింపేసావే? నీకేం మతిపోయిందా? కావాలంటే సినిమా అయ్యేక వెళదాం” అప్పటికే ఆలస్యం అయిపోయిందని తెలుసు నాకు.

“సినిమా ఇంకోరోజు చూద్దాంలే గానీ, నువ్వు పద ముందు చెప్పాను. మన అదృష్టం, ఈరోజు కొంచెం జనం తక్కువగా ఉన్నారు..” తను ఏమైనా మాట్లాడటానికి తీసుకొచ్చిందేమో అని అనుమానం కలిగింది.

“ఈ మాత్రానికి ఇంట్లోనే మాట్లాడుకునేవాళ్ళం కదా? ఏవైందీ అయినా? ఏమన్నా ఇంపారైంట్ విషయమా?” పద్మ భుజం మీద చెయ్యి వేసి ఆత్రంగా అడిగాను.

“అంతకన్నా ఎక్కువే!” వెనకనుండి వినిపించేసరికి తిరిగి చూసాం. వెనక అభిరామ్, రాజేష్.

“వచ్చారా బాబూ. దీన్ని ఇక్కడిదాకా తీసుకురాడానికి నేను పడ్డపాట్లు ఇస్సి, అస్సి కాదు. వీళ్ళ ఇంటి నిండా వాచ్చమ్మాన్లే. రామ అన్నయ్యా... ఏం మాట్లాడుకుంటావో, నీకు రెండు గంటలు టైం ఉంది. సారీ సరూ.. ముందే చేప్పే

రానంటావేమో అని, సినిమా అని చెప్పి తీసుకొచ్చా. ఏవైనా తిట్టేదుంటే ఇంటిక్కు దార్లో చూసుకుండాం. నువ్వ పద రాజేష్ అన్నయ్య, మనమెందుకు ఇక్కడ? అల్లా వెళ్లి ఐస్క్యూమ్ తినొద్దాం” రాజేష్ ని తీసుకైని వెళ్లిపోయింది పద్మ.

* * *

“కూర్చోవచ్చా?” నేను సమాధానం చెప్పేలోగా నా పక్కగా కూర్చుంటూ అడిగాడు.

నేనేం మాట్లాడలేదు. సముద్రాన్ని చూస్తున్నాను. ఎక్కువ అల్లరి చెయ్యకుండా ప్రశాంతంగా అందంగా ఉంది. అతను కనిపించాడని హాయేమో.

“సారీ, నిన్న కలవడానికి నాకు ఇంతకన్నా వేరే మార్గం తోచలేదు”

“అయినా నేనే ఆ సారికనని నీకెలా తెల్పు?” అతను చెప్పేది పట్టించుకోనట్టు అడిగాను. తను వస్తాడని నాకెందుకో ముందు నుండి చిన్న నమ్మకం. రావాలన్న బలమైన కోరిక.

“నిన్న చూడగానే చిన్నపుటి జ్ఞాపకాలు గుర్తొచ్చేయడానికి ఇదేమన్నా సినిమానా? చిన్నపుటి నుండి నాకు సారిక అన్న పేరంటే కొంచెం క్రేజ్. అందుకే నీ పేరు అదీ అని తెలియగానే, నువ్వే ఆ సారిక అయితే బావుళ్లనిపించింది. అటెండర్సు కాకాపట్టి రిజిస్టర్లో ఉన్న నీ ఇంటిపేరు, మీ నాన్నపేరు తెలుసుకుని, మా అమ్మమ్మని అడిగాక అర్థమైంది నువ్వేనని”

“అంతేనా...!!”

“మీ... నిన్న ఇంప్రెన్ చెయ్యడానికి అబర్ధం చెప్పడం నాకిష్టంలేదు. నా సంగతటుంచూ... నీకనలు నేను గుర్తే లేననుకున్నా. అయినా రేడియోలో పాట బడియా ఎలా? ఒకవేళ నేనా పాట వినకపోయి ఉంటే?”

“నీలాగే నాకు కూడా నిజంగానే మా మామ్మ చెప్పే వరకు ఈ విషయాలేం తెలీదు. గుర్తులేవు కూడా. చాలా చిన్న వయసు కదా.. తెలిసాక, నా వివరాల కోసం నువ్వు కష్టపడినట్టే, నేనూ నీకు ఎలాగయినా సందేశం అందివ్వాలని కొంచెం కష్టపడ్డా”

“అదే ఎలా?” క్యారీయస్కో అడిగాడు.

“చిన్నప్పుడు కొన్నాళ్లు నేను, కొంతమంది పిల్లలం కలిసి రారండోయ్

రారండోయ్ అని రేడియోలో బాలానందం ప్రోగ్రాం చేసాం. అందుకే నాకు అక్కడ చాలామంది పరిచయం. అలా అప్పుడున్న పరిచయం ఇలా ఉపయోగపడింది. అయినా నువ్వు వినకపోయే ఛానేసే లేదు. నీకు పాటలంటే ఇష్టం అని నువ్వే అన్నావ్. ఇవన్నీ కాకపోయినా, ఇష్టమైన అమ్మాయి తిట్టిందన్న బాధలో ఉన్న నీకు పాటలు, పుస్తకాలూ కాక ఇంకేం ఉంటుంది ఓదార్పు?" అతన్ని చూసి కళ్ళెగరేసాను.

"నన్ను చూసిన ప్రతీసారీ నీ నుండి దూరంగా నెట్టేస్తున్నట్టు ప్రవర్తిస్తే బాధగా అనిపించేది. అసలు చెప్పే ఛాన్న కూడా ఇవ్వలేదు నువ్వు నాకు"

"మా అమ్మాయిల కారణాలు మాకుంటాయి. ఎన్ని జరిగినా, ఇప్పుడు నీ పక్కన ఉన్నాను" ఆఖరి మాట అతని చెవివరకూ చేరలేనంత చిన్నగా అన్నాను.

"చిన్నప్పుడు నీతో ఉన్న ఆ కొద్దిరోజులు చాలా బావుండేవి సారికా. ఆ వయసుకి అదేంటో తెలీదు. సెలవులు ఎప్పుడొస్తాయా, నువ్వేప్పుడొస్తావా అని చూసేవాడిని. 'ఆడపిల్లలతో ఆటలేంట్రా?' అని అందరూ తిట్టినా పట్టించుకునేవాళ్ళి కాదు. తర్వాత నువ్వ రావడం మానేసావ్, నిద్రలోవచ్చి పొద్దున్నకి కరిగపోయే అందమైన కలలూ!"

"ఆ కలలేవో తెల్లవారుజామున కన్నట్టున్నావ్. ఇలా నిజమైపోయాయి. ఇన్ని సంవత్సరాల తర్వాత నన్ను మళ్ళీ నీ ముందు పెట్టాయి. సరే, ఇక నేను వెళ్తాను" అప్పటికే మేము వచ్చి రెండు గంటలు దాటేసింది. దూరంగా పద్మ, రాజేష్ మమ్మల్ని ఓ కంట కనిపెడుతూనే ఉన్నారు.

"అప్పుడేనా. ఇంకా ఏం మాట్లాడందే?"

"ఇప్పుడేగా మొదలైంది. అన్నప్రాసన రోజునే ఆవకాయ ఎందుకు? మెల్లగానే తీసుకెళదాం" లేచి పద్మని పిలిచాను.

"మ్యా.. సముద్రం వంక చూస్తూ అన్నాడు.

"రామ్... కాలేజీలో తిట్టినందుకు సారీ!!" చెప్పాలనిపించి చెప్పేసాను.

"పర్లేదు... అదీ ఒకందుకు మంచిదే అయింది. అలా తిట్టకపోయింటే కథ ఇంతవరకు వచ్చేదా?"

"సరే సరే... నాకు లేటయిపోతోంది. సెలవులు అయ్యాక కలుధ్యాం."

"అదేంటి? మళ్ళీ కలవవా? అప్పటివరకు మరి?" జాలిగా అడిగాడు.

"కలలు... ఇన్నాళ్లూ నువ్వు కన్నావు. ఇప్పడు నేను కంటాను. ఇక నుంచి నీవి సావి ఒకటే కలలు అనుకుంటో..." అని వెనక్కి తిరిగి చూసి నవ్వే వచ్చేసాను.

'అటి.. సారిక' అని మా పేర్లని ఇసుకలో రాసి వెళ్లున్న నా వైపు చూస్తున్నాడు రామ్. ఇష్టం ప్రేమగా మారే మొదటి దశలో సచ్చిన వారి పేర్లు పదే పదే పలకడం, గోడల మీద, పుస్తకాల్లో, నీటి మీద, ఇసుకలో, సబ్బు సురగలో, గాలిలో, చివరికి తీసే కంచంలో ఎప్పుడు గుర్తొన్న అప్పుడు వారి పేరు రాసుకోవడం చాలా సహజమైన పరిణామం ఏమో. చెరిగిపోతాయని తెలిసి కూడా అలా రాయడంలో ఒక ఆనందం. ఇప్పుడు నేను అదే చేస్తున్నాను.

* * *

ఆరోజే క్లాసులు ప్రారంభమయ్యాయన్న జాలికూడా లేకుండా సెమి కండక్టర్ డోపింగ్ గురించి గంటన్నర నుండి ఆపకుండా క్లాస్ చెప్పున్నారు ఎలక్ట్రానిక్ సర్క్యూట్ట్ ప్రోఫెసర్ రాజ్యాలక్ష్మి.

"ఎక్కువ్వాజీమీ మేడమ్.. మే ఐ కం ఇన్?" అన్న పిలుపుతో క్లాసంతా ఒక్కసారి గుమ్మం వైపు చూసింది.

"ఎన్... మొదటి రోజే లేటు.. ఐ హేట్ లేట్ కమర్స్.. నీకు ఇవ్వాళ అటెండన్స్ లేదు" కోపంగా అన్నారు ప్రోఫెసర్.

"ఫర్మలేదు మేడమ్. క్లాస్ విననిస్తే చాలు" అంటూ లోపలికొచ్చాడు రామ్.

"సరే రా. ఇంతకీ ఏంటి నీ పేరు?" భారీ బెంచీల వంక చూపించారు కూర్చోమని సైగ చేస్తూ.

"అటిరామ్ మేడమ్" అని వచ్చి నా పక్కనున్న బెంచిలో కుర్చున్నాడు. మిగిలిన వాళ్లంతా ముసి ముసి నష్టులు నవ్వుకుంటున్నారు. నా క్లాస్లో రామ్ని ఊహించని నాట ఒక్కసారిగా చెమటలు పట్టేసాయి. అయినా ఏమీ పట్టించుకోకుండా పారం వింటున్నట్లు బోర్డు వైపు చూస్తూ కూర్చున్నాను నేను.

"నువ్వేంటి మా క్లాస్లో? మీ కెమికల్ ఇంజినీరింగ్ నుండి గెంతేశారా?" కాసేపటికి ఉండబట్టలేక సోట్టబుక్ ఆఖరిపేజీలో రాసి, మేడమ్ బోర్డువైపు తిరగానే రామ్కి పాస్ చేసాను.

"నువ్వేం చెప్పకుండా వెళ్లిపోయావ్ ఆరోజు. పైగా మెల్లగా తీసుకెళదాం

అన్నావుగా? అందుకే బండి స్టోర్ చేద్దాం అని పచ్చ” ఐవాబు రాసి తిరిగి ఇచ్చాడు.
“సువ్వు, నీ బండి గోల. క్లాస్ అయ్యక ఎలాగూ కలుస్తా కదా? ఈ పాసేపట్టో
ఏమైపోతుంది?”

“అవన్నీ నాకు తెలియదు. నాకు నిస్సు చూడాలనిపించింది. పచ్చేసాను”

“చూడందరూ ఎలా సవ్యకుంటున్నారో.. ఫీట్, నా పరుపుతియ్యకు. పో.. నీ
క్లాస్కి”

“ప్రడిసారు..” రాసి ఇచ్చి, ఒకసారి క్లాస్ అంతా కలియజూసాడు. అందరూ
నిశ్చటం అయిపోయారు.

ఒక పది నిమిషాల తర్వాత..

“సువ్వు ఇక్కడే ఉంటే నేను క్లాస్ వినలేను..” మళ్ళీ రాసి బుక్ ఇవ్వబోతుంటే
చూసేసారు రాజ్యాలక్ష్మి మేడమ్.

“బాబూ.. మిస్టర్ లేట్ కమర్.. తల్లి నీలం చుడిదార్.. క్లాస్లోంచి బైటికి పొండి
పీరిద్దరూ ముందు” గట్టిగా అరిచారు ఆవిడ.

* * *

“తలకొట్టేసినట్టుంది నాకు. లైఫ్లో మొదటిసారి తెలుసా ఇలా క్లాసు
మధ్యలోంచి వచ్చేయడం” క్యాంటీన్లో కూర్చుంటూ అన్నాను.

“వచ్చేయడం కాదు. సగారవంగా గెంటి వేయబడటం..” పదీ పదీ నవ్వాడు
రామ్.

“నవ్వకు. ఇంక ఈ సెమిస్టర్ అంతా నేను ఆవిడని ఇంప్రెస్సు చెయ్యలేక
చాహాలి.”

“మెల్లమెల్లగా అలవాటవుతాయిలే ఇవన్నీ.. ఏం తాగుతావ్?”

“ఒక ప్రూటీ”

“అన్నా.. ఒక ప్రూటీ, ఒక గోల్డ్ స్పూట..” ఆర్డర్ చెప్పాడు.

“ఎక్కడికెళదాం?” డ్రింక్ చేతికిస్తూ అడిగాడు.

“ఏం? తిక్కతిక్కగా ఉందా? క్లాసులు అవీ ఎగ్గాట్టి నేనెక్కడికీ రాను. తర్వాత

క్లాన్‌కి వెళ్లిపోతాను నేను. అయినా ఏంటి జబర్దస్తి చేస్తున్నావ్?" క్లాసులోంచి తల
వచ్చేయడం నాకు మింగుడు పడట్టేదు.

“ఇదిగో, ఆలైటీ ఒక సంవత్సరం వేష్ట్ చేసేసావ్. నేను సీనియర్ అవ్వడం వల్ల
నీకన్నా ఒక సంవత్సరం ముందు కొలేటీ నుండి బైటికి పోవాలి. సో, ఎలా చూసినా
నీకూ నాకూ మిగిలేది రెండు సంవత్సరాలే. నాకు ప్రతీ నిమిషం చాలా విలువైనది.”

“ఏం? ఆ రెండేళ్లు అయ్యాక వదిలేస్తావా?” అతన్ని ఆటపట్టించడం సచ్చుతోంది

నాకు.

“బాబోయ్... నీతో మాట్లాడ్డం చాలా కష్టం..!”

“అప్పుడే ఏం చూసావ్?”

“సరే చెప్పు, నేనంటే ఇష్టమా కాదా? ఫ్రైండ్ అది ఇది అనకు” సూటిగా
అడిగేశాడు.

“నాకు క్లాన్‌కి టైం అయింది. మళ్ళీ కలుస్తా” బహుశా బ్రతిమాలించుకోడం
మా అమ్మాయిలకి ఇష్టం కావోచ్చు.

“ప్రతీసారి ఇలాగే పారిపోతున్నావ్ సారికా. మళ్ళీ క్లాన్‌కి వచ్చేస్తా చూసోన్నా.”

“ఓ! అలాగా? ప్రతీసారి క్లాన్‌కేం వస్తావులేగాని, ఈ ఆదివారం సరదాగా
మా ఇంటికొచ్చేయ్. నేనంటే ఎంతిష్టమో మా అమ్మనాన్నలకే చెపుదువుగాని.
ఏమంటావ్?” కళ్ళెగరేసి నవ్వుతూ క్లాన్‌కి బయల్దేరాను.

“సారికా! నిజంగా వచ్చేస్తా..”

“రమ్మనేగా నేనూ చెప్పింది? ఆదివారం ఉదయం, మా ఇంట్లో అంతో
ఎదురుచూస్తూ ఉంటాం. మర్చిపోకు మరి” రాడన్న నా నమ్మకం అతన్ని మరింత
రెచ్చగొట్టేలా చేసింది.

“వస్తా నాకేం భయం?”

“అంతవరకూ నా క్లాన్ వైపుకి రావొద్దు” చెప్పేసి వచ్చేసాను.

* * *

నాల్సోజుల తర్వాత, ఆదివారం.. ఇంట్లో అందరూ హడావుడిగా ఉన్నారు.

“అమ్మడూ సారికా... ఈ వడియాలు ఎండలో పెట్టాలి, కొంచెం సాయం చెయ్యమ్మా.. టైం అయిపోతోంది మళ్ళీ..” వడియాల డబ్బు, పాత చీర పట్టుకుని వీధి హకిటి వైపు వెళ్లా పిలిచింది మామ్మ.

“ఏయో వర్ధనం.. ఇదిగో కాయగూరలు. తర్వాత అది లేదు, ఇది లేదు అంటే మళ్ళీ వెళ్ళేది లేదు. చిన్నా.. ఈ బుట్ట అమ్మకిచ్చి ఒక కాఫీ తేవే. టైం అయిపోయింది ఇంటుంది మళ్ళీ...” బయట నుండి తెచ్చిన కూరగాయల బుట్ట రాధికకి ఇచ్చి, బట్టలు మార్పుకోడానికి వెళ్ళాడు నాన్న.

“ఇదిగో మీ కాఫీ. మళ్ళీ అడిగితే ఇవ్వను. గంటవరకు వంటగదిలోకి వచ్చే ప్రసక్తే లేదు. ఈలోగా కూరలు తరిగి పెట్టేసుకుంటాను. అయ్యయ్యా, టైం అయిపోతోంది...” కాఫీ నాన్న చేతికిచ్చి మళ్ళీ గడియారం వంక తొంగి చూసింది అమ్మ. ఉదయం తొమ్మిదిన్నరయింది.

“ఓయ్ వర్ధనం, రాముడొచ్చేసాడు త్వరగా రావే. ఆ వంట తర్వాత చూసుకుందాం” మండువాలోంచి అరిచింది మామ్మ వంటింట్లో అమ్మకి వినిపించేలా.

“ఆ వచ్చేస్తున్నా అత్తయ్యా..” స్ట్రే ఆపేసి తడి చేతిని చీర కొంగుకి తుడుచుకుంటూ వచ్చి టీవీ ముందు కూర్చుంది అమ్మ.

ఇంటిల్లిపాదీ పొర్చున్నండి ఆత్రంగా చూసిన రాముడు, దూరదర్శన్లో రామానందసాగర్ రామాయణ.. టీవీ చూస్తూ దళ్ళాలు పెట్టేసుకున్నారు పెద్దవాళ్ళు. కానేపటికి.. ‘ధబ్..’ అని ఏదో పడిన చప్పుడు వినిపించింది పెరట్లో నుండి.

“పెరట్లో కొబ్బరికాయ రాలినట్టుంది... వెళ్లి చూడండి ఎవరైనా” టీవీ చూస్తూనే చెప్పాడు నాన్న.

“నేను చూస్తా.. నేను చూస్తా..” పరిగెత్తింది హరిక. కానేపటికి వచ్చి నా పక్కన కూర్చుంది.

“అక్కా, టీవీ చూస్తూ కూచుంటే పెరట్లో ఉన్న నీ రాముడు వెళ్లిపోతాడు” నాకు మాత్రమే వినిపించేలా చెప్పింది.

ఏంటే అన్నట్టు కళ్ళెగరేసాను.

“పెరట్లో ఉనిరి చెట్టు దగ్గర ఒక అబ్బాయి నక్కి ఉన్నాడు. నేను భయంతో

అరవబోతే, నీ కోసం వచ్చానని, నువ్వే రమ్మన్నావని చెప్పాడు. నీ సీనియర్ అండ్, పద్మక్క పేరు కూడా చెప్పాడు”

వెంటనే రామ్ని రమ్మన్న సంగతి గుర్తొచ్చింది.

“అవునా?” నమ్మలేనట్టుగా అడిగాను.

“తర్వాత తీరిగ్గా ఆశ్చర్యపోదువుగాని. ముందెళ్ళి చూడు. అమ్మని సేసు మాసుకుంటా” భరోసా ఇచ్చేసింది.

“మళ్ళీ నువ్వేక్కడికే?” నేను లేచి వెళ్తుంటే అడిగింది అమ్మ.

“అబ్బా.. బాత్రూమ్కి వెళ్తోంది అది. అన్నిచెప్పాలి నీకు. నువ్వు టీవీ చూడు” విసుగు నటించింది హరిక.

పెరట్లో ఉనిరి చెట్టు పక్కన నక్కి ఉన్న రామ్ని చూసి నవ్వాచ్చింది. వెంటనే ఎవరైనా చూస్తారని భయం వేసింది.

“అయ్యబాబోయ్, రామ్.. ఇలా వచ్చేసావేంటి? నేనేదో సరదాగా అన్నాను. పో.. పో..” లోపల్చుండి ఎవరైనా వస్తున్నారేమో అని చూస్తూ కంగారుగా అన్నాను.

“నేన్నిన్ను కలవడానికి రాలేదు. ఏదీ లోపల ఉన్నారా మీ అమ్మ నాన్న? వాళ్ళతో మాట్లాడతా”

“హో ఉన్నారు వెళ్ళు. అయినా అంత ధైర్యం ఉన్నవాడివి వీథి గుమ్మంలోంచే రావొచ్చుగా?” ఏం చెప్పాడా అని అడిగాను.

“గుమ్మంలోంచి వస్తే ఇంటి అల్లుడుగానే. దానికి టైం ఉందిలే. ఇంతకీ చెప్పు నేనంటే ఇష్టమా?” నా భుజం పట్టుకుని కళ్ళలోకి చూస్తూ అడిగాడు.

“చెప్పేగానీ వెళ్ళవా? ధైర్యవంతుడివని ఒప్పుకుంటున్నా, వెళ్ళు ముందు. మా వాళ్ళు చూశారంటే పెళ్ళే నాకు”

“అదేగా కావాల్సింది? పద మాట్లాడేసి తేల్చేడ్డాం..” అతని ధైర్యం చూస్తే అన్నంతపనీ చేసేలాగే ఉన్నాడు.

“మహాప్రభో... నీకో నమస్కారం. నాకింకా నీ గురించే పూర్తిగా తెలీదు. అప్పుడే పెళ్ళి మాటలు... అయినా మా అమ్మ గురించి నీకు తెలీకపోతే వెళ్లి మీ ఉండ్చో అడుగు. ముందు ఎవరన్నా చూసేలోపు వెళ్లిపో...”

“సరే ఇది ప్రేమే అని చెప్పు. వెళ్లిపోతా” నా చెవి దగ్గరకొచ్చి గుసగుసగా అన్నాడు.

“ఇక్కడ కాదు.. ఇప్పుడు కాదు.. ఇలా బావుంది రామ్ నాకు. ఇది పోగొట్టొద్దు. అర్థం చేస్తూ” అతని చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ చెప్పాను.

“ము.. వెళ్లా అయితే..” అని వెళ్లబోతున్న అతని చేతి మీద చటుక్కున ముద్దు పెట్టిని రెప్పపాటులో లోపలికి వచ్చేసాను.

* * *

నా జీవితంలో చాలా అందమైన రోజులివి... కాలేజీకి వెళ్లడం చాలా ఇష్టంగా మారిపోయింది. క్లాసులు ఎగ్గాట్టి సినిమాలకి వెళ్లడం అలవాటైపోయింది. ఆదివారాలు, సెలవు రోజులు వస్తే చెప్పలేనంత కోపం వచ్చేస్తోంది. అలవోకగా అమ్మ దగ్గర అబధాలు చెప్పేస్తున్నాను. ఇంజనీరింగ్ రెండో సంవత్సరం దాదాపు అయిపోవచ్చింది. వేసవి కాలం మళ్ళీ వచ్చేస్తోంది.

రుషికొండ బీచ్... రామ్ భుజం మీద తలవాల్చి సముద్రాన్ని చూస్తున్నాను.. ఇది నాకిప్పుడు కొత్తగా అలవాటైన ఇష్టం. అక్కడ కొందరు పిల్లలు ఇసుకగూళ్ళు కట్టుకుంటున్నారు, ఇంకొందరు నీళలో తడుస్తూ అల్లరి చేస్తున్నారు.

“ఎంత హాయిగా ఉంటుందో కదా చిన్నతనం. ఏమీ తెలీదు వాళ్ళకి. పెద్దవాళ్ళయ్యే కొద్దీ లోకం రంగు తెలిసే కొద్దీ ఆ ఆనందం కొద్దికొద్దిగా దూరమయిపోతూ ఉంటుంది. బాధ్యతలు, బరువులు, చదువులు, ఉద్యోగాలు. ఏం నచ్చినా నచ్చకపోయినా ఒక ముసుగు వేసుకుని, ఆనందంగా ఉన్నాం అని చెప్పుకుని తిరగాలి...” అన్నాడు రామ్.

ఇసుకతో ఇళ్ళు కట్టుకుంటారు.

ఉత్త ఆల్చిప్పులతో ఆడుకుంటారు.

ఎందుటాకులతో పదవలు చేసి

విశాల సముద్రంపైన చిరునవ్వులతో వౌదులుతారు.

లోకాల సముద్రతీరాన పిల్లలాడుకుంటున్నారు.

పిల్లలు ఆడుతున్నారు, అంతలేని లోకాల తీరంపైన

పిల్లల గొప్ప సమావేశం జరుగుతోంది!!

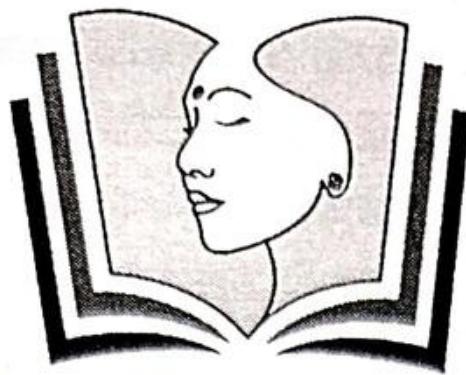
రాగుర్ గీతాంజలికి చలంగారి అనువాదం ఇది. ఎంత లోతుగా చెప్పాగ్ని
కదా? అందుకే నాకు గీతాంజలి అంటే చాలా ఇష్టం. నాకు గనక పాప పుడిస్తే
గీతాంజలి అనే పేరు పెడతా” అన్నాను రామ్తో.

“నాకు ఏంటి? మనకి అను” నా తల నిమురుతూ అన్నాడు రామ్.

“గీతాంజలి...!!!” ఇద్దరం ఒకేసారి అనుకున్నాం.

* * *

4

ఎన్న నిద్ర లేని రాత్రులు. కొన్నిఅమావాస్యవి, మిగతావన్ని వెన్నెలవి. ఏవైనా నావే. అలుపు రానివ్వని అందమైన కలల్ని చూపించే రాత్రులు.. ఒక్కోరోజు ఆ చందమామ, ఈ చుక్కలు నా కలల్ని దొంగతనంగా నా కళ్ళలో చూసేస్తారు. నన్న మచ్చిక చేసుకుని నా కలల్ని కథల్లా వింటారు. విసిగించే ఆవలింతల మధ్య ఏ తెల్లవారురూముకో నన్న నిద్రపుచ్చి మెల్లగా జారుకుంటాడు ఆ చందమామ. నిజం కాబోయే కలల్లో తనూ భాగం అయిపోయానని ఆనందమో ఏమో, వెచ్చని కిరణాల్ని కిటికీలోంచి నా మీదకు పంపి నిద్ర లేపేస్తున్నాడు తూర్పు వైపొచ్చే సూర్యుడు. నేను మొండికేసి ముఖాన్ని దాచేసుకుంటే, తను కూడా దాక్కుని మబ్బుల్ని, వానని సంధికి పంపుతాడు. నేను లేవగానే ఇంద్రధనుస్సుని నా ముందుంచి దోబూచులాడుతూ నప్పుతున్నాడు. ఇదీ ప్రస్తుతం నా స్థితి.

ఈసారి సమ్మర్ హాలిడేస్కి వాళ్ళారు ఆశ్రేయపురం తీసుకెళ్తానన్నాడు రామ్. వెళ్తేంత స్వాతంత్యాం, వెళ్ళడానికి కావాల్సిన ధైర్యం నాకు ఇంకా రాలేదని తనకి తెలుసు. వారానికోసారైనా వస్తున్నాడు. సెలవుల్లో వైజాగ్కి ఎందుకని వాళ్ళంట్టో అడిగితే, ఘనల్ ఇయర్ క్యాంపస్ ఫ్లేస్చూంట్స్ కోసం ప్రిపేర్ అవ్వడానికని చెప్పున్నాడు. వీధి చివరి దాకా నడిచెళ్ళి అక్కణ్ణండి తన రాజదూత మీద కూర్చుంటే వైజాగ్ రోడ్డు కొలిచిన కొద్దీ అందంగా కనిపిస్తున్నాయి. నేను బయటికెళ్ళాల్సిన ప్రతీసారి పద్మ వచ్చి తీసుకెళ్తుంది. ఇంట్టో ఇచ్చే పాకెట్ మనీ మొత్తం జగదాంబాలో జమ

అయిపోతోంది. నింహచలం ఆప్నున్న, కనకమహాలక్ష్మి, మా సంపత్తి వినాయకుడు ఇప్పుడు నాతో పాటు, దేవుడంటే నమ్మకం లేని రామ్కి కూడా చుట్టూలయిపోయారు.

వేసవి సెలవులు అయిపోయాయంటే బాధగా ఉంది, రామ్కి ఇది షైనల్ ఇయర్. ఒక్కదాన్నే తను లేకుండా వచ్చే సంవత్సరం కాలేజీకి రావాలన్న ఆలోచనే నన్ను నిద్ర పోనివ్వకుండా చేస్తోంది. అదే మాట తనతో అంటే, ‘నేను నీతోనే ఉంటా కదా..?’ అంటాడు. థర్డ్ ఇయర్లోకొచ్చేసాను. గత సెమిస్టర్ రిజల్ట్ చాలా ఆలస్యంగా అంటాడు. థర్డ్ ఇయర్లోకొచ్చేసాను. గత సెమిస్టర్ రిజల్ట్ చాలా ఆలస్యంగా అన్నాన్న చేశారు. దాదాపు మర్చిపోయాం అనుకునే టైంలో సెకండ్ ఇయర్ రిజల్ట్ నోటీసు బోర్డులో పెట్టారు. అందరం గుంపుగా రిజల్ట్ చూసుకుంటున్నాం.

“కంగ్రాచ్యులేషన్స్ సారికా.. గత సెమిస్టరులో నువ్వేనట కదా మీ బ్రాంచ్ టాపర్? ఏదో ఆడుతూ పాడుతూ చదువుతున్నావనుకున్న గానీ, ఫర్మలేదు.. మే.. వెరీ గుడ్. కీపిటవ్” రిజల్ట్ బోర్డులో టాపర్గా నా పేరు చూసుకున్న ఆశ్చర్యం నుండి తేరుకునేలోపే రాజ్యాలక్ష్మి మేడం నన్ను విష్ చేశారు.

“థాంక్యూ మేడమ్” ఆవిడని ఇంప్రెన్స్ చెయ్యడం ఎవరికీ ఓ పట్టాన అయ్య పని కాదు.

“బట్ రిమెంబర్, ఆఖరి రెండు సంవత్సరాలు మాత్రం చాలా ముఖ్యం. వేరే విషయాలు ఎలా ఉన్నా చదువుని మాత్రం నిర్లక్ష్యం చెయ్యుకు. ఐ యామ్ కౌంటీంగ్ ఆన్ యు...” నా భుజం తట్టి, నవ్వేసి వెళ్లిపోయారు ఆవిడ. కాలేజీ టాపర్ని కూడా బట్టి కొట్టి రాసేశారు అనే రాజ్యాలక్ష్మి మేడం నన్ను ఇలా స్పృష్టల్గా విష్ చేసేసరికి, నాతో పాటు ఆక్కడున్న ఫ్రైండ్స్ అంతా కాసేపు ఆశ్చర్యంలో ఉండిపోయాం.

“ఆవిడేంటీ? నిన్ను పాగడటం ఏంటి? నువ్వు టాప్ వచ్చినందుకు కాదు గానీ ఆవిడ ఇలా గుర్తించినందుకైనా పార్టీ ఇవ్వాల్సిందే” నన్ను పట్టి కుదివేస్తూ అంది జ్యోతిర్మూలు.

“పార్టీ.. పార్టీ.. పార్టీ..” మిగతా ఫ్రైండ్స్ అంతా కూడా గోల చేశారు.

“ఇవ్వాళ దసపల్లాకి వెళ్లాల్సిందే.. రసగుల్లా తినాల్సిందే” ఎక్కుడికెళ్లాలో కూడా నిర్ణయించేసింది పద్మ.

“ఉబ్బా, ఆపవే పద్మా.. సాయంత్రం చూద్దాంలే. ముందు రామ్కి ఈ విషయం చెప్పాలి” నా రిజల్ట్ మీద నాకన్నా తనకే మొదట్టుండి నమ్మకం ఎక్కువ.

“ఉదయం కనిపించాడే. హస్టల్లో ఏదో గొడవంట. క్లాసులయ్యక కుదిరితే

నిన్న హస్టల్ లైబరీ దగ్గర కలుస్తానన్నాడు.”

ఇంతలో ఆఫీస్ బాయ్ నోటీసుతో వచ్చాడు. “హస్టల్ యూనియన్ సమ్మేళనం ఈ రోజు తరగతులు రద్దు చేస్తున్నాము. అలాగే, తొమ్మిదవ తేదీ విజయదశమి పురస్కరించుకుని, రేపటి మొదలు పది రోజులు దసరా సెలవులు ప్రకటించడమైనది. తరగతులు 12 అక్టోబర్ 1989 నుండి తిరిగి ప్రారంభం అవుతాయి..” ఇంగ్లీషులో క్లప్పంగా ఉంది సారాంశం. ఆ నోటీసు ఆఫీస్ బాయ్ బోర్డు మీద ఇంకా పూర్తిగా అతికించకుండానే అందరూ ఇళ్ళకి పరిగెత్తారు.

“నేను రామ్మని కలిసాస్తా” గబగబా పుస్తకాల్చి బ్యాగులో కుక్కకుంటూ అన్నాను.

“ఇప్పుడెందుకే సరూ, గొడవలవుతున్నాయి కదా. ఇంటికి పోదాం పద తర్వాత కలుధ్వనులే” వారించింది పద్మ.

“నిన్న రమ్మనలేదు. నేనెళ్తున్నానని చెప్పా” హస్టల్ వైపు బయల్దేరాను.

“మొండిఫుటం.. పద, నేనూ వస్తా” నా వెనకే వచ్చింది తను.

* * *

సుమారు నాలుగు గంటల తర్వాత..

“హోయ్.. మీరింకా ఇక్కడే ఉన్నారా? వెళ్లిపోయింటారనుకున్నా. సారీ సారికా..” తన జేబులోంచి రుమాలుని తీసి అరచేతికి మట్టుకుంటూ అడిగాడు శాతవాహన హస్టల్ వైపు వస్తూ రామ్.

“అయిపోయిందా గొడవ?” చేతిరుమాలు వంక చూసాను. అక్కడక్కడా రక్తపు మరకలు.

“హో.. ప్రస్తుతానికి అయినట్టే అనుకుంటున్నా” వెనక్కి చూసాడు. గ్రోండు మెల్లగా భాళీ అవుతోంది.

“హస్టల్లో ఎంతమంది ఉంటారు రామ్?”

“సుమారు ఒక ఎనిమిది వందల మంది పైగా.. ఏం?”

“మరి అంతమందిలో మీ కొద్దిమంది పేర్లే ఎందుకు బయటికొచ్చాయి? ఎవరికి లేని బాధ నీ ఒక్కడికే ఏంటి?” అన్నిగంటలు ఎదురుచూసానన్న అసహానం, తను

అనవసరమైన విషయాల్లో ఇరుక్కుంటున్నాడన్న బాధ నా గొంతులో స్పష్టంగా
తెలుస్తున్నాయి.

“సారికా.. ఏం మాట్లాడుతున్నావు? మూడు సంవత్సరాలనుండి ఉంటున్నాం ఇక్కడ. ఎప్పుడూ లేనిది ఇప్పుడు మొదలుపెట్టారు కొత్తగా. కాలేజీలో కులాల ఇక్కడ. ఎప్పుడూ లేనిది ఇప్పుడు మొదలుపెట్టారు కొత్తగా. కాలేజీలో కులాల పేరుతో కొట్టుకోవడం ఏంటి చెప్పు? మేం చూస్తూ ఊరుకోలేకపోయాము...”

“మీరు స్టూడెంట్స్ ఏది రాడీలా? రక్తాలు తెచ్చుకునేంత గొడవలు చెయ్యాలా?”

“నీకు ప్రతీది వివరంగా చెప్పలేను. ఇలాంటివి మొదట్లోనే ఆపాలి. ఇప్పుడేంటి? ఏం జరుగుతున్నా నాకేం సంబంధం లేనట్టు వదిలేసి నీతో కబుర్లు చెప్పు కూర్చోవాలా? నా వల్ల కాదు” ఆఖరు మాట చెప్పున్నప్పుడు నా కళ్ళలోకి చూడలేదు తను.

“చాలు రామ్!! నాకీ గొడవలవీ నచ్చవ. ఏదైనా ఉంటే ప్రినిపాల్ గారికి చెప్పాలి. ఆయన వల్ల కూడా అవ్వకపోతే వైస్ ఛాన్సెలర్ దగ్గరికెళ్ళాలి. అసలు, ఇవన్నీ నలుగురి మెప్పు కోరుకునేవాళ్ళు గొప్ప కోసం చేసే పన్న. వచ్చామా.. డిగ్రీ తీసుకున్నామా.. వెళ్ళామా.. అంతే నాకు తెలిసింది. పొద్దున్నండి పిచ్చిదాస్తా కూచున్నా నీకోసం.”

“నేను చెప్పానా నా కోసం చూడమని? పో.. వెళ్లి తెచ్చుకో గోల్డు మెడల్సు. ఏముద్దపప్పు గాడినో చూసుకుని లవ్ చెయ్యాల్సింది. అనవసరంగా నీ వెంట పడ్డాను. ఇంత పిరికిదానివనుకోలేదు.”

“రామ్ అన్నయ్య, ఎందుకు ఇప్పుడు పెద్ద మాటలు? సారికా నువ్వు కూడా ఏంటే?” పక్కనుండి పద్మ మమ్మల్ని ఆపాలని ప్రయత్నిస్తోంది.

“అవను పిరికిదాన్నే. అయినా నేనెవడ్చి చేసుకోవాలో నువ్వు చెప్పాల్సిన పస్సేదు. వెంటపడింది నువ్వు.. గోడలు దూకింది నువ్వు” కొంచెం వెటకారంగా అన్నాను.

“బుధి తక్కువై దూకాను” లెంపలు వేసుకున్నాడు.

“పద్మా.. పద పోదాం”

“ఆ వెళ్లు.. సీతో వాదించే ఓపిక నాకు లేదు”

వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా ఆవేశంగా నడుస్తున్నాను.

“సారికా.. సారికా..” తను పిలుస్తున్నాడు. నేను పట్టించుకోలేదు.

“సువ్యందుకో కొంచెం ఓవర్గా రియాష్ అయ్యావేమో అనిపిస్తోందే సరూ. చాలా చిన్న విషయం ఇది.. తనేం చెప్పున్నాడో వినాల్సింది కదా? చేతికి ఏదో దెబ్బ కూడా తగిలినట్టుంది పాపం...” బస్సులో అంది పద్మ.

“తగిలించుకోనీ.. నాకెందుకు? అయినా ఇవన్నీ నీకు ఎవర్ఱైనా ఇష్టపడితే అర్థమవుతాయి. వదిలేయ!!”

* * *

దసరా రోజులు.. ఊరంతా సంబరాలు.. అమ్మవారి పందిళ్లు.. పెద వాల్టేరు సంఘం ఆధ్వర్యంలో పందిళ్లో రోజుకో ప్రోగ్రాం జరుగుతోంది.

‘ఓ.. చిన్నదాన నన్ను విడిచి పోతావటే?

పక్కనున్నవాడిమీద నీకు దయరాదటే

ఒక్కసారి ఇటుచూడూ.. మనసువిప్పి మాటాడూ

నిజం చెప్పవలెనంటే నీకు నాకు సరిజోడు...

అహ గుంతలకిడి గుంతలకిడి గుంతలకిడి గుమ్మ..’

“లీదేవీనవరాత్రులసందర్భంగా పెదవాల్టేరు వర్తక సంఘంవారు ఏర్పాటుచేసిన భీమవరంవారి రాగలహరి ఆర్ట్రెస్టా సంగీత విభావరిలో మా బృందం ఆలపించిన నేనంటే నేనే చిత్రంలోని ఈ పాటని అభినందిస్తూ నటశేఖర, సూపర్స్టార్ కృష్ణ యూత్ అసోసియేషన్ వారు ఈ వంద రూపాయలు చదివించారు. వారినీ వారి కుటుంబాలని అమ్మవారు అనుగ్రహించాలని ప్రార్థిస్తూ... తర్వాతి పాట...” నీలం రంగు కోటు వేసుకున్న ఆర్ట్రెస్టా పెద్దమనిషి మైక్లులో మహాదానందంగా చెప్పుకుంటూపోతున్నాడు. నాలుగు వీధుల జనమంతా పందిళ్లోనే ఉన్నట్టున్నారు. ముందు వరసలో ఆడవాళ్లు, పెద్దవాళ్లు ఉన్నారు. వెనక ఒక పక్కగా ఆడపిల్లలు, వాళ్కి సాయంగా తమ్ముళ్లు చెల్లెళ్లు. మగవారంతా పిట్టగోడల మీద, చోటు దారికిన చోట సర్దుకున్నారు.

“ఓయ్..” వెనక నుండి పిలుపు వినిపిస్తే చూసాను.

“రా.. మీ.. నువ్వు? ఇక్కడ?? ఎలా????” అంత గొడవ జరిగాక తనని ఇక్కడ ఎక్కువైపు చెయ్యలేదు నేను.

“నిన్న చూడామని వచ్చా..”

“ఓహో.. చూసావుగా? ఇహా వెళ్లు..”

“అహో.. అంత దూరంనుండి వచ్చింది వెంటనే వెళ్లడానికి కాదు. పదు.. నీటై మాట్లాడాలి” కొంచెం దగ్గరికొస్తూ అన్నాడు.

“నీకు బుర్ర పనిచేస్తోందా? మా వాళ్లు చూస్తే? పైగా ఇక్కడ చాలామందికి నేను తెలుసు. బాగోదు. పో.. పో..” ఎవరైనా గమనిస్తున్నారేమో అని చుట్టూ చూసాను.

“మీ అమ్మానాన్నే కాదు, కాలనీవాళ్లు కూడా భూకంపం వచ్చినా సరే, ఈ మ్యాజికల్ సైట్ మొత్తం అయ్యేవరకు ఇక్కణ్ణండి కదలరు. పద, మన ఫేవరెట్ స్పౌట్కి” చెయ్యి పట్టుకుని లాగబోయాడు.

“ప్యా.. చెప్పే వినవు కదా. ముందు నువ్వెళ్లు. కానేపట్లో నే వస్తాను” అతని చేతిని తోసేసాను, ఆ రంగు లైట్ వెలుగులో ఎవరూ గమనించలేదని నిర్ధారించుకుంటూ.

“చల్లని ఈ సాయంకాలం వేళ.. విచ్చేసిన పెద్దలకి, పిన్నలకి మరొక్కసారి మా బృందం తరఫున నమఃస్తుమాంజలి తెలియజేస్తుంటూ, తర్వాత పాడబోయే పాట, నట సామ్రాట్ నటించిన దసరా బుల్లోడు చిత్రం నుండి ఎట్టాగో ఉన్నాది ఓలమ్మి. ఈ పాటతో మీ ముందుకొచ్చేస్తున్నారు మా ప.గో.జిల్లా ఘంటసాల పిండి నానిబాబు, వారితో పాటు భీమవరం కోకిల వసంతరాణి!! అందరూ ఒక్కసారి గట్టిగా చప్పుట్లు...” మెల్లగా పందిట్లోనుంచి తప్పించుకుని ఇంటికొచ్చేసాను.

* * *

“ఇంకో నాలోజులో ఎలాగూ కాలేజీలో కలుస్తాంగా.. అప్పటివరకు ఆగలేవా? డైరెక్టగా ఇంటికే వచ్చేసావ? నీకిది బాగా అలవాతైపోయింది” మా ఉన్నిరి చెట్టు కింద కూర్చున్న రామ్సి చూస్తే చాలా సంతోషంగా అనిపించింది. బైటికి కనపడనివ్వలేదు.

“నువ్వున్నంత మొండిగా నేనుండలేకపోయా సారికా..”

“హాష్ట్ల్ స్టూడెంట్స్కి ఆశాదీపానివి.. నీకు ఇంత ఎమోషనా?”

“తల్లి.. చాలు!! వెటకారం ఆపు.. ఇప్పటికే పిచ్చేక్కింది వారం రోజులుగా నిన్ను చూడక. అసలు ఆరోజే మాట్లాడడాం అని రాత్రంతా ఇదిగో, ఇక్కడే కూర్చున్నా, నువ్వేమన్నా వస్తావేమో అని. తెల్లవారుజామున మీ అమ్మగారొచ్చేసరికి చల్లగా

జారుకన్నా.. నా అదృష్టం.. నిద్రకళ్తో ఉన్నట్టున్నారు, చీకటో ఉన్న సన్న
గునించలేదు” నవ్వుతూ చెప్పాడు.

“అయ్యో!! నీ మీద అరిచానని ఆరోజు నాకు ఒక్క నిమిషం కూడా నిద్ర
పట్టలేదు. రాత్రంతా అలాగే ఉన్నాను..”

“మీ.. సారీ సారికా.. అయినా నువ్వు అలా మాట్లాడకుండా ఉండాల్సింది”

“వదిలెయ్ రామ్. నా బాధ నీకర్థం కాదు. ఈ సంపత్సరంతో కాలేజియిపోతుంది
నీకు. ఏ గొడవలూ లేకుండా ప్రశాంతంగా బైటికెళిపోతే చాలనుకున్నా.. ఆ రోజు
హస్టల్ దగ్గర గొడవనగానే నువ్వుక్కడ ఉండవ అని మనసు చెప్పింది.. కానీ బుద్ధి
మాత్రం నువ్వు కచ్చితంగా అక్కడే ఉంటావని చెప్పింది. ఆ గొడవ వల్ల ఏమన్నా
అయివుంటే? నీ కెరీర్?? మన ఫ్యాచర్???” అతని చేతిని నా చేతిలోకి తీసుకుని
సగం సగం మానిన గాయం వంక చూస్తూ అన్నాను.

“అప్పుడపుడు ఇలాంటి గొడవలు, ఫ్రైండ్స్ కోసం తప్పవ సారికా!! కాలేజ్
అయిపోయాక చెప్పుకోడానికి కొన్ని అడ్వెంచర్స్ కావాలి కదా?”

“మీ అబ్బాయిలు అమ్మాయిని ఇష్టపడటం మొదలుపెడితే, ఆ అమ్మాయి
ప్రేమ దక్కడానికి ఏదైనా చేస్తారు. ఒక్కసారి తను సాంతమయ్యాక, అప్పటివరకు
పక్కకి పెట్టేసిన మిగతా విషయాలన్నీ ఒక్కాక్కటిగా మీ జీవితంలోకి మళ్ళీ
వచ్చేస్తాయి. వాటన్నిటితో పాటే మాకు సమానమైన ప్రాధాన్యం ఇచ్చి బ్యాలన్నీ
చేస్తున్నాం అనుకుంటారు. కానీ, అమ్మాయిలలా కాదు రామ్. మేం ఒకబ్బాయి
ప్రేమని ఒప్పుకోడానికి చాలా ఆలోచిస్తాం. ఒక్కసారి ప్రేమలో దిగితే మాత్రం
ఇంక మీరే మాలోకం. మా బుర్రలో మీ ఆలోచనలు, మీతో మా భవిష్యత్తు కోసం
కలలు తప్ప ఏమీ ఉండవ. అన్నీ మీ తర్వాతే. మా లోకం చాలా చాలా చిన్నది.
అమ్మాయిలకే ఈ సంగతి తెలుస్తుందేమో” చెప్పుతూ నా కళ్తలో సన్నగా వస్తున్న
ధారని ఆపలేకపోయాను.

“ఈ విషయం నిన్నింతగా బాధ పెద్దుందని ఊహించలేదు. నీకు నచ్చని పని
ఇంక ఎప్పుడూ చెయ్యను కోకిలా.. ఒట్టు!!!” నా చేతులు తన చేతుల్లోకి తీస్తున్ని,
మెత్తగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

“ఏ నిమిషం నిన్ను ఇష్టపడటం మొదలుపెట్టానో అక్కణ్ణంచి, నేను అంటే
నువ్వు కూడా అని అర్థం రామ్. ఏ కారణం చేతనైనా నీ నుండి దూరం అవ్వాలిని
వస్తుందన్న ఆలోచనే నాకు భయంగా ఉంది. వదిలెయ్యవ కదా మధ్యలో?” అతణీ

చుట్టేనుకుని అడిగాను.

“డోహూ..” నా కళ్ళు తుడిచి గట్టిగా హత్తుకున్నాడు. చాలా భర్మసాగా అనిపించింది.

* * *

ప్రేమంటే నేర్చింది పిచ్చివాడికి..

దాంతో వెరైత్తి పోయింది కుర్రవాడికి!!

అలా డోనులు చెప్పుకుంటున్న మాకు, చాలా సేపటికి పందిట్లోనుంచి పాట వినపడగానే నవ్వచ్చింది.

“ఈ సందర్భానికి సరిపోయే పాటలా ఉంది. అయినా వరసగా ఈ నాగేశ్వరావు పాటలేంటో...”

“మీ అమ్మని రాత్రంతా పందిట్లో కూర్చోపెట్టాలంటే ఇంతకన్నా గొప్ప ప్లాన్ ఏదన్నాఉందా? మనమిలా ఉండగా సడన్గా మధ్యలో వచ్చేస్తే?” నా వైపు చూసి కళ్ళుగరేసాడు.

“అంటే??”

“అంటే ఏముంది? ముందు వరసలో ఉన్న మీ అమ్మని ఆర్కిష్టా అయసకి చూపించి.. ఆవిడ నిద్రాచ్ఛే, బోర్ కొట్టో వెళ్లిపోదాం అనుకున్నట్టు అనిపించిన వెంటనే నాగేశ్వరావు పాట పాడమని చెప్పి ముందే డబ్బులిచ్చాచ్చా.. నువ్వు గమనించావో లేదో.. ఆవిడ గత రెండు గంటలుగా బాత్రూమ్కి కూడా లేవలేదు.. జై ఏన్నార్!!”

“థీ.. నీకస్సులు సిగ్గులేదు.”

“సిగ్గు సంగతలా ఉంచు.. ఇప్పుడు గుర్తొచ్చింది. చాలా ఆకలేస్తోంది. ఏమన్నా ఉన్నాయూ తినడానికి?” తన పొట్ట తడుముకుంటూ అడిగాడు.

“హా.. లేకేం? పొద్దున్న చేసిన ప్రసాదం ఉన్నట్టుంది. తింటావా?”

“దారుణం... నిన్ను చూడాలనిపించగానే ఏమీ తినకుండా బైక్ మీద బయల్దేరి వచ్చేసా. మిగిలిపోయిన ప్రసాదాలు తినమంటావా?” చిన్నగా అలక ప్రదర్శించాడు.

“ఎవరు రమ్మన్నారు తినకుండా? నేను మాత్రం బాధలో ఉన్నా, ఎవరి మీదైనో కోపమొచ్చినా ఎక్కువ తినేస్తా. కడుపు నిండుగా ఉంటే ఆలోచనలు మంచిగా

పస్తాయి..”

“అంటే నిన్ను చేసుకుంటే రోజుగా నా బతుకు మిలిటరీ హాటలేనా?”

“అప్పటి సంగతేమోగాని, ఇప్పుడైతే నీకా బెంగ అభ్యర్థీదు. ఇప్పుడే వస్తానుండు...” ఒక పది నిముషాల్లో అరటి ఆకు మూతపెట్టిన పీటు తీసుకొచ్చి రామ్ ముందు పెట్టాను.

“ప్రసాదాలూ అవీ తినలేను సారికా... అదీ పొట్టున్న చేసింది” జాలిగా అన్నాడు.

“నోరు మూసుకుని తెచ్చింది తిను..” తన అరచేతిని గట్టిగా నొక్కాను.

“స్ట.. అమ్మా..” అని ఆకు తెరిచి, వేడి వేడి ఆమ్లెట్లని చూసి ఆబగా తినడం మొదలుపెట్టాడు. “అవునూ.. నీకెక్కడివి ఇవి? దొంగతనంగా ఇంట్లో తినేస్తారా మీరు?” తింటూ మధ్యలో ఏదో గుర్తొచ్చినట్టు అడిగాడు.

“ఇ అదేం లేదు. ఇది మా ఫ్యామిలీ సీక్రెట్. ఇంకా చెప్పాలంటే, మా మామ్మగారి సీక్రెట్. మా చెల్లెళ్ళిద్దరూ చాలా సన్నగా ఉంటారు చిన్నప్పటినుండి. పైగా చదువులో అంతంతమాత్రం. బలం రావటానికి వాళ్ళిద్దరికీ ఆవిడ సరస్వతి లేహ్యం అని చెప్పి పచ్చిగుఢ్ఱ తాగిస్తుంది వాళ్ళతో”

“పచ్చిగుఢ్ఱా..??” ముఖం చిట్టించాడు.

“హో.. ఎవరో డాక్టర్ చెప్పారంట రేడియోలో. అమ్మకి తెలీకుండా మా నాన్న తేవడం, తను బయటికెళ్లినప్పుడో, లేక అర్థరాత్రో మా మామ్మ వాళ్ళతో తాగించడం మాకు అలావాత్రైపోయింది.. పాపం వాళ్ళం తాగుతున్నారో వాళ్ళకూడా తెలీదు చాలా రోజులు. ఆకులు నూరి చేశా అని చెప్పేది మా మామ్మ. ఇప్పుడు ఇది ఇంట్లో అందరికీ తెలిసిపోయిందనుకో”

“అయితే నువ్వు కూడా తింటావా? హమ్మయ్యా..”

“నాకు చిన్నప్పటి నుండి అలాంటి గొడవలేంలేవు, పైగా నేను చదువులో కూడా కొంచెం ఓకే కాబట్టి నాకా లేహ్యం అవసరం రాలేదు.”

“అయితే నేను తెన్నా నీకేం సమస్య లేదు కదా? ఎక్కడ నీకోసం నన్ను మానేయమంటావో అని భయపడ్డా.. అదే అయితే, నిన్నెనా వదిలేస్తా గాని...”

అంటుంటే..

“అక్కా.. అక్కా.. అమ్ముచ్చేస్తోందే” అంటూ కంగారుగా వచ్చారు నా చెల్లెళ్ళిడ్డరూ.

“అయ్యా.. సరే సరే, రామ్ నువ్వు బయల్దేరు. త్వరగా...” తొందరపెట్టాను.

“అక్కా.. మమ్మల్ని పరిచయం చెయ్యా..” చెల్లెళ్ళిడ్డరూ ఒకేసారి అన్నారు.

“సారీ.. రామ్, వీళ్ళే నా ట్యైన్ సిష్టర్స్. తెలుసుగా?”

“వీళ్ళులో ఒకళ్ళని నేను ముందుసారి వచ్చినపుడు చూసాను” అన్నాడు ఇద్దర్నీ మార్చిమార్చి చూస్తా.

“నన్నే..” అని చెయ్యి కలిపింది హారిక.

“అది రాధిక, ఇది హారిక.. వీళ్ళిడ్డర్నీ మా అమ్మవన్నే చూడమని కాపలా పెట్టొచ్చాను.”

“సారిక.. రాధిక.. హారిక.. ఇంకో అమ్మాయి పుడితే ఏ జంతిక అనో పెట్టేవారేమో..” అన్నాడు తన మాటకి తనే నవ్వుకుంటూ.

“రామ్.. చాలిక..” వెళ్ళమని సైగ చేసాను.

“అరే.. ఇది కూడా బానే ఉందే..”

“అబ్బా.. వెళ్తావా ముందు?”

“సరే.. హలో రాధిక, హారిక.. ఇప్పటిదాకా మాకోసం కూర్చున్నందుకు థాంక్స్, ఇదిగో మీ కోసం..” అని జేబులోంచి పైవ్ స్టార్ చాకొలెట్లు తీసి, “నీ కోసం తెచ్చా.. కానీ నీకన్నా నాకు వాళ్ళే నచ్చారు. నా చిట్టి మరదళ్ళు” వాళ్ళకిస్తా చెప్పాడు.

“అలాగేలే.. పో.. కాలేజీలో కలుద్దాం. జాగ్రత్త. చీకటి.. ఎలా వెళ్తావో ఏమో”

“బై బావా.. బై బావా..” చెప్పారు ఇద్దరూ.

“బై..” చెప్పసి చీకట్లో కలిసిపోయాడు.

“అక్కా.. బావ మాకు బాగా నచ్చాడు. సరదాగా ఉన్నాడు.” రామ్ విషయం

వాళ్ళకి చూచాయిగా తెలిసినా, ఇవ్వాళ్ళ నేనే తనని పరిచయం చెయ్యడం వాళ్ళిద్దరికీ సంతోషంగా అనిపించింది.

“నోరుమూసుకుని లోపలకి పదండి అమ్ముచ్చేలోపు. అప్పుడే వరసలు కలిపేస్తున్నారు” వాళ్ళని పంపేసి నాలో నేను నవ్వుకుంటూ చూస్తూ ఉండిపోయాను రామ్ వెళ్లిన చీకటి వైపు.

* * *

30 డిసెంబర్ 1989. ఎద్దుకేషనల్ టూరు కోసం మేమంతా బెంగుళూరులో ఉన్న సెంట్రల్ పవర్ రీసెర్చ్ ఇన్స్టిట్యూట్కి వచ్చం.

“ఈ రోజు నెప్పన అయిపోయింది స్టూడెంట్స్. మీకు హెచ్ వీ కెపాసిటర్స్ టెస్ట్ సెట్ప గురించి ఏమన్నా సందేహాలుంటే ఇక్కడ చీఫ్ ఇంజనీర్ శంకర్ని అడగొచ్చు. ఆయన మన కోసం కానేపు ఉంటాన్నారు ఈరోజు” అందరికీ వినిపించేలా చెప్పారు ప్రాథేసర్ రమాదేవి.

“సరే మేడం..” చెప్పారు ఒకేసారి అంతా. కొందరు స్టూడెంట్స్ శంకర్ చుట్టూ చేరి దౌట్లు అడుగుతున్నారు. కొందరు ప్లాంట్లోనే ఉండి నోట్స్ రాసుకుంటున్నారు. మిగతా వాళ్ళు ప్లాంట్ బయట కాలేజీ బస్సులో కూచుని వీళ్ళని తిట్టుకుంటున్నారు.

“మేడం.. మనం ఇంకా ఎన్ని రోజులుంటాం ఇక్కడ?” అడిగాను.

“అదేంటి సారికా అలా అడిగావు? తెల్పుగా ఈ ఎద్దుకేషనల్ టూర్ వారం రోజులని? ఇంకా హెచ్ టీ మోటార్ పెస్టింగ్, ఆర్ అండ్ డీ డిపార్ట్మెంటు చూడాలి మనం. వెళ్లడం మాట అటుంచు, ఇంకో రెండ్రోజులుండి మైసూర్ కూడా చూస్తాం అంటున్నారు మీ వాళ్ళు. తర్వాతే వైజాగ్ వెళ్ళేది. ఏం? ఒంట్లో బాలేదా? ఇక్కడ చలి ఎక్కువగా ఉంటుందని ముందే చెప్పా కదా?” నా నుదిటి మీద చెయ్యి వేసి జ్వరం ఏమన్నా ఉందేమో అని చూసారు మేడం.

“మామూలుగానే అడిగాను మేడం. కొద్దిగా తలనొప్పిగా ఉంది..” చెప్పేసి వచ్చేసాను. “ఏవైందే? రాక రాక బెంగుళూరు వచ్చామని అందరం సంతోషంగా ఉంటే ఎప్పుడెళ్ళిపోతాం అంటావు? వచ్చినప్పటి నుండి చూస్తున్నా అదోలా ఉన్నావు? మళ్ళీ రామ్ తో గొడవ పడ్డావా?” అడిగింది పద్మ.

“చ.. చ.. అలాంటిదేం లేదే. తనకి క్యాంపస్ ఇంటర్వ్యూలు ఉన్నాయని చెప్పాడు. నేను కూడా ఈ ట్రైవ్ గొడవలో పడి తనని గత వారం రోజులుగా సరిగా

కలవడం కుదరలేదు. బాగా గుర్తొస్తున్నాడు.”

“ఓహ్ అదా విషయం. ఇంకో నాలోజులేగా. వెళ్లిపోతాంలే. విరహం కూడా సుఖమే కాదా అనలేదా పింగళి వారు...” నన్న నవ్వించాడనికి టై చేసింది.

“ఏం సుఖమో..” భారంగా నిట్టూర్చాను.

* * *

మర్చాడు ఆదివారం, పైగా సంవత్సరంలో ఆఖరిరోజు కావడంతో ఊరంతా హడావుడిగా ఉంది. రోజంతా బెంగుళూరు మొత్తం చుట్టపెట్టేసి తిరిగి సాయంత్రానికి హోటల్ రూమ్కి చేరుకున్నాం.

“త్వరగా భోజనాలు చేసేసి టెర్రస్‌పైకి వచ్చేస్తే అంతా న్నా ఇయర్ సెలైబ్రేషన్స్ చేసుకోవచ్చు. మనతో పాటు రమాదేవి మేడమ్, సుబ్బారావు సర్ కూడా జాయిన్ అవుతారు. గెట్ రెడీ, మీకు ముప్పె నిమిషాలు టైం” ప్రతీ రూమ్కి వచ్చి చెప్పేడు క్లాస్ రిప్రజెంటేచివ్ మనోహర్.

“సరూ... నువ్వు రెడీయా? ఇంకా అలాగే ఉన్నావేంటే? అందరూ వెళ్లిపోయారు. వెళ్లి ఫ్రెష్ అయి రా..” గడియారం వంక చూపిస్తూ చెప్పింది పద్మ.

“నాకు మనసేం బాలేదే. నువ్వెళ్లు.”

“ఏయ్, చంపుతా.. రానన్నావంటే. ఇదిగో ఈ డ్రెస్ వేసుకో. పొద్దున్న జయనగర్ పొపింగ్‌కి వెళ్లినపుడు నువ్ చూడకుండా కొన్నా నీకోసం... నా న్నా ఇయర్ గిఫ్ట్ నీకు. వెళ్లు” కొత్త డ్రెస్ నా చేతిలో పెట్టి నన్న బాత్రూంలోకి తోసి తలుపేసింది. అయిష్టంగానే రెడీ అయి టెర్రస్‌పైకి వెళ్లి ఒక పక్కగా కూర్చున్నాను. సినిమా పాటలు, అటలతో అందరూ సందడిగా ఉన్నారు.

“మేడమ్.. ఇక్కడ సారిక అంటే ఎవరు?” అంటూ వచ్చాడు సర్వర్.

“తినే..” నన్న చూపించింది పద్మ.

“మేడమ్.. మీ కోసం ఎవరో వచ్చారు. కింద లాబీలో వెయిట్ చేస్తున్నారు” అని చెప్పి వెళ్లిపోయాడు సర్వర్.

“కొంపదీసి రామ్ అన్న వచ్చేసాడంటావా? పద చూద్దాం” అని తీసుకెళ్లింది పద్మ.

5

“హ్యో న్నా ఇయర్ సారికా!! ఇంతకీ మీ ఇద్దరిలో సారిక?” రకరకాల పుష్టలతో చేసిన బొకే ఇవ్వబోతూ మమ్మల్నిద్దర్నీ చూసాడతను.

“ఎవరో తెలీకుండానే కలవడానికొచ్చావా?” అతన్ని ఎగాదిగా చూస్తూ అంది పద్మ.

“పద్మా నువ్వందు... ఎక్కడో చూసినట్టుంది ఈయన్ని.. మీరు... నువ్వు...??” పరిచయం ఉన్న ముఖంలా ఉంది అతనిది.

“ఓ.. నువ్వేనా సారిక? నేను.. ఐ మీన్.. మనం.. ఆత్రేయపురం...” బొకే నా చేతికిచ్చాడు.

“నందగోపాల్... మూర్తి మావయ్య కొడుకు. నందు బావ... బాబోయ్, నువ్వేనా?” నమ్మలేనట్టుగా అన్నాను.

“హమ్మయ్య... గుర్తుపట్టావ్”

“ఏంటే, ఎవరో చెప్పుకుండా ఈ ద్రామా మీరిద్దరూ?” విసుక్కుంది పద్మ.

“హలో అండీ నా పేరు నందగోపాల్. సారికకి...” చెప్పబోయి ఆగాడు.

“నీకు చాలాసార్లు చెప్పా కదే... గుర్తుందా? ఆత్రేయపురంలో మావయ్య వాళ్ళుండేవారు, ఇప్పుడు పైదరాబాద్ వెళ్లిపోయారని. వాళ్ళబ్బాయి వీడు. మా

నందు బావ.. ఎలా ఉన్నావ్ నందూ? అత్తయ్య, మావయ్య ఎలా ఉన్నారు? ఇంకా మా ఆమ్మ మీద కోపంగా ఉన్నారా? లక్ష్మి ఏం చేస్తోంది? ఎక్కడుంటున్నారు ఇప్పుడు మీరు? పదిహేనేళ్ళయిందేమో కదా మనం కలిసి?" వేళ్ళ లెక్కబెడుతూ అన్నాను.

"అంతా బావున్నారు. పైదరాబాదీలోనే ఉన్నారు. నేనిక్కడే టిక్కానీ ఇన్నుమొంట్సు అనే కంపెనీలో ఇంజనీర్గా చేస్తున్నాను"

"వావ్... చాలా మంచి కంపెనీ కదా? అది సరేగానీ, నువ్వేంటి ఇన్నాళ్ళ తర్వాత ఉన్నట్టుంది? అదీ ఇక్కడ? అసలెలా???" నమ్మలేనట్టుగా అడిగాను.

"అదంతా పెద్ద కథ. తీరిగ్గా మళ్ళీ కలిసినప్పుడు చెప్పాలే గానీ, ప్రింటీస్ వచ్చాను. తర్వాత కలుస్తాలే... నువ్వు కూడా కొత్త సంవత్సరం పార్టీలో ఉన్నట్టున్నావ్.. ఉంటావ్ కదా ఇంకా?"

"తెలీదు. మైసూర్ ట్రిప్ ఉంది నందూ..."

"సరే చూడ్దాంలే అయితే. ఉంటా... బై అండీ పద్మ గారూ.." అన్నాడు బాకేలోంచి ఒక గులాబీ పద్మకి ఇచ్చి వెళ్లిపోతూ.

"బై నందూ..." చెప్పేసి రెండడుగులు వెయ్యగానే..

"సారికా.." పిలిచాడు నందు.

"హా. ఏంటి? ఏమన్నా మర్చిపోయావా?"

"అనుకుంటా.." అనేసి నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

"ఏమే సరూ.. మీ మావయ్య వాళ్ళకి క్యాప్ట్ ఫీలింగ్స్ ఏమన్నా ఉన్నాయా?" బైకి వెళ్తుంటే అడిగింది పద్మ.

"అదేంటే అలా అడిగావు? అయినా అవన్నీ నాకేం తెలుసు? చిన్నపుడు చూడ్దం తప్ప, ఎప్పుడైనా మళ్ళీ కలిస్తే కదా వాళ్ళని? నందుని కూడా మొన్న మా బామ్మ ఆత్మీయపురం విషయాలు చెప్పినపుడు ఫౌటోల్లో చూపెట్టింది కాబట్టి గుర్తుపట్టాను. ఏమీ మారలేదు. బావున్నాడు కదా?"

"బావున్నాడు అని చిన్నగా అంటావేంటే బాబూ? ఆపిల్ పండులా ఉంటేను... ఇన్సెంట్స్ గా నాకు క్రష్ణ వచ్చేసింది తనమీద. నాకు బాగా నచ్చాడు"

“ఇప్పుడే చూసావ్? అప్పుడే నచ్చేసాడా?”

“క్రొ ఎట్ ఫస్ట్ సైట్ అనుకో...”

“ఏం వీడిని అన్నయ్యా అనవా?”

“కట్టు పోతాయ్... మమ్మలింద్రల్ని కలిపే పూచీ నీదే”

“సర్.. వాడు మళ్ళీ కలిస్తే చూడ్దాం లేవే. అయినా మా అమ్మకి మా మావయ్య వాళ్లంటే పడదు. ఇప్పుడు వీడు కలిసాడంటే పెద్ద గొడవ చేసేస్తుంది. అసలు నేను ఇక్కడ ఉన్నానని ఎలా తెలిసిందో..!”

“ము.. పద పద పన్నెండయిపోతోంది. కొత్త సంవత్సరం వచ్చేస్తుంది”
అతనిచ్చిన బోకే రూమ్లో పెట్టేసి ప్రెర్న మీద పార్ట్లో కలిసిపోయాం.

* * *

అందరితోనూ ఉన్నానే గానీ నా మనసంతా రామ్ చుట్టూనే ఉంది. ఎప్పుడెప్పుడు తనని చూస్తానా అన్నట్టుంది. బెంగుళూరు ఎడ్యుకేషనల్ టూర్ అవ్వగానే అట్టుంచి ఆటే పైనుండుర్లు కూడా చూసుకుని అయిదురోజుల తర్వాత తిరిగి వైజాగ్ చేరాం.

“టూరు ఎలా జరిగిందే? ఎలా పీక్కుపోయావో...” గుమ్మంలోనే దిష్టి తీసింది అమ్మ.

“హో..” బ్యాగు పక్కన పడేసి సోఫాలో కూలబడ్డాను.

“అన్ని తిరిగి చూసావా?”

“ము..”

“ఏం అడిగినా హో, హూ తప్ప నోరిప్పవేమే?”

“అబ్బా.. అదేం లేదమ్మా. కొంచెం అలసటగా ఉంది. అంతే”

“సరే వెళ్లి మొహం కడుక్కునిరా. కాఫీ ఇస్తాను” బ్యాగులో బట్టలిం బైటికి తీస్తూ చెప్పింది.

ఓ పది నిమిషాల తర్వాత కాఫీ తాగుతూ నా టూరు ముచ్చటల్ని చెప్పడం మొదలెట్టాను.

“అమ్మా.. తెలుసా? బెంగుళూరులో మూర్తి మావయ్య కొడుకు నందుబావ

కనిపించాడే. ఎంత పెద్దవాడైపోయాడోనే. కానీ అదే ముఖం, ఏమీ మారలేదు. చిన్నప్పుడు చూసినట్టే సాట్ల బుగ్గలు..”

“ఆ.. మొన్న నువ్వు ఊరెల్లిన నాలోజుల నాడు సింహచలంలో కనిపించాడు మా అన్నయ్య కుటుంబంతో సహ... వాడి కూతురు లక్ష్మికి సంబంధం భాయం అయ్యిందంట. పాత గొడవలన్నీ మర్చిపోయి ఎంత బాగా మాట్లాడాడో పీపీ మావయ్య”

“అసలు గొడవ మొదలెట్టిందే నువ్వు కదే వర్ధనం? ఇప్పుడు మళ్ళీ మా అన్నయ్యంటూ పాట పాడుతున్నావు” అమ్మని దెప్పి పొడిచింది మామ్మ.

“మీరూరుకోండత్తయ్య. అన్నచెల్లెళ్ళ మధ్య మాట పట్టింపులు రావా? ఆ మాత్రానికే విడిపోతామా? వాడి కొడుకు మంచి ఉద్యోగం. అందగాడు. పైగా దీనికి వరస. ఇప్పుడు కాపోతే ఎప్పుడు కలుపుకుంటాం ఇంక?” అసలు విషయం చెప్పింది అమ్మ.

“అదీ సంగతి...” నా వంక చూసి కళ్ళెగరేసి, అక్కణ్ణుండి వెళ్లిపోయింది మామ్మ.

“మీ మామ్మ మాటలకేం గాని.. మరేమానేం, నీ గురించి నేనే చెప్పానే. వాడుండేదీ బెంగుళూరులోనే అన్నాడు. నిన్నోసారి చూసినట్టుంటుందని... అయినా చిన్నప్పటి నుండి అనుకున్నదే అనుకో..!”

“వాడు నన్నెందుకు చూడాలి? అయినా ఏం అనుకున్నారు? నువ్వునవసరంగా పిచ్చి ఆలోచనలు చెయ్యకమ్మా” సగం తాగిన కాఫీ గ్రాను విసురుగా కిందపెట్టేసి నాగదిలోకిళ్ళిపోయాను.

“అయ్యా అయ్యా... చెప్పేది వినవే పిచ్చి మొద్దూ... అయినా నేను మాత్రం నీకు చెడు చేస్తానటే?” మండువాలోంచి ఇల్లంతా వినపడేలా అంది.

* * *

రాత్రి పదకొండు దాటింది. బెడ్ లైటు వెలుగులో పుస్తకం చదువుకుంటూ కిటికీ దగ్గర చప్పుడైతే తెరిచాను.

“సారికా...”

“రామ్.. ఏంటి ఈ టైంలో??” రామ్ ఇలా అప్పుడప్పుడు రావడం మొదలుపెట్టినప్పటి నుండి, నేను రాత్రిళ్ళు పెరటి వైపు దగ్గరగా ఉండే మామ్మ గదిలో

పదుకుంటున్నాను. నా ఆలోచనల నిండా తనే ఉన్నాడేమో, తలచుకోగానే ప్రత్యక్షం అయ్యాడు. తనని చూడగానే బైటికి వెళ్లి తనివి తీరా కౌగిలించుకోవాలనిపించింది. కానీ, అమ్మ గదిలో ఇంకా లైటు వెలుగుతోంది.

“బైటికిరా, నీతో మాట్లాడాలి” చిన్నగా పిలిచాడు.

“రేపు మాట్లాడదాం. ఎవరైనా లేస్తే పెద్ద గొడవపుతుంది.”

“ఏం కాదు సారికా. నేనున్న కదా?” అంటుండగా...

“ఎవర్రా అది? అర్థరాత్రి..” నిద్రలో మాట్లాడుతున్నట్టు అంది మామ్మ.

“ఎవరూ లేరు మామ్మ. కిటికీ దగ్గర పిల్లి ఉన్నట్టుంది. నేను పంపేస్తాలే. నువ్వు పదుకో” జోకొడుతున్నట్టు తట్టాను.

“ఓ.. అదేదో మాట్లాడే పిల్లిలా ఉందే?? గుసగుసలాడుతోంది?” మంచం మీంచి లేచి కిటికి వైపు వస్తూ అంది.

“మామ్మా?” తన మాటలు వినేసిందేమో అని అనుమానం వచ్చింది నాకు.

“ఆ.. ఏం లేదు.. ఆత్రేయపురం పిల్లొచ్చిందేమో అని అడిగా. ఉండు మీ అమ్మని పిలుస్తా” లైట్ వేసింది.

“మామ్మా, మామ్మా.. ఏ... ఏ...” విషయం ఆవిడకు తెలిసిపోయిందని నాకప్పుడు అర్థమైంది.

“మరేం.. చెప్పు ఏంటి కథ?” బెదిరిస్తున్నట్టు అడిగింది.

“ఏమీ లేదే బాబూ...” అని కిటికీలోంచి చెయ్యి బైటు పెట్టి వెళ్లిపొమ్మని సైగ చేసాను.

“నువ్వుగరా అబ్బాయ్.. నాకే భయపడితే ఇంక వీళ్లుమ్మనెలా ఒప్పిస్తావోయ్? ఇలా రా..” వొంగి కిటికీ పక్కనున్న రామ్మని పిలిచింది.

“అంటే అమ్మమ్మగారూ...” వెలుతురులోకి వచ్చి, నేల చూపులు చూసాడు.

“అమ్మమ్మా? వరస బానే తెలుసూ. ఏవిటి ఇంతరాత్రి పడొచ్చావ్?” ఇంట్లో విషయం ఇంకెవరికి తెలిసిందో అని కొత్త భయం మొదలైంది నాకు.

“సారికని కలిసి చాలారోజులైంది. ఒకసారి చూడ్దామనీ...”

“చూసావుగా? ఇహా వెళ్లు” దళ్లం పెట్టాను వెళ్లిపామ్మని.

“ఏరా అబ్బాయ్.. వెళ్తావా అయితే?”

ఏం చెప్పాలో తేలీక మొహమాటంగా నవ్వాడు.

“ఏవిటే మాట్లాడడు? పంపెయ్యనా?” అడిగింది కొంచెం గట్టిగా.

“మామ్మా.. నాతో మాట్లాడాలని వచ్చాడు”

“వెళ్లు మాట్లాడిరా మరి. ఆలోచిస్తావే? ఎందుకు నటిస్తావే? ఎన్నిసార్లు మీరిద్దరూ ఇలా కలుసుకోలేదూ?” నవ్వింది.

“అబ్బా మామ్మా.. తను బైటికి రమ్మంటున్నాడు ఇప్పుడు. ఈ టైములో”
“బైటికా?”

“అవునమ్మమ్మా.. ఏం భయంలేదు. తొందరగా వచ్చేస్తాం” నా వంక చూసాడు.

“నాకేం భయంరా? ఏమే వెళ్తావా? వాడేం నీకు కొత్తా? తెలిసిన వాడేగా. నేను చూస్తుంటాలే. వెళ్లురా”

“మామ్మా..” అని గట్టిగా ఆవిడని హత్తుకుని పదినిముషాల్లో తయారై ఇంటి వెనకవైపుకి పరిగెత్తాను.

“ఒరేయ్ అబ్బాయ్. జాగ్రత్తరోయ్.. దాన్ని మళ్ళీ వెలుగొచ్చేలోపు దిగబెట్టయ్యిలి..” పెరటి గుమ్మం దగ్గర నుంచి చిన్నగా చెప్పింది మామ్మ.

“తప్పకుండా అమ్మమ్మగారూ...” అని గోడ మీదకి ఎక్కుబోతూ, వెనక్కుచ్చి ఆవిడ కాళ్ళకి ఓసారి దళ్లం పెట్టేసి, నా చెయ్యి పట్టుకుని పరిగెత్తాడు. మేమిద్దరం వెళ్లివరకూ చూస్తూ ఉంది మామ్మ.

* * *

రాజ్ దూత్ బండి భాళీ రోడ్లు దాటి, పైపే మీదుగా దూసుకుపోతోంది.

“ఎన్నిసార్లు చెప్పినా దొంగలా గోడలు దూకడం మానవు కదా.. ఎక్కుడికెళ్లున్నాం ఇంత అర్థరాత్రి?” తన వెనక కూర్చుని చూస్తుంటే, సగం సగం దారి మాత్రమే కనిపిస్తోంది... మిగతా సగం మొత్తం అతనే ఆక్రమించేసాడు.. అలా చూటుంలో

ఏదో ఆనందం.. నా ప్రపంచం మొత్తం అతనే ఆక్రమిస్తున్నట్టు.
“తీసబోతూ రుచెందుకులే గానీ.. మీ మామ్మగారికి మన సంగతిలా తెలుసు
సారికా?”

“నాకూ అదే ఆశ్చర్యంగా ఉంది. రాధిక చెప్పిందనుకుంటా..!!”

“ఎవరు చెప్పేనేం.. మీ ఇంట్లో నాకు మెజారిటీ పెరిగిపోతోంది”

“మెజారిటీ ఎంతున్నా, ప్రతిపక్షం మా అమ్మ. ఆఖరి నిమిషంలో డిపాజిట్
కూడా దక్కుకుండా చెయ్యగలదు”

“నన్ను కాదని ఎవడూ రాలేదు. భయపడకు..” అతని భుజం మీదున్న నా
చేతిని తన నడుము చుట్టూ లాక్కున్నాడు.

“అవునూ.. క్యాంపస్ ఇంటర్వ్యూ ఏవైంది? ”

“క్లియర్ అవ్వలేదు... ఎందుకో మనసు పెట్టలేకపోయాను”

“అయ్యా నేనుండిపోవాల్సింది. ఇంక ఈ సంవత్సరానికి ఫ్లైస్చైంట్స్
అయిపోయాయి కదా?”

“బయటికెళ్లి చూసుకుండాంలే..”

“నాకు చాలా భయంగా ఉంది. మా అమ్మ మా బావనిచ్చి చేద్దామని ప్లాన్లో
ఉన్నట్టుంది..”

“కొత్తగా ఈ బావగాడెవడు? మా ఊళ్ళో ఉండేవాడు... ఆ నందు గాడా? వాడి
మొహం..”

“హా వాడే.. నీకన్నీ వేళాకోళమే..” వెనక నుంచి అతని నడుము మీద గిల్లాను.

“నీ.. ఆ... వచ్చేసాం” పైపే నుండి దారి తప్పించి కొంచెం దూరంలో బండి
ఆపాడు.

“ఏంటి ఇదేదో అడవిలా ఉంది? అసలు వైజాగ్గెలోనే ఉన్నామా?” చుట్టూ
చూస్తూ అడిగాను.

“ఓ.. భయపడకుండా రా నాతో.. నన్ను నమ్మి.”

“నమ్ముకపోతే ఇంత దూరం రానులే..”

ఇంకో మూడోజుల్లో పోర్తమి. జనసంచారం లేని చోటు.. ఊరి మధ్యలో అడవి ఉందా అనేలా ఉందా చోటు. చెట్లు, పుట్టలు తప్ప ఏం కనిపించటాడు కనుచూపుమేరలో. ఇంతలో నా కళ్ళకి అతని చేతి రుమాలుని గంతలుగా కళ్ళి కొంత దూరం చెయ్యి పట్టుకుని నడిపించాడు.

“ఇదే నేను చెప్పిన స్వర్ణీజ్...” అని నా కళ్ళకున్న గంతలు విప్పాడు. అందమైన ఒక చిన్న చెరువు - బహుశా అది ఇంకా మనిషి కంటపడలేదేమో. ఏ కాలుప్యం దరి చేరకుండా నిశ్చలంగా, స్వచ్ఛంగా, ప్రశాంతంగా ఉంది.

“అసలీ వైజాగ్ లో ఇంత అందమైన చోటుందని తెలీదు నాకు. తెలియడమేంటి ఎప్పుడూ వినలేదు కూడా... ఎలా రామ్?” నోరు తెరిచి చెరువు పరిసరాల్ని చూస్తూ అడిగాను.

“అదేగా మేజిక్...” అని పక్కనున్న ఖాళీ పడవలో పడుకున్న ఒక తాతని తళ్ళి లేపాడు.

“వచ్చేసినారా బావు.. సూసి సూసి ఇంక రారనుకుని తొంగుండిపోనాను. ఈరేనా మీరు సెప్పిన పాపగారు? నచ్చిందేవినాగున్నారు. బద్రంగెల్లోచెయ్ బావు. నానో కంట కనిపెట్టుకునుంటాను” అని రెండు తెడ్లు తెచ్చిచ్చి పక్కగా వెళ్లి చుట్టకి నిప్పంటించి కూచున్నాడు తాత.

ఇద్దరు మనుషులకి సరిపోయేంత చిన్న పడవ. చుక్కమ్మ అని నీలిరంగు అక్కరాలతో అందంగా చెక్కి ఉంది.

“రామ్.. ఇప్పుడు నువ్వు పడవ నడుపుతావా? నాకు ఈత కూడా రాదు. ఇక్కడే కాసేపుండి వెళ్లిపోదాం పదా...”

ఏం మాట్లాడకు... అన్నట్టు నా నోటిమీద తన వేలు ఉంచి, చెయ్యి అందించి, పడవలోకి రమ్మన్నాడు. మారు మాట్లాడకుండా వెళ్లి కూర్చున్నాను.

పేమంతపు చలికి, పోష్యమినాటి పొగమంచు తోడై రాబోతున్న పోర్తమికి స్వాగతం చెప్పున్నట్టుంది. పిల్లగాలి మధ్య మధ్యలో పలకరిస్తూ తన ఉనికిని తెలియజేస్తుంటే, భూమి మీదనే ఉన్నామా అన్న ఆశ్చర్యంతో మౌనంగా ఆస్యాదిస్తూ, రెండు తెడ్లతో పడవ నడుపుతున్న రామ్నే చూస్తున్నాను.

“హ్యాపీ బర్త్ దే సారికా... ఈ ఆనందం, ఇలాంటి క్షణాలు నీకు జీవితాంతం ఇస్తానని నీతో చివరి వరకు ప్రయాణం చేస్తానని నీ కళ్ళలో ఈ క్షణం ఉన్న అనందం

స్తుగా మాటిస్తున్నాను..” చెరువు మధ్యలో పడవని అపి, అప్పటిదాకా పడవలో ఒక మూల దాచి పెట్టిన గులాబీ పువ్వులు నాకు ఇస్తూ చెప్పాడు. ప్రేములోనే ఉన్నా, ఒక మూల దాచి పెట్టిన గులాబీ పువ్వులు నాకు ఇస్తూ చెప్పాడు. బక్కేసారి ఇలా మాటల్లో వింటే బహుశా చేతల ద్వారా చాలా సార్లు చెప్పుకున్నా, బక్కేసారి ఇలా మాటల్లో వింటే బహుశా పిచ్చి మనసు తట్టుకోలేదొమో. ఆశ్చర్యం, ఆనందంతో ఏం చెప్పాలో అర్థం కాలేదు నాకు. ఒక్క ఉదుటున అతన్ని హత్తుకుని ఏద్దేసాను.

“రాము.. రాము.. నిన్నుదిలి ఇన్ని రోజులు ఎలా ఉన్నానో కూడా అర్థం కాలేదు. నుకంలా గడిచాయి పది రోజులు. ఎక్కడ చూసినా నువ్వే గుర్తొచ్చావు. గద్దంతో ఉన్న ఎవరిని చూసినా, రాముడి పాట వినిపించినా, ఏం చేసినా నువ్వే. పిచ్చిదాన్ని అయిపోతానేమో అనుకున్నా. నిన్ను కలిసి ఇలా హత్తుకునే పరకు ఊపిరి కూడా భారంగా అనిపించింది” నా కన్నీటితో అతని చౌక్కా తడిపేసాను.

“పిచ్చి, పది రోజులకే ఇలా అయిపోతే ఎలా. ఇక్కడ నా పరిస్థితి కూడా ఇంచుమించు అదే. నువ్వు చెప్పావు. నేను చెప్పలేదు. రోజూ మీ ఇంటి వైపు చక్కర్లు కొట్టాను, మనం తిరిగిన అన్నిచోట్లకీ ఒక్కడినే తిరిగాను.. నువ్వు పదిలి వెళ్లిన గాలి పీచ్చి బితికాను అనుకుంటూ ఇన్ని రోజులూ” నా తల నిమురుతూ అన్నాడు.

“ఈ క్షణం ఇలా ఆగిపోతే బావుట్టు” మరింత గట్టిగా అతన్ని హత్తుకుని చెప్పాను.

* * *

పడవని ఒడ్డున ఓ చెట్టుకి కట్టి, దూరంగా ఉన్న చెట్టు కింద కూర్చున్నాం ఇర్దరం. చెట్టుకి జారపడి తను, అతని చేతుల్లో నేను. నువ్వు నాకు మాత్రమే సాంతం అన్నట్టు అతని చేతులు నన్ను చుట్టేస్తే, నీ చేతుల్లో ఉంటే నన్ను ఎవరూ నీ నుంచి దూరం చెయ్యలేరు అన్నట్టుగా నేను అతని చేతుల్ని మరింత దగ్గరగా తీసుకున్నాను. ఆ సిశ్చంటో, అతని పొందికలో ప్రశాంతంగా ఉంది మనసు.

“రాము.. అసలీ మనుషులెందుకు ప్రేమించుకుంటారు?”

“ఒంటరిగా బ్రతకలేరు కాబట్టి..”

“హాసీ ఈ వయసులో ఉండేది ఆకర్షణే అంటారు కదా?”

“ఆకర్షణతో మొదలై అనుభూతాల అనుభూతుల్ని దాటుకుంటూ వయసుతో పూర్ణం పూర్ణం, ప్రేమ ముదురుతాయి.”

“కానీ ఇష్టాలు వయసుతో పాటు మారతాయి కదా?”

“అది మొదటి ప్రేమకి వర్తించదు.”

“మొదటి ప్రేమ, రెండో ప్రేమ కూడా ఉంటాయా?” కోపంగా అడిగాను.

“ఉండేది ఒకటే. ఒకసారే అవుతుంది. తర్వాత ఎన్నాచ్చినా అవి సర్దుబాట్లు అవుతాయి.”

“పో.. అయితే నాకసలు అలాంటి సర్దుబాటీ అక్కర్లేదు. ఇప్పుడే నన్ను పెళ్ళి చేసేనుకో” వెనక్కి తిరిగి అతని కాలర్ పట్టుకుని దగ్గరకు లాక్కున్నాను.

“పిచ్చీ.. పెళ్ళాక్కుటే సమాధానమా?” నా ముఖంపైన పడుతున్న జుత్తుని సర్దుతూ నవ్వాడు.

“పోనీ అనుకో.. నీ ప్రేమలో పిచ్చిదాన్ని అయ్యాననుకో. పెళ్ళి చేసుకుంటే ఇంక మన మధ్యకి ఎవరూ రారు. విడదియ్యలేరు.”

“ప్రేమంటే ఒకే ఆలోచనలున్న రెండు మనసులు ఒకటవ్వదం. బంధం అనే కంటికి కనిపించని దారాలతో మనమెప్పుడో ముడిపడిపోయాం. ఒకసారి మనం ఒకటయ్యాక విడిపోవడం అంటూ ఉండదు. ఈ దూరాలు, విరహాలు పైకి మాత్రమే. ఒకళ్ళకి ఒకళ్ళు అని ఎప్పుడో రాసి పెట్టేసుంటుంది” అతను చేపే మాటలు ఎంతసేపైనా వినాలనిపిస్తుంది.

“ఈ రాతలు గీతల మీద నాకు నమ్మకం లేదు గానీ, ఒకవేళ నాకే మధ్యలో విసుగొచ్చి నిన్ను వదిలేస్తే?”

“విసుగొస్తే అది ప్రేమే కాదు.”

“అంటే నేను నిన్ను వదిలేసి వెళ్లిపోయినా నీ ప్రేమ మాత్రం నాతోనే ఉంటుంది అంటావు?”

“నేను చచ్చేదాకా...”

“చావొద్దులే.. నన్ను పెళ్ళి చేసుకో చాలు.. అసలు నాకు ఇంటికి కూడా వెళ్లాలని లేదు. ఇలాగే ఉండిపోతా. హాయిగా ఉంది.. భద్రంగా ఉన్నట్టుంది” అని తన గుండెల మీద మెత్తగా ముద్దుపెట్టుకున్నాను.

* * *

పెరుగుతున్న చలితో పాటు వెన్నెల విచ్చుకుంటోంది. చెరువులో అక్కడక్కడా ఉన్న కలువ పువ్వులు ఎన్నో ఏళ్లగా తాము ఎదురుచూసిన రాత్రి ఇదే అని వెన్నెలని తాగుతూ తమ ప్రియుడు జాబిలి మీదకి ప్రేమబాణాలు విసురుతున్నాయి.

“రాము.. నీ కాలి వేళ్లు ఎంత పొడుగ్గా ఉన్నాయో. అలా ఉంటే అర్థం తెలుసా?”

“తేలీదు.. చెప్పు?”

“సువ్వు చేసుకోబోయే అమ్మాయి అందమైంది, తెలివైంది అని అర్థం. నాకెప్పుడో తెల్పు సువ్వ అదృష్టవంతుడివని” అతని చేతిని చిన్నగా కొరికి, నవ్వాను.

“అమ్మా... అయితే నా విషయంలో అది అబద్ధమన్నమాట. ఏం చేస్తాం. ఇంక ఈ జన్మకింతే. వీళ్లా...”

“అంటే ఏంటీ నీ ఉద్దేశం? నేను తెలివైనదాన్ని కాదనా? వేళ్లు, వేరే అమ్మాయిని వెతుక్కే అయితే. నేను వేరేవాడిని చేస్తుని ఎంచక్కా ఏ అమెరికానో వెళ్లిపోతా. అప్పుడు తెలుస్తుంది నీకు నా విలువ” రాము దగ్గర నా అలకలు ఎక్కువ అవుతున్నాయి అని నాకు తెలుస్తోంది. నేను అలిగిన ప్రతిసారీ తను నన్ను బుజ్జగించే తీరు నాకు మచ్చటగా అనిపిస్తుంది.

“నేనేం నీ బొమ్మలు గీసుకుంటూ, పార్కుల చుట్టూ పాటలు పాడుకుంటూ తిరుగుతాననుకుంటున్నావా? ఛాన్సే లేదు... తప్పించుకున్నారా బాబు అనుకుని మా వాళ్లలోనే మంచి కట్టుం ఇచ్చే అమ్మాయిని చూసి పెళ్లి చేసేసుకుంటా. మా పాప పేరేంటో తెలుసా? గీతాంజలి!!” నన్ను ఉడికిస్తున్నట్టు నవ్వాడు.

“చంపుతా నిన్ను. అది నా పొపకోసం నేను దాచుకున్న పేరు. సిగ్గులేదా? నేనోర్ధుగాని నేను అనుకున్న పేరు కావాలి. పో... మాట్లాడకు నాతో. నన్ను అవతల ఒడ్డు దగ్గర దింపేయ్” అతని ఒళ్లోంచి లేవబోయాను.

“వెళ్లగలను..” కోపంగా అతని చేతులు విడిపించుకోబోయాను.

“ముందు ఇది దాటి వెళ్లు..” మరింత గట్టిగా చుట్టేశాడు.

“రాక్షసుడా... ఏం తింటున్నావు? ఇంత బలంగా ఉన్నావ్. వదులు నన్ను” శతపిధాలూ ప్రయత్నించాను. నా వల్ల కాలేదు అతన్ని వదిలి వెళ్లదం.

“చీటికీ మాటికీ అలిగేది నువ్వు... గిల్లింది నువ్వు... కొరికింది నువ్వు... అసలు మీది, రాక్షస జాతి..!”

“పదులు రామ్...” బెట్టు చేసాను.

“అమెరికా కాదు, నువ్వ వేరే గ్రహంలో ఉన్నా తిరిగి తెచ్చేసుకుంటా... చివరికి కలిసి ఉండేది నాతోనే” కొంచెం పక్కగా వంగి, విదిలించుకోవడానికి చేసిన ప్రయత్నంలో చెదిరి ముఖంపై పడిన నా కురులపై సున్నితంగా గాలి ఉది, చెవిలో మెల్లగా చెప్పి, మెడమీద చిన్నగా ముద్దుపెట్టాడు. ఒంటరిగా గడిపిన ఎన్న నిద్రలేని రాత్రుల్లో నన్ను చూసి జాలిపడ్డ చందులూ ఈ రోజు మమ్మల్ని చూసి మురిసిపోతున్నట్టున్నాడు. చటుక్కున చున్న అడ్డు పెట్టేసాను. అతని కౌగిల్లో నేను, వెన్నెల్లో ఆ రాత్రి మెల్లగా కరిగిపోతున్నాం. కొన్ని క్షణాల పాటు అతన్న అడ్డు పెట్టలేదు నేను.

“పద పోదాం తెల్లారిపోతోంది..” అతని గడ్డం గిలిగింతలు పెడుతుంటే, సిగ్గుతో అతన్న వెనక్కి తోసేసి పైకి లేచాను.

“కోపం పోయిందా మరి?” చెయ్యి పట్టుకుని అడిగాడు.

“ఎలా కోపం తెప్పించాలో, ఎలా పోగొట్టాలో నీకన్నా బాగా ఎవరికి తెల్పు? వెళ్లదామా?”

“వెళ్లాలని లేదన్నావ? పెళ్ళి చేస్తుని ఇక్కడే ఉండిపోదాం పోనీ..” చెట్టుకి కట్టిన పదవ తాళ్ళు విప్పబోతూ ఆగి నా వంక చూసాడు.

“అదే జరిగితే అంతకన్నా ఏం కావాలి? చదువయ్యేవరకు ఆగమన్నావ కదా? ఆగుతా.”

పదవ తీసుకుని, ఇవతలి ఒడ్డుకొచ్చి తాత చేతిలో కొంత డబ్బులు పెట్టి వచ్చేసాం. తిరుగు ప్రయాణం భారంగా అనిపించినా ఆ రాత్రి జ్ఞాపకాల ముందు బరువనిపించలేదు. సన్నని చినుకుల మధ్య, తెల తెలవారుతుండగా, వీధి చివర నన్ను దింపాడు.

“వెళ్ళాలా?” కర్ణీఫ్టతో తన ముఖం మీద పదుతున్న వర్షపు చినుకులనీ తుడుచుకుంటూ అన్నాడు.

“ప్రస్తుతానికి...”

“ము.. కాలేజీలో కలుస్తా”

“రామ్, నువ్వు నా లైఫ్ లో ఒక అద్యుతం, మేబీక్” అని తన సుదుచి మీద మర్చు పెట్టి, అతని చేతిలోని రుషులుని తీసుకుని వెనక్కి చూడకుండా ఇంటి వైపు నడిచాను. క్రిందాల్స్ రామ్ రాజ్ దూత్ బండి గాల్రో దూసుకుబోయన చష్టాడు వినిపించింది. కొంతదూరంలో పాయ తీసుకురావడానికిత్తున్న నాస్తి కనిపించాడు. బీకట్టో ఆయన మమ్మల్ని చూసారో లేదో నాకు తెలియదు, తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నించి ఆ క్రిందం ఉన్న ఆనందాన్ని ఓగాట్లకోరలచుకోలేదు నేను.

* * *

చూస్తూ చూస్తూ సీనియర్స్ ఫీరెవెర్ కూడా అయిపోయింది. మాకు ప్రాక్టికల్ ఎక్స్ట్రమ్ జరుగుతున్నాయి.

“సారికా, ఇవ్వాళ కాలేజీకి వెళ్ళకు. వేళ్ళిక్కు పెట్టాను, కుంకుడుకాయ కట్టంచాను. తలంటుకో. మొన్న పెద్ద పండక్కి కొన్న నెమలికంరం రంగు చీర కట్టాకో. పువ్వులు కట్టంచుతాను” పార్ట్సున్నే కాఫీ ధ్వని చేతికిస్తూ చెప్పింది ఆమ్మ.

“ఏం? ఏంటి విశేషం?? ఎక్కడికిత్తున్నాం????”

“ఎక్కడికి లేదు. మనింటికి చుట్టాలోస్తున్నారు.”

“వాళ్లాస్తి నేను కాలేజీ మానేయడం ఎందుకు? పైగా సంక్రాంతి గంగిరెట్టులా పువ్వులు, చీర కూడానా?”

“చెప్పింది చెయ్యా. అనవసరంగా నాకు చికాకు తెప్పించకు.”

“నాకంతకన్నా చిరాగ్గా ఉందమ్మ. నేను కాలేజీకి వెళ్ళాలి. ప్రాక్టికల్ ఎక్స్ట్రమ్ ఉంది ఇవ్వాళ.”

“నష్టమేం లేదు. మళ్ళీ రాసుకోచ్చు” కొంచెం కటువుగా చెప్పింది.

“కుదరదు. ఏం చేసుకుంటావో చేసుకో” అని గబగబా కాలేజీకి తయారవడానికి చెప్పి బాత్రూం తలపు మీద నా కోపం చూపించాను.

“నేనెప్పుడో చెప్పానా పయసులో ఉన్న ఆడపిల్ల ఎక్కువ ఆనందంగా ఉంది అంటే అది అమ్మానాన్నల పీకల మీదకి ఏదో తీసుకొస్తోందని అర్థం అందీ అని? నమ్మరా నా మాట? పెద్దది, పెద్దది అని గారం చేసుకుంటూ వచ్చారు. ఇష్టాడు చూడండి... అది ఎలా చెయ్యా డాటిపోయిందో.. దీన్ని పెంచడం కోసం నేను

పద్ధ పాట్లు ఆ పైవాడికే తెలుసు. చివరికి సొంత అన్నతో కూడా తెగదెంపులు చేసుకున్నాను...” స్నానం చేసాచేసరికి అమ్మ మండువా నది మధ్యలో కూర్చుని పెద్ద పెద్ద అరుపులతో శోకాలు పెడుతోంది.

“అమ్మ, ఏంటిది అసహ్యంగా? ఏడవకు. ఏవయ్యంది ఇప్పుడు? నేను అన్నాను?” వెళ్ళి పక్కన కూర్చుంటూ అన్నాను.

“జంకేం అనాలమ్మా? నా మాట పట్టుకుని ఇన్నాళ్ళ నుంచి ఉన్న పంత్రాల్ని కూడా మర్చిపోయి వస్తున్న మా అన్నయ్యకి, వదినకి నేను మొహం ఎలా చూపించను? జంటికి పిలిచి అవమానించనా?” జాలిగా చూసింది.

“నన్ను ఒక మాట అడగాలి కదమ్మా? అంతా నీ ఇష్టమేనా?” కళ్ళు తుడిచాను.

“సరే తల్లి... క్షమించు. నీకు చెప్పకుండా రమ్మన్నందుకు కాళ్ళు పట్టుకోమంటావా??” నా కాళ్ళు ముట్టుకోబోయింది. వెంటనే నా కాళ్ళు వెనక్కి లాగేసుకుని పైకి లేచాను.

“భీ.. భీ.. ఆగు వర్ధనం. సారికా, వాళ్ళు మాములుగా వస్తున్నారమ్మా. అయినా పెళ్ళిచూపులైనంత మాత్రాన పెళ్ళవాలన్న రూల్ ఏం లేదు కదా? పైగా వాళ్ళేం పరాయి వాళ్ళు కాదు. మావయ్య వాళ్ళేగా. ఈసారికి అమ్మ చెప్పినట్టు చెయ్యమ్మా. తర్వాత కూర్చుని మాట్లాడుకుండాం. నా తల్లి కదూ...?” కొద్దిగా నచ్చచెప్పన్నట్టు అన్నాడు నాన్న. ఈ నాన్నలు చాలా అమాయకంగా పైకి కనిపిస్తూ పెత్తనమంతా అమ్మలకిచ్చేస్తారు, ఇంట్లో జరిగేవి ఏవీ వాళ్ళకి తెలియనట్టు, పట్టించుకునేందుకు తీరిక లేనట్టు. నిజా నిజాలు మనకి తెలిసేలోపు జరగాల్సిన నష్టం జరిగిపోతుంది.

“సరే నాన్నా.. నాకేంటో భయంగా ఉంది.”

“నేనుండగా నీకు భయమెందుకే పిచ్చిదానా? అమ్మ దీన్ని రెడీ చెయ్య. మేము మిగతా పస్తు చూసుకోవాలి. వాళ్ళాచ్చే టైం అయింది. నువ్వు లే వర్ధనం... కౌస్త మొహం కదుక్కుని తయారవ్వు” సరుకులు తీసుకురావడానికి లిస్టుని మరోసారి చూసుకుని జేబులో పెట్టుకుంటూ, సంచి తీసుకుని బయటికెళ్ళాడు నాన్న.

అమ్మ నోటికి జడిసి కాబోలు, మామ్మ ఏం మాట్లాడలేదు. సరిగ్గా ఉదయం పదీపదిన్నర మధ్య రాఘుకాలంలో ఇంటి ముందు ఆగింది తెల్లని అంబాసీదర్ కారు.

6

అత్యవసర వైద్య విభాగము, కింగ్ జార్జ్ ఆసుపత్రి.

“రామ్ బావా..? అమ్మ....!!” పద్మతో కబురు పంపగానే, నన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చిన రామ్ని చూసి భోరుమంది హరిక. నా వాళ్ళు కూడా తనని స్వంతవాడిలా అనుకోవడం నాకు నచ్చుతుంది. అమ్మ గదిలో నుండి వస్తున్న నాకు రామ్ని చూడగానే నా ధైర్యం తిరిగాచినట్టు అనిపించింది.

“ఏవైంది చిన్నా?” హరికని ఊరుకోబెదుతూ అడుగుతున్నాడు.

“ఒంటిపూటస్కూళ్ళుకదామాకు. పొద్దున్నేనేను, రాధికస్కూలుకెళ్ళిపోయాము. తర్వాత మూర్తి మాపయ్య వాళ్ళు వచ్చారంట. ఏదో పెళ్ళి విషయమై. మధ్యహన్నం మేం వచ్చేసరికి అక్క, అమ్మ చాలా గొడవ పడుతున్నారు. అమ్మ కోపంగా వెళ్లి ఫీనాయిలు తాగేసి పడిపోయింది. ఇందాకే ఆపరేషన్ అయింది అమ్మకి. అక్క లోపలే ఉంది పిలుస్తా ఆగు..” ఏదుస్తూ చెప్పోంది.

“హమ్మయ్య... వచ్చేసావా?” వెనక నుండి వెళ్లి హత్తుకున్నాను. తిరిగి చూసాడు.

“చీరలో ఎలా ఉన్నాను?” కళ్ళుగరేసాను.

“మతి ఉండే మాట్లాడుతున్నావా? నువ్వున్న పరిస్థితేంటి? అడుగుతున్నదేంటి? అసలేవైంది సారికా?”

“చెప్పాలే గానీ, చాలా అలసటగా ఉంది రామ్. పొద్దున్నంచి ఏం తినలేదు, నీరసం వచ్చి పడిపోయేలా ఉన్నాను.”

“ఏమన్నా తింటావా? తీసుకొస్తా ఉండు.”

“ఇద్దరం వెళదాం..” అంటుండగా వచ్చారు నాన్న. రామ్ని చూసి పలకరింపుగా తల ఆడించారు చిన్నగా.

“నాన్నా, మందులు తెచ్చారా? వాటి అవసరం లేదనుకుంటా. అమ్మని జనర్వ వార్డుకి షిఫ్ట్ చేసేయ్యచ్చని చెప్పారు డాక్టర్. రెండ్రోజులు అబ్బర్సేపన్లో ఉంచి ఇంటికి కూడా తీసుకెళ్ళిపోవచ్చన్నారు. తల పగిలిపోతోంది నాన్నా. వెళ్లి కాఫీ తాగొస్తా. మీకు, హోరికకి కూడా ఏమన్నా తెస్తాను.”

“మ్మ..” నా మాటలు వింటూనే రామ్ వంక చూస్తున్నారు నాన్న.

“అర్థమైంది. ఇతనే పొద్దున్న నేనూ అమ్మా గొడవపడ్డ నాయుళ్ళ ఆబ్బాయి రామ్. రామ్, మా నాన్నగారు. మీకు ఇతను ముందే తెలుసనుకుంటున్నాను నాన్నా...” పరిచయం చేసాను.

“హాలో సార్...” చెయ్యి చాచాడు షైక్ హ్యండ్ కోసం.

“మ్మ.. రెండు మూడు సార్లు చూసాను నిన్ను. మీరిద్దరూ ఫ్రెండ్స్ అనుకున్నాను. ఎందుకొచ్చిన ప్రేమలు బాబూ, చదువుకోక?”

“నాన్నా... నువ్వు కూడా అమ్మలా మాట్లాడకు.”

“సర్లే... ఏది మంచి ఏది చెడు తెలుసుకోలేనంత చిన్న పిల్లవేం కాదు నువ్వు. మీ అమ్మ గురించే నా భయం. చూసావుగా ఏం చేసిందో? జాగ్రత్త. త్వరగా వచ్చేయ్.” నాకు చెప్పు రామ్ వంక చూసారు.

“మ్మ... పద రామ్” రామ్ని తీసుకుని వచ్చేసాను.

* * *

సాయంత్రం ఏదు దాటుతోంది.. ఉడిపి హాటల్ జనంతో కిక్కిరిసి ఉంది.

“బాబూ, ఇంకో సాంబారిడ్లీ తీసుకురావా? అలాగే ఒక నాలుగు ఇడ్లీ పొర్సిల్ చెయ్య. సాంబార్ కూడా కట్టు” వచ్చినప్పట్టుండీ ఒక్క మాట కూడా మాట్లాడకుండా ఆత్రంగా తింటున్న నన్ను రెపోర్చుకుండా చూస్తున్నాడు.

“సరే అక్కా..” ఆర్దర్ తీసుకుని వెళ్లిపోయాడు సర్వర్ కుర్రాడు.

“నీకేం వద్దా? సాంబార్ చాలా బావుంది. తిను రామ్...” ఇట్లీ తుంచి తన నోటికందించాను.

“వద్దు..”

“కనీసం కాఫీ అయినా తాగు.. ఏంటలా చూస్తున్నావ్? ఓ.. నేనేం మాట్లాడట్లేదనా? ఆకలి బాబూ. తెలుసు కదా? కోపంలో ఉన్నా, బాధలో ఉన్నా ఎక్కువ తినడం అలవాటని? ఇప్పుడు అన్నీ కలిసిపోయి ఉన్నాయి. పైగా నిన్ను చూసేవరకు నాకు కూడా తెలీలేదు నాలో ఇంత ఆకలుందని” అతని కళ్ళలోకి చూసి నవ్వాను.

“చెప్పొవా ఏం జరిగిందో?” కొంచెం గట్టిగా అడిగాడు, ఓపిక నశించిన వాడిలా.

“ఏముంది? చెప్పొగా నీకు మొన్న, మా బావ ఉన్నాడని? వాడికిచ్చి పెళ్లి చేధ్యాం అని, ఇవ్వాళ చెప్పొ పెట్టుకుండా వాళ్ళని పెళ్లి చూపులకి పిలిచేసింది మా అమ్మ. వాళ్ళెళ్ళాక ఆవిడకీ నాకు పెద్ద గొడవైంది. దాని ఘలితమే ఆవిడ చేసిన ఈ రాధాంతం.”

“సారీ సారికా.. నా వల్ల మీ అమ్మగారి ప్రాణాలకి..” నా చేతిమీద తన చేతిని ఉంచి చెప్పొడు బాధగా.

“అయ్యా... అది నువ్వు కూడా నమ్మేశావా? మా అమ్మ చాలా తెలివైంది రామ్. ఎంత తాగితే చచ్చిపోతారో ఆవిడకి బాగా తెల్సు. అందుకే జస్తు బెదిరించడానికి కొంచెం తాగింది అంతే. గొట్టం పెట్టి లాగేసారులే..” చిన్నప్పటినుండి మా అమ్మ సంగతి తెలిసిన నాకు ఇదొక పెద్ద విషయంలా అనిపించలేదు.

“అయినా కూడా..”

“రామ్, ఏం జరిగినా నేను నీతోనే ఉంటాను. ఇప్పటివరకు ఈ విషయం ఇంట్లో ఎలా చెప్పాలా అని ఆలోచించాను. ఇక ఆ బెంగ లేదు. నువ్వు కాకుండా నా లైఫ్లో ఇంకొకళ్ళని నేను ఊహించుకోలేను” కచ్చితంగా చెప్పాను.

“పదు.. వెళ్లి పెళ్లి చేసేసుకుండాం. ఎవరు ఆపుతారో చూడ్చాం..”

“చు.. ఇంతవరకూ వచ్చాక దొంగ పెళ్లిందుకు దర్జాగానే చేసుకుండాం. ఎందుకో తెలీదు గానీ పెళ్లింటే నాకు చాలా ఇష్టం రామ్. నా పెళ్లి ఘనంగా చేసుకోవాలని

చిన్నప్పటినుంచి కోరిక నాకు.”

“అనలు కలుస్తామా మనం? ఏంటి నీ దైర్యం?”

“నువ్వే.. ఇక వెళదామా? నన్ను హస్పిటల్ దగ్గర దించేయ్.”
“మీ..”

“రామ్, బహుశా ఇంకో నాలుగైదు రోజుల వరకూ మనం కలవలేకపోవచ్చి. మధ్యలో గోడలు దూకి రాకేం.. ఆవిడ చూసిందంటే అనవసరమైన గొడవ. నేను ఆవిడని పట్టించుకోకపోయినా ఇంట్లో వాళ్ళ కోసం తప్పదు. ఇదంతా కొంచెం సద్ధుకున్నాక, నేనే వచ్చి కలుస్తా నిన్ను.”

“మరి ఎగ్గామ్సు?”

“ఇంకా పది రోజులున్నాయిగా.. ఎలాగూ ఒక ప్రాక్షికల్ రాయలేదు. మొదటిసారి ఫెయిల్యార్ చూడబోతున్నాను..” నవ్వచ్చింది ఎందుకో.

“లైఫ్ అంతకన్నా పెద్ద పరీక్షలే పెదుతోంది మనకి.. సరే గానీ.. ఈ లోపు నాకు నిన్ను చూడాలనిపిస్తే?”

“పీంచినా సరే... ఓపిక పట్టాలి... ఆవిడ కొంచెం కోలుకున్నాక మళ్ళీ మొదలుపెడతా నా పోరాటం!” అతని చేతిని వదల్లేక వదిలాను.

“సారికా.. చీరలో చాలా బావున్నావ్..” వెళ్తున్న నన్ను పిలిచి చెప్పాడు.

“ఇప్పుడు చెప్పున్నావా? ఎలా ఉన్నానో చూడు వాడిపోయిన పువ్వులా..” జుత్తు పైకి ముడిపెట్టుకున్నాను.

“అకీరాన్ అనే పువ్వు గురించి ఎప్పుడైనా విన్నావా?”

“లేదే.. జపనీస్ పువ్వు పేరులా ఉంది?”

“మీ.. వాడినా, ఎండిపోయినా ఎలా ఉన్నా తన అందాన్ని, పరిమళాన్ని కోల్పోదు.. నీలాగే. తెచ్చిస్తా నీకు దొరికితే...” పైకి ముడిపెట్టిన నా జుత్తుని వదులు చేసేసాడు.

“సరే వెళ్ళు...” వెనక్కి చూడకుండానే నవ్వుకుని వెళ్లిపోయాను. ఈ సారి బండి చప్పుడు వినిపించలేదు. నేను వెళ్ళింత వరకూ చూస్తూ ఉన్నాడనుకుంటా.

* * *

అమ్మ మర్చుడు సాయంత్రానికి డిస్చెప్టి అయి వచ్చేసింది. ఇక అక్కడ్నుంచి ఇంట్లో రోజుగా యుద్ధమే. చర్చలు, రాయబారాలు, మరికొన్ని గొడవలు, నిరాహారదీక్షలు జరుగుతూనే ఉన్నాయి. అమ్మ మొండితసం చూసి ఒక్కోసారి కోపం వస్తుంది. ఏదైతే అదే అయింది రాత్రికి రాత్రి రామ్ దగ్గరికి వెళ్లిపోదాం అనిపించింది. అమ్మ మొన్నట్లా పిచ్చి పని చేస్తే ఇంట్లో మిగతా వాళ్ళ పరిస్థితి గుర్తాచ్చి ఎటూ ముందుకి వెళ్ళలేకపోయాను. పద్మ ద్వారా ఎప్పటికప్పుడు ఇంట్లో విషయాలు రామ్కి తెలుస్తూనే ఉన్నాయి.

“ఒంటరి సాయంత్రాల్లో రిషికొండలో కూర్చుంటున్నాను. వచ్చిపోయే ఆలలు ‘ఒంటరిగా వచ్చావేం?’ అని నన్ను అడుగుతున్నాయి. ఎప్పుడూ ఆనందంగా పాత స్నేహితుడిలా కనిపించే సముద్రం కల్లోలంగా కనిపిస్తోంది. ఈ అలజడి సముద్రంలోనా, నా మనసులోనా ఒక్కోసారి అర్థం కాదు. ఈ మాత్రం యుద్ధం కూడా చెయ్యకుండా గెలిచిన ప్రేమలున్నాయా? మూడు సంవత్సరాల్లో నిన్ను చూడలేకపోయిన అతికొద్ది రోజుల్లాగే ఈ రోజుల్ని నావి కావనుకుంటాను. ఈ ఎడబాటు మనం కలిసి ఉండబోయే తరవాతి రోజులకి కాలం పెట్టే దిష్టిచుక్క అనుకుంటాను. నువ్వు చెప్పిన మాట కోసం మీ ఇంటికి రావట్టేదు. రెండు వారాల్లో మద్రాసులో ఇంటర్వ్యూ ఉంది. ఉద్యోగం వచ్చేస్తే మీ వాళ్ళని ఒప్పించడం పెద్ద కష్టం ఏం కాదు. ఈలోపు అమ్మతో గొడవ పడాల్సిన అవసరం లేదు. కూర్చేపెట్టి అర్థమయ్యేలా మాట్లాడితే వింటారన్న నమ్మకం నాకుంది. నేనే నీ దైర్యం అన్నావు కదా? మన మధ్య ఉన్న పది కిలోమీటర్ల దూరం జీవితకాలపు దూరం కాదని నమ్మి నా దైర్యాన్ని, నమ్మకాన్ని నీకు పంపిస్తున్నాను - నీ అభిరామ్.”

రామ్ పంపిన ఉత్తరం రోజుకి వెయ్యి సార్లయినా చదువుకుంటున్నాను. ఆ అక్కరాల్లో తను కనిపిస్తున్నాడు. రామ్ని కలిసి వారం రోజులైంది.

మెల్లగా ఇంట్లో అన్ని మామూలుగానే జరుగుతున్నాయి. ఇక నాకు చెప్పడం తన వల్ల కాదనుకుందేమో, అమ్మ నన్ను నా ఇష్టం వచ్చింది చేసుకోమంది. కానీ, తర్వాత పరిణామాలు ఎదుర్కొవాలి అని పొచ్చరించింది. అమ్మ చేసే ఎమోషనల్ భూక్ మెయిల్ చూస్తే ఒక్కోసారి అసహ్యం అనిపిస్తోంది.

రేపట్టుండి ఎగ్గామ్స్ మొదలవుతాయి. అప్పాడే తెల్లవారుతుంటే, వాకిట్లో కూర్చుని చదువుకుంటున్నాను. బయట నుండి రాధిక, అమ్మ వచ్చారు. అంత

పొద్దున్న ఎక్కడికి వెళ్లారో గానీ, వస్తూనే అమ్మ నా బుగ్గ చిదిమి, ఓ సారి హత్తుక్కు
లోపలికి వెళ్లిపోయింది. నాకేం అర్థం కాక రాధిక వంక చూసాను. తన ఏదీ
చెప్పేలాటే అమ్మ, స్వాలుకి టైమపతోందని గట్టిగా పిలిచింది లోపల్నుండే. ఆ
ఉదయం అమ్మతో కలిసి ఆంధ్రా యూనివర్సిటీ హాస్పిటల్కి వెళ్లానని చెప్పింది. నాకు
ఒక్క నిమిషం మతిపోయినట్టు అనిపించింది.

“శాతవాహన హాస్పిట్లో పరీక్ష రోజులు కావడం వల్ల ఆనుకుంటూ
తెల్లవారుజామున కూడా చాలా గదుల్లో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. హాస్పిట్ బయట
కనిపించిన అబ్బాయికి వివరాలు చెప్పే, కాసేపట్లో రామ్ బావ బయటకి వచ్చాడు.”

“మీ..” వింటున్న నాకు గుండె భారంగా కొట్టుకుంటున్నట్టు అనిపిస్తోంది.

“ఇతనే అమ్మ రామ్ బా... అని నేను మాట హర్షి చేసేలాటు నా చెంప
చెఱ్లుమనిపించింది అమ్మ”

“మీ..”

“ఎవరే బావ? ఏ పక్కనుండి అయ్యాడు నీకు? వదిల్తే పెళ్ళి కూడా చేసేస్తారు
దానికి. వెళ్లి ఆ మూల బెంచి మీద కూచో. నిద్రాస్తే పడుకో. ఏం భయంలేదు. ఓ
కంట కనిపెడతాలే నిన్ను. ఇతనితో పది నిమిషాలు మాట్లాడాస్తా. పో.. అని
నన్ను అక్కణ్ణుండి పంపేసింది. పక్కనే ఉన్న బెంచి మీద కూర్చుని వాళ్ళ మాటలు
విన్నాను..” రాధిక జరిగింది ఫూస గుచ్ఛినట్టు చెప్పోంది.

* * *

“అమ్మ.. మీరి టైములో?”

“రావాల్స్ చ్చింది నాయనా... కాదు కాదు రప్పించుకున్నావ్.”

“సారికకి ఏమన్నా?”

“నిక్కేపంగా ఉంది. మాకే మనశ్శాంతి లేదు. కంటినిండా నిద్రపోయి ఎన్నీ
రోజులైందో.”

“మిమ్మల్ని నిద్ర పోనివ్వనంత నేరం మేము ఏమీ చెయ్యలేదు కదమ్మ?”

“నీ వయసెంతమ్మ?”

“ఇరవై రెండు..”

“ఈ వయసులో చదువుకోనమో ఉద్యోగం కోసమో ఆలోచించక ఏంటయ్యా ఇదంతా?”

“తప్పుగా అనుకోకండమ్మా.. ఇప్పుడు కాకపొతే మీ వయసాచ్చాక ప్రేమించమంటారా?”

“చూడయ్యా.. నీ వయసుకి ఏదైనా అందంగా కనిపిస్తుంది. రేపటి గురించి మీకు అక్కర్చేదు. మా గురించి అవసరమే లేదు. మేము ఆ వయసు చూసి వచ్చిన వాళ్ళమే కదా? మీకు మా వయసాచ్చి పిల్లలోస్తే నా బాధ ఏంటో అర్థం అవుతుంది.”

“ఇందులో అంత బాధపడటానికి ఏం ఉందో నాకర్చం కావల్సేదు. ఇద్దరం ఇష్టపడ్డాం. చదువుకుంటున్నాం. రేపో మాపో ఉద్యోగం తెచ్చుకుంటాం. ఒకరికొకరం జీవితాంతం తోడుగా ఉండాలి అనుకుంటున్నాం. కలిసి బతకాల్సింది మేము. ఇందులో మీ ఇష్టాయిష్టాలతో పనేం ఉంది?”

“ఎంత సులువుగా అనేసావయ్యా.. మిమ్మల్ని చదివించడానికి మేం కావాలి. మీకు నచ్చినవన్నీ ఇవ్వడానికి మేం కావాలి. మీ చదువులు అయ్య, మీకో తోడు దొరికేసరికి మీ ఇష్టాలు మారిపోతాయి కదా? అంటే మీరు ప్రేమించిన వాళ్ళతో పెళ్ళి చెయ్యకపోతే మీ ఇష్టాల్లో అమ్మా నాన్నా ఉండరన్నమాట.”

“నాకు ఇప్పుడు అర్థం కావల్సేదు, మీ సమస్య నాతోనా? నా ప్రేమతోనా??”

“నా కూతురికి నీ మీద ఉన్న ఇష్టంతో.”

“అంటే?”

“అసలు ఎంత జాగ్రత్తగా పెంచుకుంటామో తెలుసా బాబూ పిల్లల్ని? అందునా ఆడపిల్లలంటే ఇంక లక్ష్మీదేవి పుట్టినట్టే అనుకుంటాం. అడుగులకి మదుగులొత్తుతాం. పెళ్ళి అత్తారింటికట్టే అక్కడ దానికేం తక్కువ కాకూడదని, పుట్టిన నాటి నుంచి పైసా పైసా దాచి దాని పెళ్ళి కోసం బంగారాల్ని కూడబెడతాం. మా చిన్న చిన్న ఇష్టాల్ని మీకోసం త్యాగం చేస్తాం. ఎక్కడ మేము ముందు తింటే మీకు సరిపోదో అని, మీకు పెట్టాకే మేం తింటాం. స్వాలు నుండో, కాలేజీ నుండో రావడం ఒక ఆరగంట ఆలస్యం అయిందంటే మీరొచ్చేవరకు గుమ్మం దగ్గరే ఉంటాం. మీకు పరీక్షలంటే మేము అలారం పెట్టుకుని లేస్తాం. మీరేడిస్తే విలవిల్లాదిపోతామయ్యా. మీ కోసం ఉపవాసాలు, పూజలు, ఒకటా రెండా.. మా ప్రపంచమే మీరైపోతారు

కదయ్య.. వెళ్లి అడుగు మీ అమ్మని. ప్రపంచంలో అందరికన్నా ఎవరిష్టం అని. మా ప్రాణాలన్ను మీదే పెట్టుకుంటే మీరు ఇలా చివరికి..."

"అమ్మా.. ప్లైజ్ కళ్ళు తుడుచుకోండి.. సూటిగానే అడుగుతున్నా. నేను సారికస్తు పెళ్లి చేసుకోవటానికి మీరు ఎందుకు ఒప్పుకోవట్లేదు? కులమేనా ?? ఈ కాలంల్నా కూడా ఇంకా కులాలు అంటారేంటమ్మా? కలిసుంటాం, బాపుంటాం అని ఇద్దరూ అంటున్నాం కదా?"

"కులం ఒక్కటే అయితే నేను ఇంత వరకూ రావాల్సిన అవసరం లేదు. సరే, నేనడిగిన వాటికి సమాధానం చెప్పు.. నీ ఫైనల్ ఇయర్ ఇప్పుడే అయింది. క్యాంపస్‌లో ఉద్యోగం వచ్చిందా? పోనీ బయటికెళ్లిన వెంటనే ఉద్యోగమొస్తుండన్న నమ్మకం ఉందా?"

"క్యాంపస్‌లో ఉద్యోగం రాకపోతే బ్రతకలేమా? అయినా వెంటనే ఉద్యోగం వస్తుందని ఎలా చెప్పగలను? ప్రయత్నిస్తాను. వస్తుంది. ఇంజనీరింగ్ స్కూచెంటనమ్మా నేను."

"పోనీ మీ అమ్మానాన్న సంగతి చెప్పు... మీ కుటుంబం నాకు చిన్నప్పటి నుండి తెలుసు. నువ్వు సారికని పెళ్లిచేసుకుంటా అంటే వాళ్ళు ఒప్పుకుంటారా?"

"ఒప్పిస్తాను.."

"మా అలవాట్లు వేరు, ఆచారాలు వేరు, మేం తినే తిండి వేరు. మనుషుల్లోనే ఇన్ని తేడాలున్నాయి... మీ ఇంట్లోకొచ్చి అది ఉండగలదా?"

"ఉండగలదనే అనుకుంటున్నాను.."

"సరే.. ఆభరి ప్రశ్న. దానిది అంతా నా పోలికే. చాలా కోపం విసుగు ఎక్కువ. ఏదనిపిస్తే అది అనేస్తుంది. ఒకవేళ రేపు ఏదన్నా గొడవై నోరు జారించే అనుకో.."

"పెళ్ళయ్యక అప్పుడప్పుడు గొడవలు సహజం. గొడవలు పడని జంటలు ఎక్కడుంటాయి? అప్పుడు సంగతి అప్పుడు చూసుకుంటాం.."

"అదీ సంగతి.. నేనడిగిన ఒక్క ప్రశ్నకి కూడా నీ దగ్గర సరైన సమాధానం లేదు. చేస్తా, చూస్తా, అనుకుంటా తప్ప. ఎందుకంటే రేపటి గురించి నీకే సృష్టి లేదు. ప్రేమ వరకే ఆలోచించావ్. తర్వాత సంగతి రేపు చూద్దాం అనుకున్నావ్. పొరపాటున మీ పెళ్ళయ్యేలోపు మీ ఇద్దరికి ఏదన్నా గొడవాస్తే, విడిపోతే ఖమ్మిల్లి

ప్రధానికి, మీకు వేరే దారి చూపించడానికి మళ్ళీ మేమే కావాలి.”

“మీరు తెచ్చిన అబ్బాయి మాత్రం బాగా చూసుకుంటాడని నమ్మకం ఏంటి?”

“మంచిప్రశ్న వేసావ్. ఆడపిల్లని ఒక ఇంటికి పంపేటప్పుడు ఒకటికి వందసార్లు తలోచిస్తాం. నంద గోపాల్ నా అన్న కొడుకు, నా రక్తం. చిన్నప్పటినుండి చూస్తున్నా వాడిని. మాకు మాకు మాట పట్టింపులున్నా బంధుత్వాలు ఎక్కుడికీ పోవు. నువ్వు ఇంకా చిన్నవాడివి. నెమ్ముదిగా కూర్చుని ఆలోచించు. మా అనుభవం వల్ల మేము కొంచెం మూర్ఖంగా, చాదస్తంగా కనిపించోచ్చు.”

“ఎలా చెప్పి మిమ్మల్ని ఒప్పించాలి?”

“అమ్మనయ్యా... కలలో అయినా చెడు తలపెడతానా? అదంటే నాకు ప్రాణం. నా పెద్ద కూతురు. తల్లిగా నేను దాని మంచే కోరుకుంటాను. ఆ విషయం దానికి తల్లిం కాక, నన్నో శత్రువులా చూస్తోంది. నువ్వెనా అర్థం చేసుకో. నిన్నా మొన్నా పట్టిన ప్రేమ మీది. సారిక మీ ఇంట్లో సుఖపడలేదు. గుడ్డ వాసన తగిలితేనే తల తిరుగుతోందనే నా పిల్ల, నీ కోసం అర్థరాత్రి అట్టు వేసి పెట్టిందంటే నాకే ఆశ్చర్యం వేసింది. ఇవన్నీ ఇప్పుడు బావుంటాయి. ప్రేమించుకున్నపుడు మనం మనలో ఉన్న ఇష్టాల్ని, మంచినే చూపిస్తాం. ఎక్కుడ వాళ్ళు దూరం అయిపోతారో అని. ఒకసారి కలిసి ఉండటం మొదలుపెడితే అప్పుడు అన్ని అర్థమవుతాయి.”

“నాకేం చెప్పాలో అర్థం కావట్లేదు. పోనీ నా గురించి తన ఫ్రైండ్స్‌ని అడగండి.”

“ఎవరయ్యా ఫ్రైండ్స్? మిమ్మల్ని గోడలు దూకించడానికి, మీరు చెప్పే అబ్బాల్ని మా దగ్గర నిజాలు చెయ్యడానికేనా ఉండేది వీళ్ళు? కాలేజీ రోజుల్లో ఇవన్నీ స్నేహం కోసం చేస్తారు. చెయ్యడానికి కావల్సినంత టైముంటుంది, పైసా భర్య అవసరం లేదు. కాలేజీ అయ్యాకే అసలు జీవితం మొదలవుతుంది. ఎవరి పరుగు వాళ్ళదే. వెనక్కి చూస్తే నిన్నటి వరకు నిన్ను చెయ్య పట్టుకుని తీసుకొచ్చిన ఫ్రైండ్స్ ఎవరూ ఉండరు. ఎవరి ఆట వాళ్ళే ఆడుకోవాలి.”

“మీ వయసు, అనుభవం వల్ల నేను చెప్పే ప్రతీ మాటకీ మీ దగ్గర సమాధానం ఉంది. కానీ, తనంటే నాకు చాలా ఇష్టం. పెళ్ళయ్యాక మేము వేరే ఎక్కుడో ఉంటాం కదా?”

“చెప్పినంత సులువు కాదు కుటుంబం నుంచి, పుట్టి పెరిగిన అలవాట్లనుంచి దూరంగా వెళ్లిపోవడం. అయినా ఇష్టమే కదమ్మా... మార్చుకుంటే పోతుంది.

ఒక్కటి మాత్రం చెప్పగలను. నిన్న చేసుకుంటే అది సంతోషంగా ఉండగలదేవో. కానీ వాళ్ళ బావని చేసుకుంటే సుఖంగా కూడా ఉండగలదు. ఇంతకన్నా నేను చెప్పాల్సింది ఏం లేదు. తర్వాత నీ ఇష్టం, దానిష్టం. వెళ్ళాస్తా బాబూ.. ఆర్థం చేసుకుని, తడిసిన నీ కళ్ళలోంచి జారిపోయే నీటితో పాటే నా కూతుర్చి, దాని జ్ఞాపకాల్చి తిరిగిచ్చేయ్. నా అల్లుడు దాన్ని నీ కన్నా బాగా చూసుకుంటూడని, దాని భవిష్యత్తు బావుంటుందని నీకు హామీ ఇస్తున్నాను.”

* * *

“ఆఖరి మాట చెప్పి రామ్ బావ తలమీద చెయ్యి వేసి దీవించి, కన్నిళ్ళని చీర కొంగుతో తడుచుకుంటూ నన్ను తీసుకుని చీకటిలో కలిసిపోయింది అమ్మ” ఏదుస్తూ నా ఒళ్ళో వాలిపోయింది రాధిక.

తప్పులో ఒప్పులో ఈ మనుషులు వాళ్ళకి నచ్చింది చేసేస్తారు. అది ఎదుటి వారి మీద ఎలాంటి ప్రభావం చూపిస్తుంది అనేదాలోచించరు. ఎమోషన్ వీళ్ళ అస్తం. అన్ని అయ్యాక తీరిగ్గా గిల్ల్ గేమ్ మొదలవుతుంది. వాళ్ళ చేసింది సమర్థించుకునే ప్రయత్నం. అందరం మంచివాళ్ళమే. వాళ్ళేం చేసినా అన్ని మనల్ని ఉద్ధరించడానికి. ఆ మాట మనం ఒప్పేసుకుంటే వాళ్ళ ఓ మెట్టు ఎక్కుస్తారు.

రాధిక చెప్పింది విన్నాకా, ఇప్పటి వరకు ఉన్న మొండి డైర్యం నా నుంచి ఎవరో బలవంతంగా లాగేసుకున్నట్టు అనిపిస్తోంది. మన మంచి కోసం పెద్ద వాళ్ళ ఆలోచించడం సహజం. కానీ, మన ఇష్టాల్చి దూరం చెయ్యడానికి ఇంత దూరం వెళ్లారూ అనిపించింది. అమ్మ రామ్తో చెప్పిన ప్రతీ మాటా నిజమే కావామ్మ. కానీ, అతని దగ్గరికి వెళ్ళి మాట్లాడే ముందు నాతో ప్రశాంతంగా మాట్లాడుంటే, నా కథ వేరేలా ఉండేదేమో. మాములుగా అయితే ఈ పాటికి రామ్ వచ్చి ఉండాలి. ఇంత పెద్ద విషయం జరిగినా తను రాకపోవడం నాకెందుకో భయంగా ఉంది. ఇంక ఇలానే కూర్చువడం, ఇంట్లో వాళ్ళని ఒప్పించాలనుకోవడం నా మూర్ఖత్వం. పరిస్థితులు నా చేతులు కట్టేశాయనడం చేతకాని తనంలా అనిపిస్తుంది. ఉన్నఫళంగా రామ్ దగ్గరికి వెళ్ళిపోవాలి అనిపిస్తోంది. తెల్లవారడం కోసం ఎదురుచూస్తున్నాను.

7

ఒక్కసారి ఎదురుచూటుం దగ్గరే మనం ఆగిపోతే చాలా బావుంటుంది. అందులో ఒక ఆశ ఉంది. ఒక నమ్మకం ఉంటుంది. తెల్లవారితే నిజాన్ని ఎదుర్కొవాల్సి వస్తుంది. ఏ ఉదయం మన భయాల్ని నిజం చేస్తుందో ఎవరికి తెలుసు?

ఉదయం పది గంటలకి ఎగ్గామ్. కానీ ఏడుగంటలకే ఇంట్లోంచి బయల్దేరాను. నేనొస్తానని నమ్మకమేమో ఏధి చివర ఎదురుచూస్తున్నాడు రామ్. రోడ్డు మీద ఉన్నానన్న సృష్టి లేదు నాకు. ఎవరైనా చూస్తారన్న భయం అంతకన్నా లేదు. తనని చూడగానే వెళ్లి గట్టిగా కొగిలించుకున్నాను. ప్రాణం తిరిగాచ్చేసినట్టు అనిపించింది నాకు.

“ఏమైనా తిన్నావా?” బైక్ మీద కూర్చోపెట్టుకుంటూ అడిగాడు.

“తెలుసుగా.. నిన్ను చూసేంత వరకు నాకు ఆకలి కూడా గుర్తు రాదని....!!”

“గట్టిగా పట్టుకో...” బైక్ స్టార్ట్ చేస్తూ అన్నాడు.

“వదిలెయ్యనులే?” అతని నడుము చుట్టూ నా చేతిని చుట్టేసాను.

“ఏం తింటావ్?” ఉడిపి హాటల్ ముందు బండి అపాడు.

“ముందు మూట్లాడుకుందాం రామ్. నిన్న మా అమ్మ...”

“ఓఁ... వాగుతూనే ఉంటావా అలాగ? ముందు ఎగ్గామ్ అవ్వనీ. అయ్యాక చూసుకుందాం.”

“నాకు పిచ్చేక్కుతోంది. నిద్ర లేదు. ఇంక ఎగ్గామ్ ఏం రాస్తాను?”

“నన్న చూసావ్ కదా. ఇప్పుడు రాయగలవులే...”

“మ్మ...”

“చాలా సన్నగా అయిపోయావ్ ఈ పదిరోజుల్లోనే..” నా చేతి గాజుని సులుపుగా తీసేసి దానిలోంచి నన్న చూస్తా అన్నాడు.

“ఇంకో పది రోజులైతే నన్న శకుంతలతో పోల్చేవారేమో..!”

“శకుంతలా?”

“షెలీదా? దుష్యంతుడు తనకిచ్చిన ఉంగరం పెట్టుకుని, అతని కోసం తిండి తిప్పలు మానేసి ఎదురుచూస్తా ఉండట శకుంతల.”

“మ్మ..”

“అలా కొన్నాళ్ళకి, అతనిచ్చిన ఉంగరం ఆమె మెడకి హారంలా సరిపోయిందట. ఇంకొన్నాళ్ళకి అదే ఉంగరం ఆమె నడుముకి వద్దాణంలా సరిపోయిందట.. అయినా అతను రాలేదు.”

“కాళిదాసు నిజంగానే ఇలా రాసాడా?” నవ్వుతూ, గాజుని నా చేతికి తొడిగేసాడు.

“ఏమో.. మా మామ్మ చెప్పేది. నిజమో అబద్ధమో... నన్న చూస్తే నిజం అనిపించట్టేదా? నాకు మాత్రం తేరే బినా జియా జాయేనా అనిపించింది” అతని కళ్ళలోకి చూస్తా నవ్వాను. చాలా మిన్ అయ్యాను ఆ కళ్ళని. ఇప్పుడు కొంచెం హయిగా అనిపిస్తోంది.

రామ్ చాలా ప్రశాంతంగా కనిపించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. చాలా తక్కువ మాట్లాడుతున్నాడు. ఎగ్గామ్ హాల్కి వెళ్ళేవరకూ గత వారం పది రోజులుగా జరిగిన విషయాలు చెప్పునే ఉన్నాను. మునుపటిలా వింటున్నట్టు అనిపించలేదు. బహుశా అమ్మ మాటలు తను ఏమైనా మనసులో పెట్టుకున్నాడేమో అని భయం వల్ల కావొచ్చు, మాట్లాడుతున్నంత సేపూ తన చేతిని చుట్టుకునే ఉన్నాను నా గుండె చప్పుడు అతనికి తెలిసేలా.. ఇలాగే రెండు వారాలు గడిచాయి. ప్రతీ రోజుగా నన్న ఎగ్గామ్కి తీసుకెళ్లి అయ్యాక వీధి చివర దింపేస్తున్నాడు. ఏదో వెలితి, ఏదో భారం. తనని చూస్తే నాకు అర్థమైపోతోంది. చాలా వరకు హానంగానే ఉంటున్నాడు. కానీ

అతని మౌనం నాకేదో చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తోంది. బంధంలో ఉన్న గొప్పతనం ఇదేనేమో. ఒక దశ దాటిన తర్వాత మాటలు పెద్దగా అవసరం ఉండదు. చిన్న స్వర్గం, కళ్ళలోని లోతు, కావాల్సినంత మౌనం జీవితానికి సరిపడినన్ని కథల్ని చెప్పేస్తాయి.

ఆ వేళ ఆఖరి పరీక్ష. పాసవ్యదానికి సరిపడినన్ని ఆస్సర్స్ రాసేసి రామ్ హస్టల్కి వెళ్ళిపోయాను. రిజల్ట్ గురించి పెద్దగా బాధ లేదు. ఎలాగూ ఫెయిల్ అవుతానని ఊహించిందే. అప్పటికే హస్టల్ భాళీ చేసేసి నాకోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు. చెన్నె వెళ్తున్నానని చెప్పి నన్ను రైల్వే స్టేషన్కి తీసుకెళ్లాడు.

* * *

విశాఖపట్నం రైల్వేస్టేషన్, ఆరవ నంబరు ప్లాట్ఫారం.. అప్పటికి గంటన్నర నుండి తన కన్నా మా బావ నాకు కరెక్ట అని నన్ను ఒప్పించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు రామ్. ఇన్ని రోజుల నుండి అన్నిటినీ పంటి బిగువన పట్టుకుని ప్రశాంతంగా ఉన్నట్టు నటిస్తున్నాడు.

“ప్రేమ త్యాగాన్ని కోరుకుంటుందని ఒప్పుకుంటాను. కానీ, ప్రేమనే త్యాగం చెయ్యడం ఎంతవరకు న్యాయం రామ్? అదీ మా అమ్మ చెప్పిందని.”

“ఇక్కడ మీ అమ్మగారు చెప్పారు అన్నదానికన్నా మనం ఆవిడ మాటల్లోని నిజాన్ని అంగీకరించలేకపోతున్నాం అనేది నిజం. సరే పోనీ, ఆలోచించకుండా ఉక్కన చెప్పు. ఈ ప్రపంచంలో నిన్ను నీకన్నా ఎక్కువ ఇష్టపడేది ఎవరు?”

“మా అమ్మ... నువ్వు..”

“చూసావా..? ఇక్కడ కూడా ముందు ఆవిడ పేరే చెప్పావ? ఆవిడాచ్చి మాట్లాడి వెళ్లిన తర్వాతే అర్థమైంది, మన ప్రేమకన్నా ఆవిడ నీ భవిష్యత్తు కోసం కన్న కలలు గొప్పవని.”

“కలలది ఏముందిలే రామ్...? కళ్ళు మూసి తెరిచేసరికి కరిగిపోతాయి.”

“మన విషయంలో అదే అయింది.”

“చూడూ... ఈ వయసులో ఉద్యోగం, సంపాదన గురించి అడిగితే ఎవరి దగ్గరా సమాధానం ఉండదు. మన భవిష్యత్తు ఏంటో నిర్ణయించుకోడానికి మనకి ముందు చదువవ్వాలి. కొంత అనుభవం రావాలి. మనకి ఏది మంచో ఏది చెడో

నిర్ణయించాల్సింది కాలం గానీ మన అమ్మా నాన్నా కాదు. చదువుకున్నాం కదా? ఆ మాత్రం బతకలేకపోతామా? మా అమ్మా నిన్ను ఎమోషనల్గా త్రాప్ చేసింది. అయినా ఆవిడా, నువ్వు మాట్లాడుకుని డిసైడ్ చేసుకుంటే సరిపోతుందా? మధ్యల్ని నాకేం కావాలో అడగరా?”

“నువ్వే అన్నావ్ కదా? ఈ ప్రపంచంలో నిన్ను నీ కన్నా ఇష్టపడేది నేను, మీ అమ్మగారు అని? నీకు ఏది మంచో ఆవిడ డిసైడ్ చేశారు. దానివల్ల నేను నీకు కనెక్ట్ కాదు అని నాకు అర్థమయ్యింది. నిన్ను ఇప్పటికిప్పుడు తీసుకెళ్లిపోవచ్చు. ఇన్ఫాక్ట్, ఆవిడ నాకు అడ్డు చెప్పలేదు. వెళ్లాక మనం కలిసి ఉండబోయే లైఫ్లో నీకు ఏమైనా కష్టం కలిగితే? దీనికే కాదు, మీ అమ్మగారడిగిన ఏ ప్రశ్నకీ నేను సమాధానం ఇవ్వలేకపోయాను సారికా. ఓ అమ్మగా ఆవిడ న్యాయంగా మాట్లాడారు. మీ పేరెంట్స్ ఊహించిన జీవితాన్ని నీకు నేను ఇవ్వగలనో లేదో తెలీని సందిగ్గంలో నీకు భవిష్యత్తు గురించి భరోసా ఇవ్వలేక నేనే తప్పుకుంటున్నా. బహుశా, దీనివల్ల నేను లైఫ్లాంగ్ ఏడుస్తానేమో. తెలిసి తెలీనితనంతో నిన్నాదులుకున్నానని రిగ్రెట్ ఉండాచ్చు. కానీ, నీకు మంచి లైఫ్ దక్కింది అన్న సంతృప్తి మాత్రం ఉంటుంది.”

“రామ్, ఇక్కణ్ణండి ఇంటికెళ్లాలంటే కాల్రో వెళ్లాచ్చు, నడిచి కూడా వెళ్లాచ్చు. ఎలా వెళ్లాం అన్నది ముఖ్యం కాదు. ఎంత హాయిగా సాగింది మన ప్రయాణం అనేది ముఖ్యం. నాకు మా అమ్మా పంపించిన కారులో వెళ్లడం కన్నా నీతో నడిచి వెళ్లడమే ఇష్టం.”

“నువ్వు నా వల్ల ఎంత దూరం నడవాల్సిస్తుందో అనేదే నా భయం.. సరే ఇంజనీరింగ్ స్టూడెంట్వి కదా?? నీకు అర్థమయ్యేలా చెప్తా...” అని అటు ఇటు వెతికాదు.

“ఏం వెతుకుతున్నావ్?”

“పెన్నా పేపర్ దారుకుతుందేమో అని” నా బ్యాగ్లో చూసాను. ఎగ్గామ్ హోల్స్ వదిలేసి వచ్చినట్టున్నాను.

“సార్, ఇప్పుడే ఇచ్చేస్తా...” పక్కనున్న అమ్మాయి చేతిలో బ్లాట్ పెన్సిల్ చూసి తీసుకుని, ఆ అమ్మాయి చేపే సమాధానం వినకుండా అక్కడున్న బెంచీ మీద ఇల్ రాయడం మొదలుపెట్టాడు.

రాస్తున్నంత నేపు అతని చేతులు వణుకుతూనే ఉన్నాయి. శరీరమంతో

వేడక్కిపోతోంది. కన్నిళ్లు అతని మాట వినట్టేదు. రాముని ఇలా చూడటం మొదటిసారి. కష్టంగా ఉంది.

<u>Nandu</u>	<u>Ram</u>
① స్వంత ఖ్యాతి	ఒహము హాకు
② మంచి Job	రీప్రు ఐటీ టెక్నాలజీసు
③ ఈకట్టే లోపణ్ణు	మెరుపేరు
④ Luxury life	Middle class ఒక్కుమ్మ
⑤ కృషమచం ఎస్పోర్ట్స్ టోం	ఫెను

తను ఇంకా ఏదో రాయబోతుంటే, “రాము నాకర్థమైంది... ఇంకేమీ చెప్పార్దు. ప్రేమకనిపించినంత అందంగా మన భవిష్యత్తు కనపడలేదు కదా? పోరాడకుండానే ఓడిపోదాం అంటున్నావు. నందుని చేసుకుంటే నేను బావుంటాను అంటావు. అంతే కదా? నీకు ఏది యిష్టమైతే అదే చేస్తాను. కాకపోతే...” అని అతని చేతిలోంచి పెన్నిల్ తీసుకుని, రాము అని ఉన్నవైపు ‘నాకు నచ్చిన జీవితం’ అనీ, నందు అని ఉన్నవైపు ‘నువ్వు చెప్పిన జీవితం..’ అనీ రాశాను.

ఇక్కడ ఏం జరుగుతుందో అర్థం అయ్యి కాకుండా చూస్తున్న ఆ అమ్మాయికి ధాంక్స్ చెప్పి పెన్నిల్ ఇచ్చేసాను.

“నీ చేతి రాతలాగే మన తలరాతలు కూడా వంకరగా రాశాడనుకుంటా ఆ దేవుడు” ఒకసారి రాము రాశిన రాతల్ని చూసి ఇద్దరూ జీవం లేని నవ్వ నవ్వుకున్నాం.

* * *

ఇంకో పది నిముషాల్లో టైన్ వచ్చేస్తోంది, సిద్ధంగా ఉండండి అని అనోన్సర్ అరుస్తోంది. రాముని నేను చూసిన దగ్గర్నుండీ, ఈ క్షణం వరకు జరిగినవన్నీగుర్తొచ్చి నా మొదడుని బద్దలు చేసేస్తున్నాయి. నా కోసం తను తీసుకున్న నిర్మయం వల్ల ఇద్దరం

సంతోషాన్ని కోల్పోతాం అని చెప్పడానికి ప్రయత్నించి దాదాపు ఓడిపోయాను. అతన్ని గట్టిగా కొగలించుకుని ఆపెయ్యాలనుంది. ఏదో ఒకటి మాట్లాడుతూనే ఉండాలనిపిస్తోంది.

“రాధ పుట్టిన చాలా సంవత్సరాల వరకు కళ్ళు తెరవలేదట. అంధురాలేపో అనుకున్నారంతా. తనని చూసి వాళ్ళు తల్లిదండ్రులు కుమిలిపోని రోజు లేదు. ఒకరోజు దేవకీనందుడు శ్రీ కృష్ణుడు రాధ వాళ్ళింటికి వచ్చాడు. రాధ వెంటనే కళ్ళు తెరిచి శ్రీకృష్ణుణ్ణి చూసింది. అలా ఆమె భూమి మీద చూసిన మొట్టమొదటి వ్యక్తి శ్రీకృష్ణుడు. ఎంత అద్భుతం కదా? వినడానికి నీకు సిల్లిగా అనిపించినా నిన్ను మొదటిసారి చూసినపుడు నాకు అప్పుడే నీ కోసం కొత్తగా మళ్ళీ పుట్టానా అనిపించింది. అదో అనిర్వచనీయమైన అనుభూతి. అలాంటి అనుభూతి జీవితంలో ఒక్కసారే కలుగుతుంది. ఒక్కరి కోసమే పుడుతుంది. రామ్, మనది రాధాకృష్ణులంత గొప్ప ప్రేమ కాకపోవచ్చు. కానీ...”

“అందుకే మనం కూడా రాధాకృష్ణులూ ప్రేమికులుగానే మిగిలిపోవాలి అని రాసుందేమో..”

నా రెండు చేతుల్ని తీస్తుని తన నుదుటి మీద ఉంచుకుని ఏడ్చాడు. తనిచి తీరట్టేదు. ఇక ఎప్పటికీ తీరదు. ఎవరన్నా చూస్తున్నారేమో అని గమనించే స్థితిలో లేము ఇద్దరం. ఏడ్చి ఏడ్చి అతని కళ్ళలో నీళ్లు ఇంకిపోయాయేమో!

“ఇట్ట ఓవర్.. అంతే కదా?” దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి, అతని చేతితో నా కళ్ళని తుడుచుకుని అన్నాను...

“నిన్ను వదులుకోవాలి అన్న ఆలోచనే భరించలేకపోతున్నాను. నువ్వు నాకు అలవాటు నుండి వ్యసనంగా మారిపోయావు. రేపట్టుంచి ఎలా బతకాలో కూడా అర్థం కావల్సేదు.”

“వ్యసనాలకు దూరంగా ఉండాలనేమో ఇలా...! నువ్వు మాటనేవాడిని గుర్తుందా రామ్?”

అర్థం కానట్టు చూసాడు.

“నేను వేరే గ్రహానికి వెళ్ళిపోయినా చివరికి ఉండేది నాతోనే అనీ, షైకి పోయేది కూడా నాతోనే అనీ?”

“మళ్ళీ గుర్తుచెయ్యకు సారికా.. అసలిలా అవుతుందని ఊహిస్తే నేను వైజాగోలో

జాయన్ అయ్యవాడినే కాదు. నాది పిరికితనమో, నిస్సహయతో కూడా అర్థం కావట్లదు.”

“సువ్వ సరదాగా అన్నా, నిజంగా అన్నా... నేను కచ్చితంగా నా చివరి రోజులు నీఁనే ఉంటాను. పెళ్లయ్యాక మన జీవితాలు ఎలా ఉంటాయో తెలీదు. కానీ, నేను మాత్రం నా బాధ్యతలు అన్ని తీరిపోయాక సువ్వ ఎక్కడ ఉన్నా వెతుక్కుంటూ వచ్చేస్తాను.”

అర్థం కానట్టు చూసాడు రామ్.

“పిచ్చి పట్టింది అనుకుంటున్నావు కదా? లేదులే. నా ప్రేమ, పిచ్చి అన్ని సువ్వే. ఏదో గుర్తొచ్చి అనేసా అంతే. రామ్, ఇక నుంచి సువ్వ డైరీ రాయవా? ఒకవేళ నిన్న ఎప్పుడైనా కలిస్తే, నేను వదులుకున్న మన జీవితాన్ని నీ డైరీలో చూసి తెలుసుకుంటా. మతిలేని దానిలా ఏదో వాగుతున్నాననుకోకు. నీ లైఫ్సిని నీ రాతల్లో చూడాలి నేను. నా కోసం రాస్తావు కదూ?” ఏదేదో మాట్లాడేస్తున్నాను.

“మ్మ..”

“థాంక్స్! ఇంకోమాట... సువ్వ పెళ్లి చేసుకుంటావా?”

తల అడ్డంగా ఊపాడు, పెదవులు బిగపట్టి.

“కచ్చితంగా చేసుకో. చేసుకోపోతే నా మీదాట్టే. కట్టుం ఇచ్చే పిల్లని చేసుకుంటా అన్నావుగా? నన్నా పెళ్ళి రొంపిలోకి తోసేసి సువ్వ మాత్రం ఎలా తప్పించుకుంటావ్?”

భారంగా నవ్వాడు.

“సరే గానీ, పెళ్లయ్యాక...”

నా కళ్యాలోకి చూసాడు..

“అదే.. నా పెళ్లి - నీ పెళ్లి అయ్యాక... సువ్వ నన్నసలు తలచుకుంటావా? నా కన్నా మంచి అమ్మాయ్యెస్తే మర్చిపోతావా?”

“ఏమో మర్చిపోతానేమో... లేకపోతే ఆ అమ్మాయికి ద్రోహం చేసినట్టు కదా..” నన్న చూసి నవ్వాడు. నాకిష్టమైన అతని తేనే కళ్యా. నిస్సారంగా ఉన్నాయి.

“అనుకున్నాను. ఇలా అంటావని. ఒక్కసారి కూడా గుర్తురానా?”

“అన్నలు గుర్తురావు...” అని, నా ముఖాన్ని దగ్గరగా తీసుకుని, ఏడై ఎర్రబడ్డ కళ్ళని చూసి, కనురెపుల మీద మెత్తగా ముద్దు పెట్టి, “ఎప్పుడైనా గుర్తాస్తావేమోలే..!” అన్నాడు.

“ఎప్పుడైనా అంటే?”

“ము.. చిన్న ముక్కున్న అమ్మాయిని చూస్తే ఓ సారి తలుచుకుంటా.. ఎవరన్నా వైజాగ్ అంటే ఓ సారి గుర్తాస్తావేమో.. ఎవరన్నా నన్ను రామ్ అని పెట్టి పిలిస్తే కూడా తలుచుకుంటా. నెమలి కంతం రంగు చీర ఎప్పుడైనా కనిపిస్తే తలుచుకుంటా అనుకుంటా... పట్టీలు పెట్టుకుని ఎవరైనా పరిగెడితే ఆ మువ్వల చప్పుడుకి ఓసారి అటు తిరిగి చూస్తానేమో.. ఎప్పుడైనా వెన్నెలని చూస్తేనో.. చంద్రుడిని చూస్తేనో.. వర్షం వచ్చే ముందు వచ్చే మట్టి వాసనలోనో.. వర్షం వస్తున్నప్పుడో.. సముద్రాన్ని చూసినప్పుడో.. పాత పాటలు విన్నప్పుడో.. అలా ఎప్పుడైనా గుర్తాస్తావంతే.. హ మర్చిపోయా.. కనురెపు వేసినప్పుడు అలా ఓసారి కనిపించి మాయమవతావేమోలే” మాటలు తడబడిపోతున్నాయి.

“వై ఈన్ దిన్ సో డిఫికల్ట్? ఎందుకు రామ్ ఇంత కష్టంగా ఉంది? ఇంకాసేపట్టో నా జీవితం అయిపోతోందేమో అన్నట్టు..” ఇంక అదే ఆఖరు అన్నట్టగా గట్టిగా అతన్ని పట్టుకుని మళ్ళీ ఏడ్చేసాను.

“ప్రయాణీకులకు విజ్ఞప్తి.. హౌరానుండి మద్రాసు వెళ్ళవలసిన హౌరా ఎక్స్‌ప్రెస్ ఆరవ నంబరు ప్లాట్ఫారం నుండి బయలుదేరుటకు సిద్ధంగా ఉన్నది” ఆ అనొన్నమెంట పెళ్లి బాజాలా భయంకరంగా, గంభీరంగా ఉంది. ప్లాట్ఫారం మీద ఉన్న నన్ను చూస్తూ రైలు కిటికీలోంచి ఏడవ్వాడని సైగ చేస్తూ చెయ్యి ఊపుతోంది వాళ్ళ నాన్న ఒళ్ళో కూర్చున్న మూడు నాలుగేళ్ల పాప. బెంగాలీలో ఏదో చెప్పింది..

“నీర్లా... కేర్వుల్..” అని ఆ పాప చేతిని కిటికీలోంచి లోపలికి లాగి ముద్దు పెట్టుకున్నాడు వాళ్ళ నాన్న.

“నేనెళ్ళ టైం వచ్చేసింది. నీ కలల నుండి, నీ జీవితం నుండి వెళ్లిపోతున్నా.. పాటల్ని వదిలెయ్యకు కోకిలా.. నవ్వడం మర్చిపోకు. నా నవ్వని నీకిచ్చేసి వెళుతున్నా. జాగ్రత్తగా చూసుకో..!!” మెల్లగా రైలు కదిలింది.

“రామ్.. నీ చేతి ఉంగరం నాకు ఇచ్చేయ్యవా...” గట్టిగా అరిచాను. వేలికి బిగుసుకుపోయిన ఉంగరాన్ని అతి కష్టంమీద తీసి విసిరాడు... రైలు వెళ్లిపోతోంది.

కొద్దికొద్దిగా దూరం అవుతున్నాడు.

* * *

ఒక వారం అటు ఇటు తర్వాత...

ఇలింతా సందడిగా ఉంది. ఎవరెవరో పచ్చి ఏవేవో చెప్పి వెళ్తున్నారు. రాధ

జలింతా సందడిగా ఉంది. ఎవరెవరో పచ్చి ఏవేవో చెప్పి వెళ్తున్నారు.

పిన్ని నన్ను తయారుచేసి నా తలలో కనకాంబరాలు పెట్టింది.

“అక్క ఎంత బాపుందో.. కానీ ఎందుకు సమ్మట్టదు?” అద్దంలోంచి నన్ను

చూస్తూ అంటోంది హాము, రాధ పిన్ని కూతురు.

మండువా లోగిట్టో ఎదురెదురుగా మా రెండు కుటుంబాలు కూర్చుని ఉన్నాయి.

బ్రహ్మగారు లగ్గ పత్రిక చదువుతున్నారు.

స్వస్తిలీటి చాంద్రమాన ప్రమోద్యాత నామ సంవత్సర వైశాఖ బహుళ షష్ఠి

అనగా ది. 16-5-1990 తేదీ బుధవారం రాత్రి

2.43 ని || లకు (తెల్లవారితే గురువారం)

శవణ నక్కత్రయుక్త మకరలగ్గమందు

తూ. గో. జిల్లా ఆత్రేయపురం వాస్తవ్యలు శ్రీ కృష్ణమూర్తి,

శ్రీమతి సూర్యకుమారి దంపతుల కుమారుడు

చి. నందగోపాల్కు

విశాఖపట్టం వాస్తవ్యలు శ్రీ శ్రీనివాసరావు,
శ్రీమతి వధనమ్మ దంపతుల జ్యోష్టకుమారె

చి. ల. సౌ. సారికని

ఇచ్చి వివాహం జరిపించుటకు సుముహూర్తము నిశ్చయించడమైనది.’

కళ్ళు మూసుకుని గట్టిగా ఊపిరి వదిలాను. సన్నగా జారిన నా కన్నీళ్ళని
గుప్పిట్టో మూసేశాను. పెళ్ళి, అమెరికా ప్రయాణంలో చూస్తూ చూస్తూ ఏదు నెలలు

* * *

2 dec 1990,
White plains, new york.

డియర్ పద్మ,

ఎలా ఉన్నావే? ఎందుకో ఈమధ్య చాలా గుర్తిస్తున్నావు. ఒకసారి మాట్లాడాలనిపించి ఇదిగో ఇలా ఉత్తరం రాశ్శున్నా. నేను అమెరికా వచ్చాక అమృవాళ్ళు ఇంట్లో ఫోన్ కనెక్షన్ పెట్టించారు. ఒక ఆదివారం వెళ్తే చెప్పు. ఫోన్ చేస్తా. నీ గొంతు వినాలని ఉంది. కాలేజీ ఎలా ఉంది? ఇంకో నాలుగు నెలల్లో ఇంజనీర్ అయిపోతావ్. తలచుకుంటేనే నాకు చాలా గర్వంగా ఉంది. వివాహం విద్యనాశాయ అనీ, నా చదువు థర్డ్ ఇయర్ ఎగ్గామ్స్ కూడా అవ్వకుండానే అటకెక్కింది. వ్యు.. కాలేజీ రోజుల్ని బాగా మిన్ అవుతున్నాను!!

మెల్లగా ఇక్కడ బ్రతుక్కి అలవాటు పడటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. పెళ్ళున వెంటనే తను ఇక్కడికి వచ్చేయడం వల్ల నందు గురించి పెద్దగా తెలియదు. నేను ఇక్కడికొచ్చాకే మెల్లగా తెలుసుకుంటున్నా. చాలా మంచివాడు. ఇక్కడ తెలుగువాళ్ళు తక్కువ. కానీ, ఇండియన్స్ బాగానే ఉన్నారు. అప్పుడపుడు మా ఇంటికి వెళ్తూ ఉండవే. వాళ్ళకి కొంచెం ఆనందంగా ఉంటుంది నిన్ను చూస్తే. ముఖ్యంగా మా మామ్మి.

రామ్... ఇది రాయాలంటేనే గుండెల్లో దడగా ఉంది. తన గురించి ఏమన్నా తెలిసిందా? కనిపిస్తే పీజ్ ఎలా ఉన్నాడో నాకు చెప్పు. ఎవర్నీ అడగాలో కూడా తెలీట్లేదు. అనఱు తన గురించి ఇప్పుడు ఆలోచించడం కరెక్టో కాదో కూడా తెలీదు. అప్పుడపుడు అనిపిస్తుంది. తనొచ్చి ‘ఇప్పటి వరకు జరిగింది అబద్ధం, ఈ సంవత్సరకాలంలో జరిగింది అంతా ఒక కల..’ అని చెప్పాడేమో. పిచ్చితనం అనుకోవాలో, మూర్ఖత్వం అనుకోవాలో తెలియట్లేదు. నవ్వుతూ ఉండమని తన నవ్వని నాకు ఇచ్చేసి వెళ్ళాడు. ఆ నవ్వే అలవాటైపోయింది. నవ్వుతున్నానో, నటిస్తున్నానో తెలీదుగానీ ఇలా బానే ఉంది. అందరికీ నచ్చుతున్నాను ఇలా ఉంటే.. రామ్ కనిపిస్తే మాత్రం తన కోకిల బావుంది అని చెప్పు. మునుపు పాడినంత మధురంగా పాడలేకపోయినా తను చెప్పినట్టే సుఖంగా ఉండటానికి ప్రయత్నిస్తోంది అని చెప్పు. ఈ విషయాలేమీ మా ఇంట్లో చెప్పకు. బాధపడతారు. ఉంటాను!!!

- నీ సరూ.

8

మనసెప్పుడూ గతం వెంటే ఎందుకు పరుగులు తీస్తుంది? వర్తమానం కళ్ళముందు కనిపిస్తూ బాగానే ఉన్నట్టు ఉంటుంది. మనసు అరల నిండా మాత్రం జరగని, సాధ్యం కాని ఊహలు. నిన్నవో, మొన్నవో. ఈ రోజుకి వాటితో పనిలేదు. రేపటికి గుర్తుంచుకోవాల్సిన అవసరం లేదు. నిజం తెలిసినా వాటి నుండి బయటికి రాలేని అంతర్భుధనం. గతం తిరిగి రాదు. నిజం మింగుడు పడదు. నిద్రపోనివ్వదు.

పెళ్ళిసంవత్సరం దాటింది. కొత్తసంవత్సరం, పుట్టినరోజు, పెళ్ళిరోజు అన్ని వచ్చి వెళ్తున్నాయి. నందు, నేను ఒకళ్ళకి ఒకళ్ళ మెల్లమెల్లగా అలవాటుపడుతున్నాం.

“మై హూ డాన్.. మై హూ డాన్.. టాడాడా..” అప్పుడే స్నానం చేసొచ్చి హంఘారుగా అద్దం ముందు ఊగుతూ పాట పాడుతూ తల విదిలించాడు నందు. తడిజుత్తు నుండి నీటి తుంపరలు నా ముఖం మీద పడటంతో ఉలిక్కిపడి నిద్రనుండి లేచాను.

“టైమెంట? ఎనిమిదైపోయిందా?”

“దాటింది..” తయారవుతూ చెప్పాడు.

“చలికి బాగా నిద్ర పట్టేసింది. ఒక్క అరగంట ఆగు లంచ చేసి బాక్సు ఇచ్చేస్తా..”

“వద్దాద్దు. ఆఫీస్‌లో తినేస్తాలే.”

“నీ ఇష్టం” దుప్పటిని వెళ్గగా కప్పేసుకున్నాను.

“కాఫీ?” అడిగాడు తట్టి లేపుతూ..

“ము..” బధ్యకంగా అన్నాను.

“చేసి తీసుకొచ్చేయ్. నేను రెడీ అవుతుంటా” దుప్పటి లాగాడు.

“అదికూడా ఆఫీస్‌లో తాగెయ్” పక్కకి తిరిగి మళ్ళీ దుప్పటి ముసుగేసుకున్నాను.

“ఆ...” అనుకుంటూ కిచెన్ లోకి వెళ్లి కాఫీ చేసుకుని కవ్ లో పోసుకుంటుండగా...

“నాకు కూడా ..” అన్నాను, హాల్లో సోఫాలో ముడుచుకుని కూర్చుంటూ.

“ఎంచు.. ముందే చెప్పాచ్చు కదా..?” అని తన కోసం చేసుకున్న కాఫీని రెండు కప్పుల్లో సర్దాడు.

“ఇది కాఫీయా? ఉడుకునీళ్లు నయం నందూ దీనికన్నా.. మీ ఆఫీస్‌లో మెషీన్ కాఫీ తాగి తాగి నీకు ఇలా అలవాటైపోయిందేమో. నాకొద్దు” ఒక్క సివ్ చేసి, కప్పు పక్కన పెట్టేసాను.

“నేనెళ్లాక నీకెలా కావాలంటే అలా చేసుకో.. నా కాఫీకి పేరు పెట్టుకు.”

“పేరుకి ఇంజినీరు. కాఫీ పెట్టడం కూడా రాదు.”

“మాకు కంప్యూటర్ల గురించి తెలిసినంతగా వంట గురించి తెలీదు సారిక జీ.. సిగ్గు పడుతున్నాను ఈ మాట చెప్పడానికి..” సగం తెలుగు, సగం హిందీలో అన్నాడు అప్పుడే వచ్చిన సునీల్ అగర్వాల్. ఆఫీస్‌లో నందుకి సీనియర్. మేముండే వీధిలో నాలుగిళ్ళ అవతల ఉంటారు.

“బాగా చెప్పావ్ బ్రదర్.. వెళదామా? ఇవ్వాళ నేను డ్రైవ్ చేస్తా పీట్..” కారు తాళం సునీల్ జేబులోంచి లాక్కున్నాడు నందు.

“సారికజీ, వీణ డాలీని స్కూల్‌లో దింపి వస్తానని చెప్పమంది. మీతో కిట్టి పాటీ గురించి ఏదో మాట్లాడాలట.”

“సరే సునీల్ జీ...” బలవంతంగా నవ్వి సునీల్ వెనక్కి తిరగ్గానే నందు వైపు చూసి తల కొట్టుకున్నాను.

“నీకు అవ్యాల్సిందే” అని వెటకారంగా నవ్య సునీల్తో వెళ్ళపోయాడు నందు.

సునీల్, వీణలు నార్త ఇండియాల్. ఇండియాలో ఉన్నంత పరకే ఈ తెలుగు, తమిళ, హిందీ బేధాలు. ఇక్కడికొచ్చక అందరం ఒకటే. దాదాపు ప్రతీ వారాంతం ఎవరో ఒకరింట్లో కనీసం రెండు మూడు కుటుంబాలు కలుస్తాయి. వీణ నా కన్నాణ ఏడెనిమిదేళ్లు పెద్దది. ఎదుటివాళ్ళు వింటున్నారా లేదా అని ఆలోచించకుండా మాట్లాడుతూనే ఉంటుంది. తను నాకు మంచి కంపెనీ అని చెప్పులేను గానీ, సన్న ఇష్టపడే ప్రైండ్ అని చెప్పొచ్చేమో.

* * *

ఓ శుక్రవారం సాయంత్రం నందు, సునీల్ కిచెన్లో వంటతో కుస్తి పడుతుంటే, హల్లో నేను వీణ చెప్పే కబుర్లు వింటూ, వాళ్ళ పాప డాలీతో ఆడుతున్నాను. ఏదో చెప్పు చెప్పు ఉన్నట్టుండి ఆగిపోయి టీవీ సొందు కొద్దిగా తగ్గించింది వీణ.

“ఏవైంది వీణా?” అడిగాను.

“ఓ..” అని హోల్కి ఆనుకుని ఉన్న కిచెన్ గోడని చూపించింది. అవతలివైపు నుంచి నందు, సునీల్ల మాటలు చిన్నగా వినిపిస్తున్నాయి.

“తప్పు, అలా వినకూడదు వీణా”

“మాట్లాడకు సారికా. మగవాళ్ళు మన గురించి మాట్లాడుకునే మాటలు భలే సరదాగా ఉంటాయి” నవ్యతూ, వినమని సైగ చేసింది.

“నందూ... నువ్వు సారికా ఎప్పుడూ కొట్టుకుంటూ ఉంటారెందుకు?”
అడిగాడు సునీల్.

“చిన్నప్పటినుండి మేమంతే సునీల్. అత్త కూతురే కదా!”

“తప్పుగా అనుకోవద్దూ.. మా నార్త ఇండియాలో కజిన్ని, అదే, అత్త కూతుర్ని కూడా సిస్టర్లాగే అనుకుంటాం. కాబట్టి మేము బయటమ్మాయిల్నే పెళ్ళి చేసుకుంటాం. నీకు తెలుసుగా నాదీ వీణది లవ్ మ్యారేజే. మీ మద్రాసీలు అంతా డిఫరెంట్” అని నవ్యడు.

“యూ... తెలుసు సునీల్. ముందు నీకు చెప్పొల్సింది, సౌత్ ఇండియాలో ఉండేవాళ్ళంతా మద్రాసీలు కాదు. ఇంక పెళ్ళి విషయానికాస్తే, మేము మా అక్కాచెల్లెళ్లని ఎంతో ప్రేమిస్తాం. ఎంత అంటే, పెళ్ళి చేసి వేరే ఇంటికి పంపించేసినా

కూడా రోజు తలుచుకునే అంత. తనని మళ్ళీ మా ఇంటికి తెచ్చేసుకోలేం గసక తు కూతుర్నే కొడుకునో మా ఇంటి పిల్లలకి ఇచ్చి పెళ్ళి చేస్తాం. అలా మా బంధువు మరో తరంలో కూడా కొనసాగిస్తాం.”

“మరి వాళ్ళకి ఇష్టముందో లేదో..?” మధ్యలో అడిగాడు సునీల్.

“అక్కడికే వస్తున్నా... పిల్లలు పుట్టగానే వీళ్ళకి వాళ్ళు అని అనేసుకుంటాడు చాలా ఇళ్లలో. ఇది కొంతవరకు తప్పనుకో. కానీ, పెళ్ళికి ముందు పిల్లల్ని కచ్చితంగా అడుగుతారు. మా ఇంట్లో నన్నడిగే చేశారు. సారికని కూడా అడిగే ఉంటారనుకుంటున్నా. లేకపోతే చేసుకోదు, నాతో ఇంత దూరం రాదు.”

అవునా? అన్నట్టు నన్ను చూసి సైగ చేసింది వీణ.

“ఓహో.. అయితే మీరిద్దరూ సంతోషంగా ఉన్నారా? ఐ మీన్... మీ ఇద్దరి మధ్య అంతా...” అని ఆపేసాడు.

నాకెందుకో అతని మాటలు నచ్చలేదు.

“మరీ ప్రైవేట్ విషయాలు మాట్లాడేస్తున్నావు అనుకుంటా?” నా మనసులో మాట గ్రహించినట్టు అన్నాడు నందు.

“కమాన్ బ్రిదర్.. ఇందులో ఏముంది? ఆఫీస్‌లో సీనియర్‌ని. రెండేళ్ల నుండి తెలుసు మనం ఒకళ్ళకి ఒకళ్ళం. పైగా ఇక్కడ మనకి ఎవరున్నారు చెప్పుకోనికి? ఆ చనువుతో అడిగా. సారీ.. ఎక్కువ అడిగుంటే..”

“చనువు ఇవ్వాలి. తీసేసుకోకూడదు. మ్మ.. ఎనీ హౌ. నువ్వు అడిగిన ప్రశ్నకి సమాధానం.. నో. మా ఇద్దరి మధ్య ఇంకా ఏమీ లేదు...”

“ఏయ్.. నిజంగానా? పెళ్ళి సంవత్సరం దాటింది మీకు. తెలుస్తోందా?” కొంచెం ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు సునీల్.

“మ్మ... పెళ్ళేన కొత్తలో ఒకసారి పై చేశా. తను కొంచెం టైం కావాలి అంది. ఈలోపు నేను ఇక్కడికి వచ్చేసాను. తను కూడా ఇప్పుడేగా వచ్చింది.. బహుశా ఇద్దరం ఇంకా ఒకరికొకరం శారీరకంగా అట్టాక్ట్ కాలేదేమో” నందు చాలా ఓపెన్‌గా, సాధారణ విషయంలూ చెప్పేసినా నాకు ఇబ్బందిగా అనిపించింది. మగవాళ్ళు ప్రపంచ విషయాలు చర్చించుకుంటారని తెలుసు గానీ ప్రైవేట్ విషయాలు కూడా చెప్పుకుంటారని ఇవ్వాళ్ళ తెలిసింది. అక్కడ నుండి లేచి లాన్‌లోకి వచ్చేసాను.

“సార్ సారికా.. సునీల్ ఇలా అడుగుతాడనుకోలేదు” నా మెనకాలే వచ్చింది ఏఱ.

“అడిగింది తణైతే నువ్వు సారీ చెప్పావేం?” నా బాధ కళ్ళునూ, కోపం గొంతులోనూ తెలిసేలా అన్నాను.

“సారీ అగైన్. నువ్వు రాక ముందునుండి నందు మాకు బాగా తెలుసు. ఒక శ్యామిలీలా అనుకుని అడిగి ఉంటాడు. నీ మీద కూడా నాకు ఆ చనువు ఉందనే అనుకుంటున్నాను. నందు చెప్పింది నిజమేనా?” నా భుజం మీద చెయ్యి వేసి సూటిగా అడిగింది ఏఱ.

“ప్రస్తుతానికి నిజం. ఇంకా ఒకళ్ళనాకళ్ళం అర్థం చేసుకునే దశలో ఉన్నాం. ఇంక దీని ప్రస్తావన తీసుకురావ్యాధు. సునీల్కి కూడా చెప్పు” ఈసారి అభ్యర్థనలా చెప్పేను.

* * *

ఓ సెలవు రోజు మధ్యహన్మాం కిట్టి పార్టీకి రమ్మని డాలీతో కబురు పంపించింది ఏఱ. అక్కడుంటే తప్పించుకోవడం అవ్యాదని ఎక్కడికైనా తీసుకెళ్ళమన్నాను నందుని. సునీల్ కారు తీసుకుని బైటికి వచ్చేసాం.

“నువ్వేందుకు ఏఱ వస్తే చికాకు పడతావు?” దారిలో అడిగాడు నందు.

“చికాకు కాదు గానీ, ఆ కిట్టిపార్టీలు, వాళ్ళ గురించి వీళ్ళ గురించి గాసిప్ప నాకు నచ్చవు. కానీ పాపం ఏఱ చాలా మంచిది. అమాయకురాలు.”

“వాళ్ళ సోఫ్లెష్ అవ్యాదం కోసం ఎంచుకున్న మార్గం అది. నువ్వు మరీ ఖాళీగా ఉన్నావనిపిస్తే ఏదో ఒకటి చెయ్యుచ్చ కదా?”

“జాబ్ చేధ్యాం అంటే నా డిగ్రీ కంప్లీట్ కాలేదు... తెలుసు కదా?” నేరం నీదే అన్నట్టు తన వైపు చూసాను.

“దాని గురించి తర్వాత ఆలోచిధ్యాం. అయినా డిగ్రీ ఉంటేనే ఉద్యోగం అని ఎవడు చెప్పాడు?”

“ఇంకోం చెయ్యను? ఇంట్లో ఉన్న బుక్స్ అన్నీ అయిపోయాయి. లైబ్రరీ జాయినపుదాం అనుకుంటున్నాను.”

“గుడ్ ఐడియా. అది సరేగానీ... నువ్వు పాటలు బానే పాడతావుగా?”

“హో. కొంచెం సంగీతం కూడా నేర్చుకున్నా. ప్రోగ్రామ్స్ ఇచ్చే అంత కాదన్నట్టు ఇప్పుడు ప్రాణీన్ పోయింది. అన్ని మధ్యలోనే వదిలేనే అలవాటు ఏంటో నాకు.”

“ఆ మాత్రం సంగీతం వస్తే గొప్ప విషయం. నీకు ఏం వస్తే అది నేర్చించు ఇక్కడ పిల్లలకి. మన ఏరియలో చాలామంది ఉన్నారు కదా. వీకెండ్ వెళ్ళి ఓ మాట చెప్పిద్దాం అందరికీ. డబ్బుల కోసం కాదు గానీ, భాళీగా లేను అన్న సాటిస్టాఫ్‌కి ఉంటుంది నీకు. లేదా జాబ్ చేసుకుంటా అన్న సరే నీ ఇష్టం, నీ ఓపిక.”

“మీ.. ఐ విల్ థింక్ అబోట్ ఇట్.”

“అమ్మాయిలు ఎప్పుడూ ఇండిపెండెంట్‌గా ఉండాలి సారికా... ఆర్థికంగా, మానసికంగా. లివ్ దిన్ మూమెంట్ టుడే, బట్ బీ ప్రివేర్ట్ ఫర్ టుమార్కో”

“కానీ నందూ, అబ్బాయిలు ఉన్నంత ఘైర్యంగా మేము చాలా విషయాల్లో ఉండలేము.”

“అది తప్పు. అమ్మాయిలకి శారీరకంగా మాకున్నంత శక్తి ఉండకపోవచ్చంటే కొద్దిగా ఒప్పుకుంటానేమోగానీ, మిగతా అన్ని విషయాల్లో మీకున్నంత ఘైర్యం మాకు ఉండదు. అసలు ఒక అమ్మాయి అనుకుంటే చేయలేనిదేమీ లేదు నా ఉద్దేశంలో.”

“మీ...” అమ్మాయి అనుకుంటే ఏమైనా చెయ్యగలదు, ఒక్క మనసులో ఉన్న రహస్యాల్ని పైకి చెప్పగలగటం తప్ప.

* * *

నందు సరదాగా అన్నాడనుకున్నాను గానీ, నిజంగానే నేను సంగీతం క్లాసులు పొర్ట్ చేసే వరకూ ఊరుకోలేదు. చుట్టుపక్కల ఉన్న చాలా మంది ఇండియన్ పిల్లల్ని పోగేసి తీసుకొచ్చాడు. ఇంజనీర్ అవ్వాల్నిన నేను కాలక్షేపం కోసం సంగీతం క్లాసులు చెప్పుకోవడం కొంచెం కష్టంగా అనిపించినా, మెల్లగా పిల్లల్ని చూస్తే ఇష్టంగా మారిపోయింది. మొదట్లో నా మీద నమ్మకం లేని కొంతమంది పేరెంట్స్ ఫీజు ఇవ్వకుండా పంపించేవారు. తర్వాత వాళ్ళే వచ్చి, తోచినన్ని దాలర్లు ఇవ్వడం మొదలుపెట్టారు. ఎవర్నీ అడగలేదు, ఇస్తే వద్దనలేదు. నా మొదటి సంపాదన. చిన్నదో పెద్దదో. ఏదైనా నాది. దాంతో నందుకి ఒక స్వేచ్ఛ కొన్నాను. చూసి మురిసిపోయాడు. ఒక్కసారి వేసుకుని లోపల దాచేసాడు. నేను మొదటిసారి ఇచ్చిన బహుమతి వాడితే పాడైపోతుందని భద్రంగా దాచుకుంటాడట. ఎప్పుడైనా ఇంట్లోనే

కానేపు వేసుకుని మళ్ళీ దాచేస్తాడు. తర్వాత ఎన్ని కొనిచ్చినా అది మాత్రం ప్రత్యేకం లంఁడాడు. వచ్చే మంగళవారం దీపావళి. ఆ రోజు ఇక్కడ ఎలాగూ మాకు సెలవు ఉండు కాబట్టి మూడ్రోజుల ముందే ఘంక్కన్ పెట్టేసారు ఫెడరేషన్ ఆఫ్ ఇండియన్ లోసాసియేషన్స్, న్యూయార్క్ వాళ్ళు.

“దీపావళి సంబరాలకు విచ్చేసిన మీ ఆందరికీ మా స్వాగతం. కార్యక్రమంలో ముందుగా ట్రైటి ప్రజ్యలన ఆలాగే ప్రార్థనా గీతంతో మన ముందుకు వస్తున్నారు ఖనెన్ సారికా నందగోపాల్ గారి చిన్నారి శిష్య బృందం” యాంకర్ మైకులో అన్నా చేసింది.

“మహో గణపతిం మనసా స్వరామి.. మహో గణపతిం మనసా స్వరామి..” అని ప్రాతిక మంది చిన్న చిన్న పిల్లలు ప్రార్థనా గీతం పాడగానే ఆడిటోరియం చప్పుట్లతో వాచుమోగిచేయింది. నన్ను స్టేజీ మీదకి పిలిచి అంత మందిలో అభినందిస్తుంటే క్రత్తా అనిపించింది.

“ఎంత బాగా నేర్చించావ్ వాళ్ళకి.. కంగ్రాట్యులేషన్స్.. ఐ యామ్ సో ప్ర్రౌడ్ ఆఫ్ యూ. త్వరగా రెడీ అవ్వ.. నెక్కు మనదే” తర్వాత కార్యక్రమం కోసం మేకవ్ రూమ్లో ఉన్న నా దగ్గరికాచ్చి తొందరచేసాడు నందు.

“పాకీధోలా ఉంది. అవసరమా ఇప్పుడు డాన్స్ చెయ్యడం? ఓ పక్క పిల్లలకి సంగీతం నేర్చి ఇంకోపక్క నేను సినిమా పాటలకి గంతులేస్తే ఏమనుకుంటారు అంతా?” వేసుకుంటున్న మేకవ్ ఆపి తన వైపు చూసాను.

“ఏమనుకుంటారు? రేపట్టుంచి డాన్స్ కూడా నేర్చమని వస్తారు” నా భుజం త్యాగుడు.

“ఆయినా కానీ నందూ...”

“కానీ లేదు గీనీ లేదు. సంగీతం తెలిసినవాళ్ళు డాన్స్ చెయ్యకూడదా? ఉపాటువు పట్టుచీర కట్టుకుని పాప సాంగ్స్ పాడట్లేదా? దేని దారి దానిదే. వేరే వాళ్ళేమనుకుంటే నీకెందుకు? వాళ్ళకి నచ్చింది వాళ్ళు చేసుకుంటారు. నువ్వు మాత్రం నీకు నచ్చిన దారిలో పో.. పదా..!”

“మీ...” నా మేకవ్ బానే ఉంది అని నిర్ధారించుకుని తన వెనక వెళ్ళాను.

టీట్లు ఎంచుకున్నాం. ఎరువు రంగు మీద తెలుపు రంగు చుక్కలతో ఉన్న పోల్చు

డాట్స్ పొడుగు గౌనులో నేను, చారలతో ఉన్న డెబ్బెల నాటి బెల్ బాటమ్ ప్యాంటు, రంగు రంగుల పువ్వుల చొక్కలో నందూ వెళ్లి రెండు హింది పొటులకి, ఒక తెలుగు పొటుకి డాన్స్ చేసాం. విజేతల పేర్లలో మా జంట మూడవ స్థానంలో ఉండటంతో కొంచెం నిరుత్సాహంగా అనిపించింది. కానీ, పట్టరాని ఆనందంతో ఉన్న సందుని చూస్తే ఆశ్చర్యంగా అనిపించింది.

“వీన్ అవ్వడం కోసం కాదు మనం డాన్స్ చేసింది. మనల్ని మనం మర్చిపోయాం డాన్స్ చేస్తూ. అది చాలదా? గెలవటం కోసం ఆడ్డాద్దు.. ఈ క్షణాన్ని ఆస్యాదించు.. అంతే.. దా.. వెళ్లి ప్రైజ్ తీసుకుండాం” అని నా చెయ్యి పట్టుకుని స్టేజీమీదకు లాక్కెళ్లాడు.

* * *

న్యాయర్కు సిటీ అందంగా ఉంది. క్రిస్కుస్ సీజన్ కావడంతో ఊరంతా విద్యుద్దిపాలతో సర్వాంగ సుందరంగా ఉంది. ప్రాటుయా ఆఫ్ లిబ్రెట్, బ్రూక్లిన్ బ్రిడ్జీ చూసి అక్కడ నుండి క్రూజ్ పడవలో సిటీ టూర్కి వెళ్తున్నాం. క్రూజ్లో ఒక పెద్దాయన గిటార్ వాయిస్తున్నాడు. అతని ముందు ఒక టోపీ, దాన్స్ కొంచెం చిల్లర ఉన్నాయి.

“ఇక్కడ చాలా మంది ఏదీ ట్రీగా తీసుకోరు. వాళ్ళకి ఏం వస్తే అది చేసి, నచ్చితే డబ్బులు వెయ్యమని ముందు ఒక టోపియో, క్లాతో పెట్టుకుంటారు” అతన్ని చూపిస్తూ చెప్పాడు నందు.

“హో.. ఇంగ్లీష్ సినిమాల్లో చూసాను. ఎంత బాగా వాయిస్తున్నాడో కదా. ఎవరూ పెద్దగా డబ్బులు వెయ్యట్లేదు. పాపం” చలిలో అతన్ని చూస్తే జాలేసింది.

“చూస్తూ ఉండు, ఇవ్వాళ ఆయన ఎంత సంపాదిస్తాడో..” అని ఆ పెద్దాయన దగ్గరికిళ్లి చెవిలో చిన్నగా ఏదో చెప్పి తనకు నచ్చిన పాట రెండు లైస్లు పాడాడు. నందు పాటలో కొద్దిగా భారతదేశపు ఇంగ్లీషు యాన తెలుస్తోంది. అది వాళ్ళ అమెరికా ఇంగ్లీషు యానకి కొంచెం విధిన్నంగా ఉండటంతో అక్కడున్న వారంతా వాళ్లలో వాళ్ళ సవ్వుకున్నారు. నందు మాత్రం అదేం పట్టించుకోకుండా పెద్దాయనకి వాయించడం ఆపొద్దని సైగ చేసి, తనకి ఎంతో ఇష్టమైన గ్రెన్ ప్రె పోడిన పాట పాడసాగాడు.

*New love is calling me
Old love has set me free*

*Old love is just some tears I cried
New love is walking by my side
And it's so right and it's so fine
It's new love and it's mine, all mine*

*But now, new love is calling me
Old love has set me free!!!!*

మొదట్లో నవ్వన అందరూ, అతని సదుదైశానికి మెచ్చుకోలుగా పాట హర్షమానే చప్పట్లతో అభినందించారు. నందు చెప్పినట్టే పెద్దాయన టోపీ నిండిపోయింది. ఇంకో కొన్ని డాలర్లు వేసి మొత్తం ఆయనకిచ్చి నా దగ్గరికొచ్చాడు. మనంగా ఉన్నాను.

“ఏం అలా ఉన్నావ్? పాట నచ్చలేదా? సారీ ఏదో ఆయనకి హెల్ప్ చేధామని. నీ అంత సంగీతం రాదనుకో” క్రూజ్ దిగి నడుస్తుంటే అన్నాడు.

“అదేం లేదు. కొంచెం అలసటగా ఉంది. వెళ్లిపోదామా?”

“సరే” ట్యూక్కి పిలిచాడు.

* * *

డిసెంబరు చలి మంచు దుష్టట్లు కప్పేస్తోంది. బయట పిల్లలతో మంచులో ఆడుకుంటున్నాడు నందు. తన దగ్గరికళ్ళి చెవిలో ఏదో చెప్పేంది డాలీ. వెంటనే ఇద్దరూ ముసి ముసిగా నవ్వుకుని మంచుని ఒక ఉండలా చేస్తున్నారు. చెట్లు, రోడ్లు, ఇళ్ళ పైకప్పులు, ఎక్కడ చూసినా మంచే. వంటగది కిటికీలోంచి చూస్తుంటే తెల్లగా అందంగా ఎంత చూసినా తనివి తీరల్లేదు. ఆ మంచంతా తీసి ఒక బొమ్మచేసి ఎక్కడికీ పోకుండా గుండెలకి హత్తుకుని, దగ్గరగా పట్టేసుకోవాలని ఉంది.

“సారికా..” దగ్గరగా వచ్చి పిలిచాడు నందు. పరథ్యానంగా ఉన్న నేను వెనక్కి తిరిగేర్చు, నా స్వయంచారుని పక్కనుండి పైకి లేపి, నేను గమనించేలోగా మంచుముద్దని తీసి నా నడుము మీద పెట్టాడు నందు. బిగ్గరగా అరిచాను.

“అక్క భయపడింది.. అక్క భయపడింది...” అని గెంతులేసింది డాలీ.

“మిషన్ అకంటిష్టు.. గుడ్ జాబ్..” అని డాలీకి పేక్ హ్యండ్ ఇచ్చి వెళ్ళబోయాడు నందు.

ముఖంలో ఏ చలనం లేనట్టు అతన్ని చూస్తూ, మంచని దులుపుకుంటున్నాను నేను.

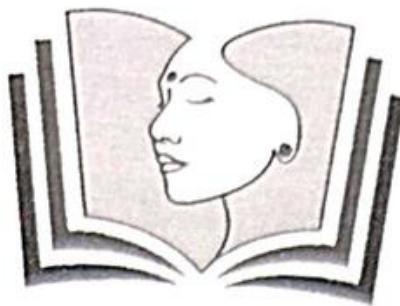
“ఐ యామ్ రియలీ సార్.. కావాలని చెయ్యలేదు. తప్పుగా అనుకోవద్దు” హరాత్తుగా జరిగింది ఒక్కసారి గుర్తుచేసుకుని వెనక్కి చూసి నాలుక కరుచుకున్నాడు. నా వంక చూసి రెండు చెవులు పట్టుకుని చెప్పేసి, ముఖానికి చేతులు అడ్డం పెట్టుకుని బయటికెళ్ళిపోయాడు. స్వేట్టరు మార్పుకుని కాఫీ తాగుతూ టీవీ ఆన్ చేసాను. టీవీలో అదే గైన్ ఫ్రై పాట వస్తోంది. వెంటనే ఆఫ్ చేసేసాను. కళ్ళ మూసుకుంటే నా బుర్ర అప్రయత్నంగానే ఆ పాటని తెలుగులో మళ్ళీ మళ్ళీ నాకు వినిపిస్తోంది -

కొత్త ప్రేమ నన్ను పిలుస్తోంది

పాత ప్రేమ నాకు బాధనీ కన్నీ టీనీ మిగిల్చింది

కొత్త ప్రేమ నా వైపు ఆశగాచూస్తోంది.

9

“వసంతకాలం వచ్చేసింది. పచ్చదనం, రంగులు... ఎక్కడ చూసినా రంగురంగుల పువ్వలే. హేమంతపు చలిని, మంచని తట్టుకోవడం మావల్ల కాదని శిశిరం రాగానే సెలవు చెప్పేసి మొడువారి మూగబోయిన చెట్లు, వసంతం వచ్చి రాగానే ఎన్నో ఏళ్ళ తర్వాత ప్రియుడై చూసిన ప్రియురాలిలా అందంగా ముస్తాబోయాయి. కొత్త చిగుర్లు, పువ్వలు, సువాసనలు. అందుకే కాబోలు వసంతాన్ని బుతువులకి రారాజు అంటారు. ప్రపంచంలో ఉన్న రంగులన్నీ ఈ న్యాయార్కు నగరంలోనే ఉన్నాయేమో అన్నట్టుంది ఊరంతా. పసుపు, ఎరుపు, తెలుపు రంగు తులిప్పు, శంఖంపువ్వు లాంటి నీలం రంగు ఇండిగో పువ్వలు, పసుపు నారింజ కలగలిసిన సీతాకోకచిలుక లాంటి బటర్ ఫై వీడ్, లేత గులాబీ, తెలుపు, లావెండర్ రంగు చెర్రిబ్లోసమ్ ఒకటా రెండా? రాత్రికి రాత్రి ఎవరో పనిగట్టుకుని నగరానికి రంగులు పూసేసి, పూలపాన్ములు పరిచేసినట్టున్నారు. సెంట్రల్ పార్కు అంతా ప్రేమ జంటలే. ఇప్పటివరకు చాలాసార్లు వసంతం చూసాను గానీ ఈ సారి మాత్రం ఏంటో మనసుకి కళ్ళు వచ్చి చూస్తున్నట్టు అనిపిస్తోంది.. అందం చూసే కళ్ళలో ఉంది అని అందుకే అంటారేమో..” లోకల్ ఇంగ్లీష్ న్యాస్ పేపర్లో పబ్లిష్ అయిన సందు ఆర్టికల్స్ ని అప్పటికి మూడోసారి చదువుతున్నాను. రాసినట్టు నాకు మూట మాత్రమైనా చెప్పలేదు. అప్పుడప్పుడు ఇలా చిన్న చిన్న పనులు చేసి సర్పోజ్ చెయ్యడం తనకి నచ్చుతుంది.

బయల్దరదామా?” అడిగాడు నందు. అప్పటికే ఇంటి బయట భ్యగీలప్ప సిద్ధంగా ఉన్నారు సునీల్, వీణ. మనం ఉన్నచోట ఎంత ఆనందంగా ఉన్నా, మనసుకీ మనిషికీ అప్పుడప్పుడు, వీలైనప్పుడు ఒక విరామం ఉండాలి అంటాడు నందు. నేను ఇక్కడికి వచ్చినప్పటి నుండి చాలా చోట్లకి తీసుకొళ్ళాడు. కొన్ని మేమిద్దరం. కొన్ని మిగతా జంటలతో కలిసి. ఈ స్పృంగ్ సీజస్స్ లాస్ వేగాన్ని వచ్చాం. వేగాన్కి సిటీ అఫ్ సిన్ అనీ, సిటీ అఫ్ సెకండ్ థాసెన్ అనీ, నిద్రపోగి డెరంతా తిరిగి సాయంత్రానికి మళ్ళీ ఫ్లైమింగ్ హోటల్ చేరుకున్నాం.

“అందరికీ ఆట నియమాలు అర్థమయ్యాయి కదా? మళ్ళీ చెప్పున్నా.. ఈ ఖాళీ ట్రూత్ లేదా దేర్ ఎంపిక చేస్తూవచ్చు” చెప్పాడు బెంజమిన్. బెంజి అని పిలుస్తాం. బాటిల్ తిరిగి తిరిగి ఆగిన తర్వాత, ఓపెన్ ఎండ్ ఎవరిని చూపిస్తుండో, వాళ్ళ మలయాళీ అబ్బాయి. ఈ ట్రైప్ కి రావడానికి ప్రథాన కారణం అతనే.

“ట్రూత్ ఎంపిక చేసుకున్నాక, కచ్చితంగా నిజమే చెప్పారని నమ్మకం ఏంటి?” అడిగాడు సునీల్.

“సాధారణంగా ఈ ఆట చాలా దగ్గరి వారితోనే ఆడతారు. కాబట్టి అబద్ధం చేప్పే వాళ్ళని వాళ్ళు మోసం చేసుకున్నట్లు థీల్ అపుతారు. నీ ఇష్టం.. నీకు ఏది కావాలో అది సెల్క్ట్ చేసుకో!” నవ్వతూ చెప్పాడు నందు.

“నాకు ఏదైనా ఓకే... కానీ బెంజి గురించే ఆలోచిస్తున్నా. పెళ్ళి కుదిరిందన్న సంతోషంలో మనందరినీ వేగాన్ తీసుకొచ్చాడు. ఇప్పుడీ ఆట వల్ల నిజాలు చెప్పి తను చిక్కుల్లో పడకుండా ఉంటే చాలు” సోఫియా వైపు చూసి నవ్వడు సునీల్.

“దట్టు ఓకే సునీల్... కేరళలో మా ఇంటి పక్కన ఉన్నప్పటి నుండి నాకు వాడి గురించి అన్నీ తెలుసు అనే అనుకుంటున్నాను. ఒకవేళ ఇప్పుడు కొత్తగా ఏమన్నా తెలిసినా నిశ్చితార్థం రద్దు చేసుకునే అంత పిచ్చిదాన్నికాదు. బాటిల్ రోల్ చెయ్..” బెంజమిన్ వైపు చూసి నమ్మకంగా చెప్పింది సోఫియా.

తిప్పిన బాటిల్ వీణ దగ్గర ఆగింది. “వీణా, ట్రూత్ అర్ దేర్?” అడిగాడు నందు.

“మ్మ.. దేర్..” ఒక్క సెకను అలోచించి చెప్పింది.

“ఇక్కడున్నవాళ్ళలో ఐ మీన్, ఈ హోటల్లో.. ఈ రోజు నీకు నచ్చినవాళ్ళకి ఎవరో ఒకరికి ముద్దు పెట్టాలి. సునీల్కి తప్ప..” కండీషన్ పెట్టాడు బెంజమిన్.

“ఇక్కడ ఇంతకుమించి అందంగా ఉన్నవాళ్లు నాకు కనిపించలేదు. లేరు. సౌర్య హాటల్ అంతా కలియజూని నా చేతి మీద ఒక ముద్దుపెట్టింది వీణ. పూష్ణయ్య అనుకున్నట్టు కుర్చీలో వెనక్కి వాలాడు సునీల్.

“మంచి భాన్ని మిన్ చేసావ్ వీణా.. ఛ” ప్రేమగా విసుక్కుంది సోఖియా. ఈసారి తిప్పిన బాటిల్ నందుని చూపించింది.

“నిజం చెప్పడానికి భయపడేవాళ్లే దేర్ ఎన్నుకుంటారు. నాకేం భయం లేదు. నేను మాత్రం నిజమే చెప్పాను. అడగంది..” అన్నాడు ఒళ్లు విరుచుకుంటూ.

“నందూ.. దొరికావ్. సారిక కన్నా ముందు నీ లైఫ్లో వేరే ఎవరైనా అమ్మాయిలు ఉన్నారా? అమ్మా, చెల్లి అని చెప్పొద్దు” అడిగింది వీణ. ఏం చెప్పాడా అని ఆత్రంగా చూస్తున్నారు అందరూ. నా ఆత్రుతని పైకి చూపెట్టకపోయినా ఆనక్కిగా వింటున్నాను.

“ము..” అని ఒక్కసారి ఉఫ్ అని గాలి వదిలి టీబుల్ మీద కొంచెం ముందుకి వంగి.. “హూజిత... పైదరూబాద్లో మా ట్యూప్సన్ మాస్టారి అమ్మాయి. పెద్ద జడతో అమావాస్య చంద్రుడు సినిమాలో మాధవిలా ఉండేది. దాదాపు అయిదేళ్ల ప్రేమ” ఎప్పట్లాగే చాలా సాధారణ విషయంలా చెప్పేసి నా వైపు చూసాడు. చిన్నగా నవ్వి వీఱ వైపు చూసాను. తను అప్పటికే నా వంక చూస్తూ ‘ముందే తెలుసా..?’ అన్నట్టు కళ్లుగరేసింది.

“తర్వాత?” నందు చెప్పగానే ఒకేసారి అడిగారు సునీల్, బెంజమిన్.

“మీరు నిజం చెప్పుమన్నారు. నేను చెప్పేసాను. ఇంక వివరాలు అడగటం ఆటలో భాగం కాదు..” అని బాటిల్ తిప్పాడు. నందు తిప్పిన బాటిల్ నన్ను చూపించింది.

“దేర్...” అడక్కుండానే చెప్పేసాను.

“ఏ నిజం చెప్పేవీ గూడవల్లాస్తాయో అని ముందే దేర్ చెప్పేసావా?” దగ్గరగా వచ్చి అంది సోఖియా. నేను రియాక్ట్ కాలేదు. బహుశా తను అన్నది నిజమే కావోచ్చు.

“వేరీ గుడ్ సారికా... ఈ టీబుల్ దగ్గరున్న మన ఆరుగురి నుండి కాకుండా వేరే ఎవరో ఒకరి దగ్గర కొంత డబ్బు తీసుకుని కేసినోలో బెట్టింగ్ ఆడాలి. గెలిస్తే ఆ డబ్బు నీడే. ఓడిపోతే నువ్వు ఎవరి దగ్గర డబ్బు తీసుకుంటే వాళ్కి సారీ చెప్పి ఒక హగ్గ ఇవ్వాలి. ఇంకోమాట, ఇదంతా ఆటలో భాగం అని ఎవరికీ చెప్పకూడదు”

వివరించాడు సునీల్.

“చాలా దారుణం ఇది సునీల్..” నందు వైపు చూసాను.

“గేమ్ ఈజ్ గేమ్ సారికా..” తప్పదు అన్నట్టు బొటనవేలు వైకి చూపించి “యూ కెన్ డూ ఇట్.. గుడ్ లక్..!!” చెప్పాడు నందు, నవ్వు ఆపుకుంటూ.

“సారికా, కేసినో ఈజ్ పూర్యాల్ ఎ గేమ్ ఆఫ్ లక్.. ఆల్ ది బెస్ట్” భుజం తట్టింది సోఫియా.

“సరే చూస్తా.. వీణా, నాకు సాయంగా రా..” అని తనని తీసుకెళ్ళాను. ఏం చేస్తానా అని చూస్తున్నారంతా. ఎవరిన్ డబ్బులడగాలో తెలీట్లేదు. ఇద్దరు ముగ్గుర్లుడిగి లేదనిపించుకున్నాను. చాలా ఇబ్బందిగా అనిపించింది. ఓడిపోయానని చెప్పేద్దామంటే నందు మాటలు గుర్తాచ్చాయి. ఆఖరి ప్రయత్నంగా అని అటూ ఇటూ చూసాను.

“ఏదైనా సాయం కోసం చూస్తున్నావామ్మా?” ఇంగ్లీషులో పలకరించాడు ఒక పెద్దాయన. చైనీస్ లా ఉన్నాడు. డెబ్బె ఏళ్ళు ఉండాచ్చు.

“అవునండీ. కానీ ఎలా అడగాలో...” మాట ముగించేలోపు యాభై డాలర్ల నోటు తీసి నా చేతిలో పెట్టాడు. యాభై డాలర్ల నోటు చూడగానే నా కళ్ళు మెరిసాయి.

“రోజూ వందలమంది వచ్చి ఆడుతూ ఉంటారిక్కడ. ఎంతొస్తుందో, ఎంత పోతుందో లెక్క లేదు. గెలిచినవాళ్ళు సంతోషంతో కొంత డబ్బులు పంచిపెడ్దారు. ఇవ్వాళ నేను గెలిచాను. చాలా సంతోషంగా ఉన్నాను. తీస్కొమ్మా ఫర్మలేదు...” చెప్పాడు. నా అదృష్టం మీద మొదట్లుంచీ నాకు పెద్ద నమ్మకం లేదు. కానీ ఇలాంటి చిన్న చిన్న అద్భుతాలు జరిగినప్పుడు మాత్రం ఏదో తెలియని చిన్న తృప్తి.

“థాంక్యూ సర్... ఇక్కడే ఉండండి. అయిదే అయిదు నిమిషాలు” కేసినో లోపలికి వెళ్ళా చెప్పాను. వీణాని తీసుకుని కొంటల్లో పేరు రిజిస్టర్ చేసుకుని, ఆ యాభై డాలర్లు ఇచ్చి టోకెన్సు అడిగాను.

“ఒక నెంబర్ మీద ఇరవై అయిదు డాలర్లు మాత్రమే బెట్ వెయ్యగలరు మేడమ్. గుడ్ లక్..” టోకెన్సు ఇస్తూ చెప్పింది కొంటల్లో అమ్మాయి. థాంక్స్ చెప్పి, రోలర్ దగ్గరికళ్ళి 21 మీద సగం, 4 మీద సగం టోకెన్సు పెట్టాను.

“మొత్తం అంతా పక్క పక్క నంబర్ మీద ఎందుకు? మిగతా వాటి మీద

కూడా కొంచెం కొంచెం పెట్టచ్చు కదా సారికా? ఎంతో కొంతైనా వస్తుందేమో?”
హాచ్చరించింది వీణ.

“నేను దీన్ని ఒక ఆటగానే తీసుకుంటున్నా. గెలవడం కోసం ఆడబ్బేదు.
అందుకే అలా పెట్టాను. ఇంకో విషయం
అలవాటు చేసుకోవాలి అనుకోబ్బేదు. అందుకే అలా పెట్టాను. ఇంకో విషయం
తెలుసా? ఏప్రిల్ ఇరవై ఒకటి... నందు పుట్టిన రోజు” నవ్వాను. రోలర్ తిరిగి తిరిగి
21 మీద ఆగింది.

“యాహూ.. నందు నిన్ను ఎప్పుడూ ఓడిపోనివ్వడు..!!” అరిచింది వీణ.
కొంటర్లో డబ్బులు తీసుకుని సునీల్కి చూపించాను.

“900 డాలర్లు.. సారికా.. యూ ఆర్ క్వయిట్ కేపబుల్.. పదండి పార్ట్
చేసుకుందాం” నంతోషంతో అన్నాడు బెంజమిన్.

“లేదు బెంజీ. నేను గెలిచానని చెప్పడానికి మీ దగ్గరికి వచ్చాను. ఈ డబ్బు
న్యాయంగా చూస్తే ఆ పెద్దాయనవి” బయట ఉన్న వ్యక్తిని చూపించాను.

“పిచ్చా నీకు? అంతగా అయితే ఆయన ఇచ్చిన డబ్బులు ఆయనకి ఇచ్చేయ్”
యాభై చేతిలో పెట్టి అంది సోఫియా. అందరూ తనకి వంత పాడారు.

“మాకు సరిపోయే అంత డబ్బు మా దగ్గర ఉంది. ఉచితంగా వచ్చింది ఏదీ
మాక్కాద్దు..” ఏమంటావ్ అన్నట్టు నందు వంక చూసాను.

“పెల్ సెడ్..” అని ఒక ఫైయింగ్ కిన్ ఇచ్చాడు. ఆ మొత్తం డబ్బు ఆ పెద్దాయనకి
ఇచ్చేసి, హగ్ చేసుకుని థాంక్స్ చెప్పేసి వచ్చాను. ఏదో సాధించినంత గర్వం.
ఇంకాసేపు ఆటలు, కబుర్ల తర్వాత మమ్మల్ని రూమ్కి పంపించేసి, పని ఉందని
బయటికెళ్ళిపోయారు మగవాళ్ళు ముగ్గురూ.

* * *

రాత్రి రెండు గంటలు దాటాక...

“సారికా.. సారికా.. ణోర్ ఓపెన్ చెయ్.. నందుకి కొంచెం నీ హోల్స్ కావాలి”
పొద్దున్నండి తిరిగి తిరిగి అలిసిపోవడం వల్ల మత్తుగా నిద్ర పట్టేసింది. లేచి తలుపు
తీస్తే, ఎదురుగా వీణ, సోఫియా కంగారుపడుతున్నారు. వెళ్ళి చూసాను. వాళ్ళున్న
పోటల్ గదిలో గోడకి జారిపడి మత్తుగా కూచున్నాడు నందు. చోక్కు అంతా
పొడైపోయి వాసనాస్తోంది.

“సారీ సారికా. కార్డ్ ఆడుతుంటే నందుకి తెలియకుండా సునీల్ వాళ్ళు కోక్కల్లా వోడ్కు కలిపేశారు. అక్కడికి వద్దని చెప్పునే ఉన్నాం. కొంచెం కొంచెంగా కలిపేసరికి తనకీ తెలీకుండా తాగేశాడు. ఇప్పుడు...” ఇబ్బందిగా చెప్పింది ఏణ. విసగానే పట్టరాని ఆవేశం వచ్చేసింది. సగం మత్తులో ఉన్న సునీల్, బెంజమిన్లు కొంచెం దూరంలో కార్డ్ ఆడుకుంటున్నారు. ఒక్కసారి రూమ్ అంతా వెతికి, పక్కనే ఉన్న జగ్గులో నీళ్ళు వాళ్ళిద్దరి నెత్తి మీద గుమ్మరించేసాను.

“సారికా.. అర్ యూ క్రేజీ?” గట్టిగా అరిచాడు సునీల్.

“డోంట్ శోట్ సునీల్. నోరెత్తితే చంపేస్తాను. ఇవేనా నేర్చించేది ఫ్రైండ్స్కి? ఎలాంటి విషయాల్లో ఆటలాడాలో తెలీదా మీకు? రేపణ్ణుండి తన మొహం ఎలా చూస్తారు? ఇష్టమా కాదా, తాగుతాడా లేదా అని అడిగి వెయ్యింది ఇలాంటి వెధవ వేషాలు. మిగతా ట్రీవ్ మేం మీతో జాయిన్ కావట్టేదు. న్యూయార్క్లో కలుద్దాం. నందుకి ఇవ్వాళ జరిగింది చెప్పక్కర్లేదు. తనున్న పరిస్థితికి రేపటికి ఏమీ గుర్తుండకపోవచ్చు. ఉన్నా, నేను చూసుకుంటాను. ఏణా.. హోటల్ వాళ్ళకి ఫోన్ చేసి గది శుభ్రం చేయించుకో. బై..” నందుని తీసుకుని రూముకి వచ్చేసాను.

“సారీ..” చెప్పాడు బెంజమిన్, వినీ వినిపించనట్టుగా.

రూముకి తీసుకొచ్చి నందుని శుభ్రం చేస్తుంటే వచ్చాడు సునీల్. చాలా అసహ్యం అనిపించింది ఆ మనిషిని చూస్తే. సారీ చెప్పి, నందు బట్టలు మార్చి పడుకోబెట్టడానికి సహాయం చేసాడు.

“ఎందుకిలా చేసావ్ సునీల్?” వెళ్ళబోతుంటే అడిగాను. వాళ్ళ ముగ్గురూ బయటకి వెళ్ళాక జరిగింది చెప్పడం మొదలుపెట్టాడు.

* * *

“ఎక్కడికి ఇప్పుడు?” హోటల్ నుండి బయటికొస్తుంటే అడిగాడు నందు.

“అమ్మాయిలుండే క్లబ్‌కి నందూ..” చెప్పాను.

“ఆ.. క్లబ్ము.. స్ట్రిమ్ క్లబ్ము..” సాగదీసాడు బెంజీ.

“ఓహొ, వెళ్లి??” నన్ను, బెంజమిన్ని చూస్తూ అడిగాడు నందు.

“ఏం తెలీనట్టు అడుగుతావే. కానేపు అక్కడే ఉండి నచ్చిన తెల్ల అమ్మాయితో రాత్రంతా...” మేము అనుకున్నది చెప్పాడు.

“అసలు వేగాన్ వరకూ వచ్చి ఏమీ చెయ్యకుండా వెళ్తే ఎంత పొపమో తెలుసా? ఇదేం పెద్ద తప్పుకాదు. వాట హామెన్స్ ఇన్ వేగాన్ స్టేస్ ఇన్ వేగాన్ అని నానుడి. ప్రోగ్రామ్ ఇంట్లో ఒకే మొహం చూసి భోర్ కొట్టేసింది” మొహమాటం లేకుండా నేప్పిసాను.

“సర్, ఒక్క ఫైలు అ...
ఎడిషన్ లిటరీగాం మేము.

“ఎక్కడికి?” ఒకేసారి అయించు
“ఏక్కి కూడా తీసుకొస్తా మనతో” అన్నాడు.

“వీట, సారిక, సోభియాలని కూడ

“ఎందుకు?”

“వాళ్ళకూడా మనల్నిచూసి చూసి బోర్ కుట్టనుపయుచు అ... ఈ... వేంజాయ్ చేస్తారు.”

కూడా మనలాగే ఎంజ్యు చూతు
— F. ” క్లోర్ పుటలేక అనేసాను.

“షట్ అవ్ నందూ.. నానెన్నీ” కొపం వట్టలక అనుమతి.

“మరి లేకపోతే ఏంటి ఇది? సెక్కు అనేది జివితంలో ఒక చాన్స్ కి... ఓయట కొనుక్కుంటే కానేపు నుఖం దక్కుచేయో కానీ ఆనందం మాత్రం రాదు. రెండు శరీరాలు పరస్పరం ఏకాంతంలో మాట్లాడుకునే భాష అది. దానికి పునాది ప్రేమయితే చాలా అందంగా ఉంటుంది. మొగుడు పెళ్ళాలంటే ఒకళ్ళతో ఒకళ్ళు కలిసి ఉండటం కాదు. ఒకళ్ళలో ఒకళ్ళు కలిసిపోవడం. ఒక వయస్సాచ్చేసరికి, ముఖ్యంగా పిల్లలు పుట్టిన తర్వాత అమ్మాయిల్లో ఆకర్షణీయత తగ్గిచ్చు), ముడతలు రావచ్చు). కానీ, మనమే కదా వాళ్ళని అలా తయారుచేసింది? వాళ్ళతో పాటు మనమూ పెరుగుతున్నాం కదా? అలాంటప్పుడు వాళ్ళ మీద ప్రేమా పెరగాలి కదా? మనలాగే వాళ్ళకీ మనం బోంగ్ కొట్టేసే? కామం ఎవరికైనా కామమే కదా?”

నాకు, బెంజీకి ఏం చెప్పాలో అర్థం కాలేదు.

“ఉప్పించుకోవాలంటేనే అదోలా ఉండి కదా? సరదాగా వెళ్లి చూసి రావడంలో నాకే అభ్యంతరం లేదు. ఎందుకంటే, అక్కడుండే వాళ్లకి అది వృత్తి. మనకి సరదా.. రెండిట్లోనూ మనసు ఉండదు. ఏ ఆకర్షణ లేనపుడు నా ముందు ఒక స్త్రీ నగ్నంగా సిలబ్రడా తను నాకొక బొమ్మలాగే కనపడుతుంది. నేనేదో బుద్ధిమంతుడిని అని ప్రూవి చేసుకోడానికి మీ దగ్గర ఇలా చెప్పట్లేదు. నాకు అవసరం లేదు అని చెప్పునాను. మీ ఇష్టం తర్వాత. మీరు కావాలంటే వెళ్లండి. నాకనిపించింది చెప్పాను.”

“మీ.. వద్దులే అయితే. వెళ్లిపోదాం. రూంలో అందరం కలిసి కార్బూ ఆడదాం”
అన్నాను.

“నందు.. ఈ విషయం..?” అనుమాసంగా అడిగాడు బెంజీ.

“నేను సోఫియా వాళ్లతో చెప్పును.. అర్థం చేసుకున్నందుకు థాంక్స్. పడండి..”
అని రూమ్కి తీసుకొచ్చేసాడు.

* * *

“ఇందులో నందు చేసిన తప్పేం ఉంది సునీల్? ఆ మాత్రం దానికి ట్రింక్లో
వోడ్యూ కలపాలా? తనకి కొన్ని ప్రిన్సిపల్స్ ఉండొచ్చు. లేదా సెంటిమెంట్స్
ఉండొచ్చు. ఇవన్నీ కాకపొతే సరైన సమయం కోసం చూస్తూ ఉండొచ్చు. అవన్నీ
నువ్వు పాడు చేసినట్టే కదా?” సునీల్ చెప్పింది విన్నాక నాకు అతని మీద ఇంకా
కోపం వచ్చింది.

“సారికా మేము చేసింది సరదాకే. ఇదివ్యాళ కాకపొతే ఇంకోర్జు జరిగేది.
నందు కచ్చితంగా అర్థం చేసుకుంటాడు. ఇక క్లబ్కి వెళ్ళడం గురించి మా మధ్య
జరిగిన సంభాషణ విన్నాక మమ్మల్ని జడ్డ చెయ్యవని నమ్మి నీకు చెప్పాను.
మొనాటనీ అనుకో, సెన్స్ అఫ్ స్టోగ్స్ ఎస్టేషన్ అనుకో.. ఇంకేదైనా అనుకో. కచ్చితంగా
ఇది రిలేషన్లో ఏదో ఒక టైంలో వస్తుంది. వీటికి కూడా ఇలానే అనిపించోచ్చు.
అందుకే జస్ట్ ఫన్ కోసం, ఒక అనుభవం కోసం ప్రయత్నించాలి అనిపించింది..
అలా అసహ్యంగా చూడాడ్ని. నందు చెప్పిన మాటలు నిజంగానే ఆలోచింపజేసేలా
ఉన్నాయి. ఐ విల్ వర్క్ ఆన్ మైసెల్స్. ఫామిలీ మెంబర్ తప్పు చేసాడు అనుకుని
ఉన్నాయి. క్లాషిస్ వెళ్లాక కలుస్తా. సారీ ఆగైన్ అండ్ గుడ్ వైట్..” చెప్పేసి
క్లాషిస్ నుంచు. న్యూయార్క్ వెళ్లాక కలుస్తా. సారీ ఆగైన్ అండ్ గుడ్ వైట్..” చెప్పేసి
వెళ్లిపోయాడు సునీల్. హిపోక్రసి అనిపించినా, తన తప్పుని సమర్థించుకున్నా,
నిజాయితీగా చెప్పాడనిపించింది. అయినా వాళ్లని జడ్డ చెయ్యడానికి నేనెవర్షి!
నిజాయితీగా చెప్పాడనిపించింది.

తర్వాత ఎంత ప్రయత్నించినా నిద్ర పట్టట్టేదు. నందు నిద్రలో కలవరిస్తున్నాడు.
చాలా ఎక్కువ తాగేసినట్టున్నాడు. తనని అలా చూస్తే బాధగా అనిపించింది. లేచి,
గాలి కోసం కొఢిగా కిటికీ తెరిచాను. మబ్బు పట్టినట్టుంది. చల్ల గాలికి సన్నగా చలి
మొదలైంది.

“సారీ...” దుప్పటి కప్పుతుంటే, నా చేతిని తన అరచేతిలోకి తీసుకుని చెప్పాడు.
స్పృహలో ఉన్నట్టు అనిపించలేదు.

“సరే.. పదుకో..”

“పూటిత గురించి నీకు ముందే చెబుదామనుకున్నా.. ఎంతో ట్రైపుగా చూసేది సన్ను..” ఏం మాట్లాడుతున్నాడో సరిగా అర్థం కానట్టు మత్తులో పూట్లాడుతున్నాడు.

“ఇప్పుడవన్నీ ఎందుకు?”

“ఒళ్ళో పదుకోబెట్టుకుని పొటలు కూడా పొడేది.”

“ఏంటి?” సవ్యాని అపుకున్నాను.

“పయును అడ్డం వచ్చింది. తను నాకంటే కొంచెం పెద్దది. ఒక అఱుదారు సంవత్సరాలు ముందు పుట్టుంటే నా ప్రేమ విషయం తనకి చెప్పేవాడినేమో. తనకి అర్థమైనా ఏమీ చెయ్యలేని పరిస్థితి. నేను తొమ్మిదో క్లాసులో ఉండగానే తనకి పెళ్ళయిపోయింది. పూచిత...” ఆ అమృయి పేరు చెబుతున్నప్పుడు నా చేతిని మరింత గట్టిగా దగ్గరికి లాక్కున్నాడు.

“సరే నందూ, పొద్దున్న మాట్లాడుకుండాం” చెయ్యి మెల్లగా విడిపించుకోడానికి ప్రయత్నించాను.

“కానీ నీతో పెళ్ళయ్యాకే తెలిసింది అసలది ప్రేమే కాదు, ఇష్టం మాత్రమే అని” నేను ఎంత సున్నితంగా బైటికి లాగుతున్నానో అంతకు రెట్టింపు బలంతో నా చేతిని తన గుండెలకి దగ్గరగా పొదుముకుంటున్నాడు.

“మీ..”

“మెల్ల మెల్లగా, కొంచెం కొంచెంగా నీతో ప్రేమలో పడటం నాకు నచ్చింది.. వింటున్నావా?”

“మీ..” ఒక కాలు మడుచుకుని, ఇంకో కాలిమీద నా చెంప ఆనించి అతని వంక చూస్తూ వింటున్నాను.

“మొదట్లో నేను నీకు నచ్చలేదేమో అనుకున్నాను. నువ్వు నవ్వుతూనే ఉన్నా సంతోషంగా నవ్వినట్టు అనిపించేది కాదు.”

“మీ...”

“నువ్వు ఇంటి పన్న చేసుకుంటూ తీసే కూనిరాగాలంటే నాకిష్టం...”

“మీ..”

“తల స్నానం చేసాచ్చి) తడి జుత్తు ఆరబెట్టుకుంటుంటే చూడ్దం ఇష్టం. నాక్కుసం వంట చేస్తూ, సరిగా ఉందో లేదో అని రుచి చూసి ఒక కన్ను మూస్తావు చూడు... అది ఇష్టం. ప్రతీ వారం ఫోన్ చేసి మా అమృతో ఇక్కడి విషయాలన్నిచెప్పి), నేను వాళ్ళ దగ్గర లేని లోటు తీరుస్తావు కదా.. అది ఇంకా ఇష్టం.”

“మ్మ..”

“కాటుక దిద్దుకుంటూ అద్దంలోంచి ఓరకంట నన్ను గమనిస్తావు చూడు అది ఇష్టం... ఇలా చాలా చాలా.. నీకు సంబంధించింది ఏదైనా నాకు చాలా ఇష్టం. బంధం లేనంతవరకూ ఏ భారం తెలీని నా మనసుని, నువ్వు వచ్చాక దూరమయిపోతావేమో అన్న భయం వేధిస్తోంది. బలహినం అయిపోతున్నాను. కానీ దానికి కారణం నువ్వే అంటే ఏదో ఆనందం. నన్ను మాత్రం ఒంటరివాడిని చేసి వెళ్లిపోవు కదా? మరోసారి జీవితంలో ఎడబాటుకి తయారుగా లేను నేను. ఒకవేళ నేనంటే ఇష్టం లేకపోతే మాత్రం ఏమీ చెప్పుకుండా వెళ్లిపో.. నేను ఆర్థం చేసుకుంటాను” చెప్పుటా ఏదైనిసి నా ఒళ్ళో పడుకుండిపోయాడు. ఏడుస్తూ ఇంకా ఏదో మాట్లాడుతూనే ఉన్నాడు. కళ్ళు తుడిచి కాసేపు నిద్రపుచ్చేసరికి మెల్లగా నిద్రలోకి జారుకున్నాడు. అదేంటో... అతని కళ్ళు తుడిచానే గానీ నా కళ్లలో నీరు ఆగట్టేదు. కాసేపటికి గాఢంగా ఊపిరి తీసి కళ్ళు తుడుచుకుని నిద్రపోతున్న అతని తల నిమురుతూ అలా తననే చూస్తూ ఉండిపోయాను. మెల్లగా గదిలోకి వెలుగొస్తోంది.

* * *

“మార్చింగ్...” కళ్ళు తెరిచేసరికి అతని ఎదురుగా ఉన్నాను.

“టైం ఎంతయ్యంది? బాగా నిద్ర పట్టేసింది..” అవులించాడు, కళ్లలో పడే వెలుగుకి చెయ్య అడ్డం పెట్టుకుంటూ.

“పది దాటి అరగంటయింది..”

“ఓ గాడ్.. నిజంగానా? సారీ. వెంటనే రెడీ అయ్య వచ్చేస్తా.. ఆలస్యమైందని గొడవ పెట్టేస్తాడు సునీల్. ఈలోపు తనాన్న ఏదో ఒకటి చెప్పు” బాత్రూంలోకి వెళ్లిపోయాడు.

“కాఫీ..” తను స్నానం చేసాచ్చేసరికి ఆర్థర్ చేసిన కాఫీ ఇచ్చాను.

“పద పద.. చాలా చోట్లకి వెళ్ళాలి ఇవ్వాళ. వాళ్ళంతా రెడీ అయిపోయి ఉంటారు..” జుత్తు దువ్వుకుంటూ అన్నాడు.

“ఇవ్వాళ మనం ఎక్కుడికి వెళ్లట్టేదు. వాళ్ళకి చెప్పేసాను మనం రావట్టేడని..”

“ఏం..!!?”

“బైట చూసావా?” అని మొత్తం కర్దెన్ తీశాను. భోరున వర్షం పడుతోంది బయట.

“అయ్యయ్యా... అది సరే, రాత్రి... ఎన్నింటికొచ్చాను? చాలా వాగినట్టున్నాను? ఆడుతుంటే మధ్యలో నిద్రాచ్ఛేసింది. ఫుడ్ పాయిజన్ అయినట్టుంది. తల మొత్తం తిరిగిపోయింది.”

“హా.. పన్నెండింటికే వచ్చేసావు. స్నానం చేసి పడుకున్నావ్..”

“అవునా.. మరీ విచిత్రంగా ఉంది.”

“మ్మ..”

“అవును గానీ, నువ్వేంటి చీర కట్టుకున్నావ్? కళ్ళు జిగేల్మంటున్నాయి. వేగాన్లో చీర కట్టుకున్న మొదటి అమ్మాయివి నువ్వే అయ్యుంటావ్?” నారింజ రంగు షిథాన్ చీర మీద, అద్దాలతో ఉన్న నల్లని భౌజ్లో ఉన్న నన్ను అద్దంలోంచి తేరిపారా చూస్తూ అడిగాడు.

“పీణ దగ్గర తీసుకున్నాను. ఎందుకైనా ఉంటుందని తెచ్చుకుందట..”

“ఓహ్.. బావున్నావు! నీకీ రంగు బాగా నప్పింది” అంతకన్నా ఎక్కువ చూస్తే ఏమనుకుంటానో అని చూపు మరలాడు. చీర కట్టుకోవడం కొంచెం ద్రమెటిక్గా అనిపించినా, గతంలోనే బ్రతుకుతూ నేను పడుతున్న నరకం అతనికి అవసరం లేదనిపించింది. ఇక నేను ఈ నిజాన్ని అంగీకరించాల్సిన సమయం ఇది. నా మీద ఇంత ఇష్టాన్ని దాచుకున్న తన కోసం ఈ మాత్రం చెయ్యడం న్యాయం అనిపించింది. నాకు చీర అనేది అతిసాధారణ విషయం కావొచ్చు. కానీ, తన కోసం నేను కట్టుకోవడం మాత్రం అతనికి ఒక జ్ఞాపకం అవుతుందని నాకు తెలుసు. గతానికి, రేపటికి మధ్య ఈరోజు అనేది ఒకటుంటుంది. దాన్నో మనతో పాటు ఎవరో ఒకరు ప్రయాణం చేస్తుంటారు. చివరి వరకూ రావాలని ఆశ పడుతుంటారు. వాళ్ళ రేపటి గతం మనం అవుతున్నప్పుడు, దాన్ని చేదు జ్ఞాపకాలతో నింపకూడదు అన్నది అనుభవం నాకు ఇప్పుడిప్పుడే నేర్చుతున్న పారం.

“సందూ...” తన బ్యాగ్లో షర్టు కోసం వెతుక్కుంటుంటే, ఎదురుగా వెళ్ళి నుంచున్నాను.

ఏంటి అన్నట్టు కళ్ళెగరేసాడు. అతని రెండు చేతుల్ని తీసుకుని నా నడుం దగ్గర పెట్టుకున్నాను.

“ఏయ్.. ఏవైందినీకు?” కరెంట్ షాక్ కొట్టినట్టు చేతులు వెనక్కిలాగేసుకున్నాడు.

“నేను బానే ఉన్నాను...” కళ్ళు ఆర్పి తెరిచాను.

“జ్వరమేమైనా వచ్చిందా?” ఒక్క నిమిషం అర్థం కానట్టు చూసి అడిగాడు. నవ్వి, మళ్ళీ అతని చేతుల్ని నా చేతిలోకి తీసుకున్నాను.

ఆ చౌరవని నా అనుమతిగా భావించి, నా దగ్గరగా వచ్చి, ముద్దు పెట్టబోతూ ఆగి ఒక పెద్ద గుటక మింగి, చిన్నగా “నీకు ఇష్టమేనా? రాత్రి నేను ఏమైనా తప్పుగా మాట్లాడానా? ఉన్నట్టుండి ఇలా?” అడిగాడు.

“ఛ..” అని కాస్త ముందుకి వంగి కళ్ళు మూసుకున్నాను.. పక్కనే సిద్ధంగా ఉన్న పానుపు మమ్మల్ని ఆహ్వానించింది.

ఆనందం ఆశ్చర్యం కలగలిసి మెల్లగా నన్ను మంచం దగ్గరకి తీసుకొచ్చి కూర్చోపెట్టాడు. నా కళ్ళలోకి చూస్తా.. “మళ్ళీ అడుగుతున్నా, నీకు మనఃస్ఫూర్తిగా ఇష్టమేనా? అసలే మనం పాపపు నగరం అదే సిన్ సిటీలో ఉన్నాం” అన్నాడు.

“తెలుసు... కానీ మనం చేసేది పాపం కాదులే. ఎప్పుడో అప్పుడు ప్రారంభించాల్స్నే అది ఈ రోజే ఎందుకు కాకూడదు?” అని వెనక్కి వాలాను. మెల్లగా నాలో తను ఏకం అయిపోతున్నాడు. టేవ్ రికార్డర్లో ఇళ్ళయరాజు పాట లూప్లో తిరుగుతోంది.

ఇన్ని రోజులూ తన మాటలు, చేతల ద్వారా చెప్పాలనుకున్న ప్రేమ, మొదటిసారి నా అనుమతితో తన శరీరంతో తెలియజేస్తున్నాడు. మా తొలి సమాగమానికి నా శాక్యంగా వర్షం పదుతూనే ఉంది. ఆగకుండా కురుస్తున్న వర్షం తడిసిన నేలని మళ్ళీ మళ్ళీ ముద్దాడుతూ చెప్పోంది, అతని ఒంట్లో వేడి చల్లారేవరకు నేను కురుస్తూ ఉంటానని!

10

“రోజు మనకి కనిపించే వేల పుష్టిలలో ఎప్పుడో ఏదో ఒక్క గులాబీకి మాత్రం, పుస్తకంతో జత కుదురుతుంది. రెండూ కలిసి, పేజీల మధ్య గూడు కట్టుకుంటాయి. మొదట్లో పుస్తకానికి ఇరుగ్గా ఉంటుంది, గులాబీకి ఊపిరాడదు. తమలో తాము సర్పుకోవడానికి నానా తిప్పులూ పడతాయి. మెల్లగా పుస్తకం ప్రేమలో గులాబీ తన ఉనికిని, రూపాన్ని మార్చుకుంటుంది. పుస్తకం తన అక్షరాల్ని గులాబీకి ఇచ్చేస్తుంది. వదిలి వెళ్లలేనంతగా బంధం వేసుకుంటాయి. ఆ పేజీలకి మిగిలేది ఆనవాళ్ళు, సువాసనలు. గులాబీకి మిగిలేది చెరగని గుర్తుల అక్షరాలు” మార్చింగ్ ఎడిషన్ రేడియోలో థాట్ అఫ్ ది డే చెప్పున్నాడు బాబ్ ఎడవర్ష్.

రవి అస్తమించని సామ్రాజ్యం అని బ్రిటన్‌నే కాదు, చాలా దేశాల్ని పిలవాచ్చని ఇక్కడికొచ్చాకే నాకర్ణమైంది. ఇండియా సంగతేమో గానీ వేసవికాలం సూర్యుడు అమెరికాలోను, యూరోపులోను డబుల్ డూయటీ చేసేస్తున్నాడు. పొద్దున్న నాలుగు గంటలకే వచ్చేస్తాడు. రాత్రి పదైనా వెళ్ళడు. రోజంతా పగలులాగే ఉంటుంది.

“నందూ.. లేచావా? టైమ్స్‌పోతోంది” కిచెన్‌లోంచి బెద్దూంలోకి వినిపించేలా అరిచాను.

“ఇంకొక్క పది నిమిషాలు.. ఫీజ్. బద్ధకంగా ఉంది.”

“లేటయితే టైమ్స్‌లో వెళ్ళాలి చూసుకో.. పైగా ఇవ్వాళ పైడే. ఈ ఒక్కరోజు వెళ్తే

మళ్ళీ వీకండేగా. లే లే..”

“మ..” లేచినట్టున్నాడు. నోటికొచ్చిన పాట పాడుకుంటూ వంట చేస్తున్నాను.

“న న న న న...” ఎప్పుడొచ్చాడో గానీ, వేళ్ళతో వీణ మీటినట్టు నా వీపు మీద మీటుతూ అన్నాడు నందు.

“నువ్వెప్పుడొచ్చావ్? కాఫీ కావాలా?”

“ఆపొద్దు. పాడు, పాడు.. నాకు ఇష్టం ఈ పాట..”

“టైం?”

“అబ్బా.. ప్లిజ్”

“ఎదగాలి బాసై..”

“న న న న న..” ఈసారి నడుము మీద మీటాడు.

“నువ్వు ముట్టుకోకుండా ఉంటే పాడతాను. అలా అంటుంటే నాకు చక్కిలిగి పుడుతోంది”

“సరే..”

“కలవాలీ నీవు..”

“న న న న న...” మెత్తగా వెనకనుండి చుట్టేసుకుని రెండు చేతుల్లో నడుముకి ఇరువైపులా అన్నాడు.

“కరగాలీ నేను...”

“న న న న న న న..” చెవిలో గుసగుసగా అని ఇంకా దగ్గరగా వచ్చి మెడమీద పడుతున్న జుత్తుని మెల్లగా ఉడి వెనక్కి నెట్టాడు.

“అభీస్..!!”

“ఓ... నాకిష్టమైన నీ దిష్టి చుక్క.. నా బలహీనత...” అని నా చెవితమ్మకి వెనక కనీ కనిపించకుండా ఉన్న పుట్టుమచ్చ మీద ముద్దుపెట్టాడు.

“అరె ఎవరికీ కనిపించదు ఇది. నీకెలా?”

“రవిగాంచని చోటును కవిగాంచున్.. ఆ కవి కూడా కాంచలేని చోటును పటి

గొంచున్.. అయినా ఇప్పుడవన్నీ అవసరమా అనలే టైం లేదు. పద..”

“థీ.. సిగ్గులేదా? పొద్దున్నే... పో... మళ్ళీ స్నానం చెయ్యాలి నేను?” వెనక్కి తోస్తోసాను.

“కొత్త బిచ్చగాడు పొద్దెరగడు” చెయ్యి పట్టుకుని లాగాడు.

ష్టవ్ మీద పెట్టిన కుక్కరు తనని ఒంటరిగా వదిలేసి మా పని మేము చూసుకుంటున్నామన్న కోపంతో గట్టిగా అరపడం మొదలెట్టింది. ఒక పది పన్నెండు కూతలు కూసి ఆగిపోయింది. మాడిన కుక్కరు సింకులో పదేసి తన కోసం త్వరగా ఉప్పు చేసి బాక్స్ తీసుకొచ్చేసరికి సునీల్ కార్ ఎక్కుసి వెళ్ళిపోయాడు నందు. వెళ్లూ వెళ్లూ ఇంటిబైటున్న పోష్ట్ బాక్స్ లో లెటర్స్ ని బ్యాగ్ లో పెట్టుకున్నాడు. కరంటు, గ్యాస్, ఫోన్ తదితర బిల్స్, వేరే ఉత్తరాలన్నీ ఆఫీసులో లంచ్ టైములో చూసుకోవడం అలవాటు తనకి.

బై కూడా చెప్పకుండా వెళ్ళాడేంటా అనుకుని, తలస్నానం చేసాచ్చి చూసేసరికి, డ్రైసింగ్ టేబుల్ మీద ఒక గిఫ్ట్ ప్యాక్ కనిపించింది. నీలి ఆకుపచ్చ రంగు టిఫ్సి అండ్ కో పెట్టి. దాన్నో రెండు పేటల సన్నని ముత్యాల గొలుసు, ‘ఎన్’ అని నా పేరులోని మొదటి అక్షరంతో లాకెట్ ఉంది దానికి. తడిమి చూసుకుని మెళ్ళే వేసుకున్నాను. దాంతో పాటు, పక్కనే బుల్లి టేప్ రికార్డర్, కొన్ని సినిమా పాటల క్యాసెట్లు, అందులోని పాటల పేర్లు వరసగా రాసి అతికించి ఉన్నాయి. చాలా ముద్దగా ఉంది ఆ వాక్మేన్. ఎక్కడ నుండి తెచ్చాడో అర్ధం కాలేదు, తన కలెక్షన్లో కూడా లేని ఆ పాత క్యాసెట్లు. టేప్ రికార్డర్లో అప్పటికే ఉన్న క్యాసెట్ సగం ప్లే చేసి ఉంది.

గోరంక గూటికి చేరిన చిలక గురించిన పాట వినిపించింది. ఘక్కున నవ్వుకుని కాఫీ తెచ్చుకుని కూర్చున్నాను. తడిసిన జుత్తుని గాలికి ఆరబెట్టుకుంటూ త్రశాంతంగా కళ్ళు మూసుకుని పాటలు వింటున్నాను. ‘ప్రేమ ఇంత బావుంటుందా సారికా??’ మధ్యలో నందూ గొంతు వినిపించింది. ఏదో రికార్డ్ చేసాడనుకుని, కళ్ళు తెరిచి వాల్యూం పెంచాను.

“నిజంగా చెప్పు.. ప్రేమ ఇంత బావుంటుందా?

తన కోసం ఏమైనా చేస్తాను, తను లేకపోతే నేను లేను

ఇలాంటి మాటలు ఎవరైనా చేప్తే అతిగా అనిపించేది నాకు.

ఇవన్నీ అసలు జరుగుతాయా?

ఇదంతా చెత్త.. కేవలం కథల్లో రానే కల్పితాలు అనుకున్నా.

నువ్వు నా జీవితంలోకి వచ్చాకే తెలుస్తోంది ఇవన్నీ నిజంగానే జరుగుతారుని.

మన ఆలోచనల్లో ప్రతి క్షణం ఎవరో మనతో ఉండి మనల్ని నదిపిస్తున్నట్టు
ఉంటే?

పక్కన లేకపోయినా మన చుట్టూ వాళ్ళే ఉన్నట్టు అనిపిస్తే?

కొన్ని భావాలని వ్యక్తపరచడానికి భాష సరిపోదు.. అనుభవించాలి.. అంతే!

అరె, నడుస్తుంటే చుట్టూ ఎవరూ కనిపించట్టేదు.

నువ్వు ఒక్కదానివే కనిపించి మిగతా అంతా మసకగా కనిపిస్తోంది.

ఆఫీస్‌లో ఉన్నఫళాన గుర్తాస్తావు.

అంతే, ఇక ఎవరేం మాట్లాడుతున్నా వాళ్ళ మాటలు నా చెవికి వినపడటం
మానేస్తాయి.

కారణం లేకుండా నాలో నేను నవ్వుకుంటున్నా.

మొన్నామధ్య నడుస్తూ నడుస్తూ హతాత్తగా ఒక గెంతు గెంతేసా.

కోపం, బాధ అస్సులు రావడమే మానేశాయి.

ఊరికే ఏదోటి చేసి నిన్ను మెప్పించాలని ప్రయత్నిస్తున్నా.

దాంగతనంగా నీకు సైట్ కొడుతున్నా.

నీకు నవ్వాచ్చినా ఇది నిజం.

ఏంటూ బాబు ఇలా అయిపోయానని అనిపిస్తుంది.

కానీ బావుంది. చాలా చాలా!!”

ఒక చిన్నపాటి మౌనం తర్వాత...

“ఇదొక తియ్యటి అనుభూతి. ప్రేమలో పడటం అనేది ఒక అధ్యతం. నీలో
ఏదో తెలియని మాయ ఉండి సారికా. చాలా రోజుల్నిండి చెప్పాలనుకుంటున్నా.
బహుశా, సరైన సందర్భం కోసం ఎదురుచూసాననుకుంటా ఇన్నాట్లూ. పెళ్ళిరోజు

శుభాకాంక్షలు డియర్ పెటర్ హఫ్. మన పెళ్ళి అప్పుడే రెండేళ్లయిందంటే నమ్మలేకపోతున్నా. ఈ పాటల క్యాసెట్లన్నీ ఇండియా నుంచి తెప్పించా. ఇవన్నీ ఈ రెండు సంపత్తురాల్లో నువ్వు పాడుకుంటుంటే నేను విన్న పాటలు. మొత్తం 27 క్యాసెట్లు. 524 పాటలు. ఇంతకన్నా ఏం చెప్పాలో ఎలా చెప్పాలో కూడా తెలియజ్ఞీదు.. ఐ లవ్ యూ.. ఐ లవ్ యూ సారికా.. ఎప్పటికీ నిన్న ఇలానే ప్రేమిస్తూ ఉంటానని మాటిస్తున్నాను.”

కొంత నివ్వబ్బం తర్వాత మళ్ళీ పాటలు కొనసాగాయి. పాటలు ఆపేసాను. ఇక వినాలనిపించలేదు. లాకెటని చేతిలోకి తీసుకుని శూన్యంలోకి చూస్తూ చాలానేపు ఉండిపోయాను. తడినిన కళ్ళకి గోడమీద ఉన్న మా పెళ్ళిపోటో కనిపించింది. శాటోలోనందు నవ్వుతున్నాడు. ఏ కల్పషం లేని నవ్వు. నా మెళ్ళీ తిరగబడ్డ లాకెట పైనుంచి నందు పేరులో మొదటి అక్షరంలా కనిపిస్తోంది.

* * *

ఆ రోజు రాత్రి ఎనిమిది దాటింది. నందూ ఇంటికి రాలేదు. సునీల్కి ఫోన్ చేసాను.

“చెప్పు సారికా. ఏంటి ఈ టైములో?”

“నందు అక్కడికొచ్చాడా? ఇంటికింకా రాలేదు.”

“అదేంటి, తను మధ్యాహ్నమే పర్మిషన్ పెట్టి వెళ్ళిపోయాడే? ఒంట్లో బాలేదేమో అనుకున్నాను.”

“అవునా? ఆఫీస్‌లో ఏమన్నా గొడవ?”

“అలాంటిదేం లేదు. కానీ, చాలా డల్గా కనిపించాడు ఎందుకో. మామూలుగా తను సైన్సలో ఉన్నప్పుడు వెళ్లి ఈస్ట్ రివర్ రగ్గర కానేపు కూర్చుంటాడు. కానీ ఇంతనేపు అక్కడ ఉంటాడని అనుకోను.”

“పోసీ ఎవరింటికైనా?”

“ఎక్కడికెళ్లినా నీకో నాకో చెప్పే వెళ్తాడు సారికా.. వచ్చేస్తాదేమాలే. ఆఫీస్‌కి ఫోన్ చేసి కనుక్కొనా?”

“తన డెస్కుకి చేసాను. ఎవరూ తియ్యలేదు” నాకెందుకో కంగారు మొదలైంది.

“మీ..”

“సునీల్.. ఒసారి నీ కార్ తెచ్చిస్తావా? నేను రెడీ అయి ఉంటాను”

“ఎక్కడికెళ్ళి వెతుకుతావ్ ఈ టైములో?”

“సునీల్, నువ్వు కారు తెస్తున్నావా? నేను కాల్ టాక్సీలో వెళ్ళిపోనా?”

“నేను కూడా వస్తాను. ఈ టైంలో ఒక్కదానివి వెళ్ళడం సేఫ్ కాదు” అయిదు నిముషాల్లో కారుతో ఇంటి ముందున్నాడు సునీల్.

“నువ్వుచ్చేస్తే వీణ, డాలీ కంగారు పడతారు. తెలిసిన దారే కదా.. ఇంకా చీకటి కూడా పడలేదు. నేను చూస్తుంటాలే. అక్కడికెళ్లి ఫోన్ చేస్తాను. ఈలోపు నందు వచ్చేస్తే చెప్పు.”

“జాగ్రత్త... మీరొచ్చేవరకూ నేను మెలకువగానే ఉంటాను.”

“ధాంక్యూ సునీల్” దాదాపు గంట ప్రయాణం ట్రాఫిక్ తో కలుపుకుని వీకండ్ కాబట్టి ఇంకా ఎక్కువ ట్రాఫిక్ ఉండొచ్చు.

నందు ఆఫీసు 590 ఐబీఎం బిల్లీంగ్, మాడిసన్ అవెన్యూ దగ్గర మొదలుపెట్టి చాలాసేపు వెతికిన తర్వాత రాత్రి పదకొండున్నర దాటాక రివర్ పక్కన ఒక బెంచ్ మీద కూర్చుని కనిపించాడు. కొంచెం దూరం నుంచి అతన్ని చూడగానే అక్కడిక్కడే మోకాళ్ళ మీద కూలబడిపోయాను. ఒక్కసారి మొహన్ని చేతుల్లో దాచుకుని, గట్టిగా ఊపిరి తీసుకుని వదిలాను. కళ్ళు తుడుచుని, నందు దగ్గరికి వెళ్లాను.

“పద ఇంటికెళ్లాం”

“నువ్వెలా ఇక్కడ ఈ టైంలో? నువ్వెళ్లు నేనొస్తా” పైకి చూడకుండానే అన్నాడు. అలోచించకుండా అతని చెంపపగిలేలా ఒక్కటిచ్చాను. సాయంత్రం నుండి నేను పద్ద ఆందోళన, కంగారు అలా బయటికొచ్చేసాయి.

తనేం మాట్లాడలేదు.

“ఏం? పిచ్చిపిచ్చిగా ఉందా? ఎంత టెన్సన్ పడ్డానో తెలుసా అసలు? ఇలా ఇక్కడ ఒక్కడివి కూర్చుంటే నీ సమస్య తీరిపోతుందా? ఉదయం వరకు బానే ఉండి సాయంత్రానికి కొంపకి రాకుండా ఉంటే ఏమనుకోవాలి?” కోపంలో నా మాటలు కూడా అరుపులా ఉన్నాయి.

“ఏం లేదు” నా వైపు చూసాడు.

“చెప్పి చుస్తేనే కదా తెలిసేది. నీ మొహం చూస్తే ఏం అర్థమవుతుంది నాకు. ఇంకొక్కటిస్తాను. తర్వాత నువ్వేం అనుకున్నా నాకేం నష్టం లేదు. మూడు గంటల నుండి పిచ్చిదాన్నా వెతుకుతున్నాను నీ గురించి. నిన్ను బుజ్జగించే ఓపిక నాకు లేదు నందూ. ఏమున్నా ఇంటికిళ్ళ చూసుకుండాం పద” చెయ్యి పట్టుకుని పిలిచాను. తనేం మాట్లాడకుండా బ్యాగీలోంచి ఉత్తరం తీసి ఇచ్చాడు. ఇందియా నుంచి వచ్చింది. అమ్మ రాసింది.

* * *

30 ఏప్రిల్ 1992,
విశాఖపట్టం.

చిరంజీవి నందగోపాల్కు మీ అత్తయ్య ఆశీర్వదించి వ్రాయునది,

ఉభయకుశలోపరి. ఎన్నో రోజుల నుండి నీకు ఉత్తరం రాద్ధామనుకుంటుంటే, ఇన్నాళ్ళకి కుదిరింది. కాదు, రాయాల్సిన అవసరం వచ్చింది. వారం వారం ఫోన్లో మాట్లాడుకుంటున్నా, మాటల్లో చెప్పలేని కొన్ని విషయాలు చెప్పాలనే ఈ ఉత్తరం రాస్తున్నాను.

అల్లుడివైనా కొడుకులా నన్నర్థం చేసుకుని నా కూతురిని మళ్ళీ నాకు దగ్గర చేసావు. మీ పెళ్ళైన ఇన్నాళ్ళకి సారిక నాతో మొన్న పదిరోజుల నాడు మాట్లాడింది. ఆరోజునుండి ఈ రోజు వరకు నాకు ఆనందంతో నిద్ర పట్టడం లేదు. ఆ ఆనందానికి కారణం నువ్వని నాకు తెలుసు.

బలవంతపు పెళ్ళి చేసానని దానికి నా మీద కోపం. నేను చెడు చేస్తానని ఎలా అనుకుందో? పిచ్చిపిల్ల. ఆడపిల్ల మనసు తెలుసుకుని నువ్వు మసులుకుంటావనే నా నమ్మకం నిజం చేసావు. తెలిసి తెలియని వయసులో ఎవరినో ఇష్టపడి వెళ్ళిపోతే తర్వాత వచ్చే కష్టాలకి అది తట్టుకోగలదా? నీ ప్రేమతో అభిరామని మరచిపోయేలా చేసావు. మీ పెళ్ళి చేసినప్పటినుండి నాకు ఒకటే బెంగ. ఒక పక్క దాని మొండితనం గురించి తెలిసి భయం, మరోపక్క నీ జీవితాన్ని నాశనం చేసేసానేమో అని బాధ. నా భయాలు, బెంగలు అన్ని దాని ఫోన్కాల్టో నీటి బుడగలా తెలిపోయాయి. మమ్మల్ని చూడాలనిపిస్తోందని కూడా చెప్పింది.

తనలో ఈ మార్పుకి కారణమైన నీకు, నీ సంస్కూరానికి చేతులెత్తి మొక్కినా తప్పలేదు. కానీ చిన్నవాడివైపోయావు. నా కూతురు మళ్ళీ నాతో మాట్లాడితే

తిరుమల కొండకి పస్తానని మొక్కుకున్నాను. ఇక్కడ ఎండలెక్కువగా ఉన్నాయి. అయినా వెంటనే మొక్క తీర్చుకపోతే వెంకన్నకు కోపం వచ్చేస్తుంది. పైగా నీ మరదళ్ళిద్దరికి కాలేజీలు తెరిసే మళ్ళీ ఖాళీ ఉండడు. ఇప్పటికి ఇంతే సంగతులు, మిగతా విషయాలు ఫోన్లో మాట్లాడుకోవచ్చు. ఆశీస్సులతో...

మీ ఆర్ట్,
వర్ధనవ్యు

* * *

ఉత్తరం చదివాక నందు ఇలా ప్రవర్తించడంలో నాకేం ఆశ్చర్యం అనిపించలేదు.

“ఉదయం వచ్చింది ఈ లెటర్. చదివిన నాకు చాలాసేపటి వరకూ ఏమీ ఆర్థం కాలేదు. నాకే వచ్చిందా అని అనుమానం కలిగింది. ఆఫీస్‌లో ఉండలేనిపించి పర్మిషన్ పెట్టేసి వచ్చేసాను” చెప్పున్నప్పుడు నందు కళ్ళలో సన్నని నీటి పొర.

“అవును.. ఐ హోవ్ ఎ పాస్ట్ బిఫోర్ మ్యారేజ్. పెళ్ళున కొత్తలో చెప్పలేకపోయాను. తర్వాత, చెప్పడం అనవసరం అనిపించింది. నువ్వు నీ చుట్టూ ఉన్నవాళ్ళ ఆనందాన్ని కోరుకునే వ్యక్తివి నందూ.. కాలేజీలో జరిగిన విషయాలన్నీ చెప్పి నీ సంతోషాన్ని పాడుచెయ్యడం నాకు ఇష్టం లేదు. నా గతం నాలోనే ఉండిపోసి అనుకున్నాను. ఒక జెంటిల్యున్లా నడుచుకున్నావు నాతో. రామ్ నాకు ప్రేమంటే ఏంటో మాత్రమే చూపించాడు. నువ్వు నాకు జీవితమంటే ఏంటో నేర్చావు. అతన్ని మర్చిపోయానని చెప్పే అబధమే అవుతుంది. కానీ, తను లేకుండా కూడా బ్రితకగలనని నీ వల్ల తెలుసుకున్నాను” తను ఎలా రియాక్ట్ అవుతాడో అనే దానికన్నా నిజం చెప్పేసానన్న రిలీఫ్ ఎక్కువగా ఉంది నాకు.

“ఎంత బాధపడి ఉంటావో కదా? ఎన్నిసార్లు ఏడ్చి ఉంటావు. నా వల్లే ఇదంతా. నేను రాకుండా ఉండుంటో?” నా చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ చెప్పాడు.

“ఉంటో? ఇంకొకళ్ళు వచ్చేవాళ్ళు. అయినా అన్ని ప్రేమకథలూ సుఖాంతం కావాలని ఏమీ లేదు కదా?”

“పాపం అభిరామ్.. కొన్నాళ్ళు పూజితని ఇష్టపడ్డందుకే నేను ఇప్పటికే తనని గుర్తు చేసుకుంటా. ఆ అబ్బాయి ఇంకెంత బాధపడి ఉంటాడో. ఇప్పుడైనా మీరిద్దరూ ఒప్పుకుంటే..” మెల్లగా చేతిని తీసేస్తూ అన్నాడు.

“అవుతావా ఇంక? చెరిపేసి మార్చేయ్యడానికి ఇవి కాయితం మీద రాసుకున్న

రాతలు కాదు, చిన్నపిల్లల ఆటలు అంతకన్నా కాదు. జీవితాలు” విసుగ్గా అరిచాను.

“సువ్యతన్ని ఇంకా ఇష్టపడుతున్నావా?” సూటిగా అడిగాడు. మొదటిసారి నందు కళ్ళలోకి చూసాను.

“రామ్ లేని జీవితం ఇప్పుడు నేను బతుకుతున్న నిజం తనే విషయాన్ని జీర్ణించుకోలేకపోయాను. నరకంలా అనిపించేది. ఎవరికీ చెప్పకుండా పారిపోదామనుకున్నాను. కానీ ఏదో నిస్సహియత. సువ్య నాకు వెలుగులూ కనిపించావు. మెల్లగా నిన్ను స్వీకరించడం ప్రారంభించాను. పెళ్ళిలో ఉన్న గొప్పతనం ఏంటో నీ ప్రేమ వల్ల తెలుసుకున్నాను. తర్వాత కథ మొత్తం నీకు తెలుసు. నీకు ఈ విషయంలో నేను చాలా రుణపడి ఉంటాను నందూ... తను నా మొదటి ఇష్టం. అది ఎప్పటికీ మారకపోవచ్చు. ఇప్పటికీ ఎప్పుడైనా రామ్ గుర్తొన్న గుండె కాస్త బరువెక్కిపోతుంది. అది నా వల్ల గాయపడ్డతను ఎలా ఉన్నాడో అనే బాధ”

“ఏదేమైనా నీ కథలో విలన్ అయ్యాను. నా మీద నాకే అసహ్యంగా ఉంది.”

“జీవితంలో జరిగే అతిపెద్ద విషాదాలకి విలస్తు ఎవరూ ఉండరు నందూ.. డెస్టినీ అంతే! నా అధృష్టం నేను నిన్ను కలిసాను. అందరమ్మాయిలకీ నీలాంటి వాడు దారకడు. సువ్యక ప్యాకేజీ” మెత్తగా అతని జుత్తు నిమిరాను. చిన్నగా నవ్వాడు. ఇంటికి బయల్దేరాం.

“అవునూ, అంతగా ప్రేమించుకున్నపుడు ఆ అబ్బాయో, సువ్య పెళ్ళికి ముందు నాకో మాట చెప్పాలింది కదా? ఎవరికీ నష్టం జరిగేది కాదు” ఇంటికెళ్ళ దారిలో అడిగాడు.

“అయ్యా నందూ.. రామాయణంలో కప్ప కథ తెలుసా?”

“చెప్పు..”

“రామాయణంలో ఓ చిన్న కథ..”

సరితః సాగరాః శైలూ దేవ గంధర్వ దానవాః

న అలం తే విప్రియం కర్తుం దీక్షితస్య ఇవ సాధవః

మనవాసంలో ఉన్న రాముడు ఒకరోజు బాగా అలిసిపోయి విల్లుని పక్కనపెట్టి ఒక చెట్టు నీడలో కానేపు నేడ తీరుతున్నాడు. చిన్నగా కునుకు పట్టేసింది. నిద్రలేచి

తన విల్లుని తియ్యగానే దానికింద రక్తం ఓచుతూ ఒక కప్ప కనిపించిందట,
చూడగానే చలించిపోయిన రాముడు ‘అయ్యయ్యా, నేను చూడకుండా నా వీంటిని
నీ మీద పెట్టాను. ఒక్కసారి అరిచి ఉంటే నీకు ఇంతసేపు ఈ బాధ ఉండేది కాదు
కదా?’ అని.

దానికి ఆ కప్ప ‘ఓ రామయ్యా.. ఇక్కడున్న నదులు, సముద్రాలు, కొండలు,
దేవతలు, గంధర్వ, రాక్షసులు ఒక్కరేంటి? నాతో సహా సమస్త జీవకోణి ఏ చిన్న
కప్పం వచ్చినా నీ పేరే స్వరించుకుంటాము. అలాంటిది సువ్వే తెలిసో తెలియకు
నాకు కప్పం కలిగిస్తే నేనెవరికి చెప్పుకోనయ్యా?’ అందట..”

“ఈ కథలో నువ్వు కప్ప అయితే ఆ అబ్బాయి అభీరామ్ రాముడు. మరి నేను?”
చాలా అమాయకంగా అడిగాడు.

“ఏమో.. వాల్మీకి గారికి తెలియాలి. రామ్ ఇప్పుడు ఎక్కడున్నాడో కూడా
తెలియదు పాశం. తన నవ్వుని నాకు ఇచ్చేసాడు.”

“నీకు కాదు.. నాకు. నిజంగా రాముడే”

“గట్టిగా కొట్టాను? సారీ!” కమిలిన అతని చెంప నిమిరాను.

“ఫర్లేదులే.. ఆ మాత్రం పడాలి చెప్పుకుండా వచ్చేసినందుకు” నవ్వుతూ చెంప
తడుముకున్నాడు.

* * *

“సారికా.. నిన్నో చిన్న ప్రశ్న అడగొ?” ఓ రోజు ఉదయం ఆఫీస్కి
తయారవుతూ అడిగాడు.

“మ్ము..”

“నీకు నా మీద ఇప్పం కన్నా జాలి ఎక్కువ ఉంది కదా?”

“మళ్ళీ మొదలెట్టావా నందూ?”

“లేదూ.. కిస్ చేసేటప్పుడు కళ్ళు మూసుకుంటావు కదా అందుకనీ” నేనేం

చెప్పేనా అని చూస్తూ అడిగాడు.

“నీకు ఆ రోజు రాత్రి రివర్ దగ్గర ఇచ్చింది సరిపోలేదు. చూడూ.. ముద్దూ, బాధ
లాంటివి సున్నితమైన భావాలు. వాటిని మనం చూడలేం. కేవలం అనుభూపించాలి.

పైగా వేరే మనిషి ముఖం అంత దగ్గరగా ఉన్నప్పుడు కళ్ళు ఫోకస్ చెయ్యలేవు.
ఇంకోసారి గమనించు నువ్వు కూడా మూసుకుంటావు” చెప్పి గట్టిగా గిచ్చాను.

“అబ్బా.. నిజమే” అని కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

“నందూ.. ఇవ్వాళ ఆఫీసుకి వెళ్లాడ్డు.”

“ఏం?”

“డాక్టర్ దగ్గరికెళ్ళాలి.”

“అవునా.. ఒంట్లో బాలేదా? టాబ్లెట్ ఇవ్వనా?”

“ఎం వద్దు. ఇప్పుడవన్నీ వేసుకోకూడదు.”

“ఎందుకు?”

“డేట్ వచ్చి రెండు నెలలు దాటింది” నందు చేతిని నా పొట్టమీద ఉంచి
చెప్పాను.

11

నెలలు నిండుతుంటే నిద్ర తక్కువవుతుందని డాక్టరు చేపే ఏంటో అనుకున్నాను గానీ, ఇప్పుడిప్పుడే అర్థమపుతోంది. ఏడో నెల దాటి పది రోజులైంది. పక్కకు తిరిగి పడుకోలేను. లోపల బిడ్డ మరీ ఎక్కువ ఉత్సాహంగా ఉండి, రాత్రి పగలూ తేడా లేకుండా కదులుతూ నాకు నిమిషం కుదురుంచట్టేదు.

“నందూ... దాహంగా ఉంది. లేచి కొద్దిగా నీళ్లు తెచ్చివ్వవా?” తెల్లివారుజామున మంచినీళ్ల కోసం చూసాను. రాత్రి పక్కన పెట్టుకోవడం మర్చిపోయినట్టున్నాను.

సమాధానం లేదు.

“ఉన్నావా?” లేచి చూస్తే పక్కన లేదు.

“మార్చింగ్.. చిన్న పనుండి బైటికెళ్లున్నా. కంగారుపడకు. నువ్వు లేచేలోపు వచ్చేస్తా! - నందు:” లేచి వెళ్లి నీళ్లు తాగుతుంటే ప్రిడ్జ్కి చిన్న నోట అంటించి ఉంది. తెల్లిరకుండానే ఎక్కుడికెళ్లాడో అర్థంకాక మళ్ళీ వచ్చి పడుకున్నాను. మెల్లగా నిద్ర పట్టేసింది. మగత నిద్రలో ఉన్న నా ముక్కుకి ఏదో సువాసన తగిలి మెలకువ వచ్చేసింది. అగరత్తుల వాసనలా అనిపించింది.

“ఎన్నాళ్లైందో.. అయినా ఇక్కడెలా వచ్చాయి? నందూ.. వచ్చేసావా? ఎక్కుడికెళ్లావ్ పొద్దున్నే చెప్పాపె.....” చప్పుడవుతుంటే కిచెన్లోకి వెళ్లి చూసాను.

“ప్రభావతీ - ప్రభారూపా ప్రసిద్ధా పరమేశ్వరీ మూలప్రకృతిః అప్యకో

వ్యక్తాప్యక్తస్వరూపిణీ..” లలిత చదువుకుంటూ వంటగదిలో ఫిల్మర్ కాఫీ పనిలో ఉండి అమ్మి.

“అమ్మి... నువ్వు?”

“లేచావా అమ్మి. రెండేళ్ళయిందే నా తల్లి నిన్నుచూసి” వచ్చి గట్టిగా సన్న హత్తుకుంది.

“అసలెప్పుడొచ్చావ? ఎలా?” మాటలు రాలేదు నాకు. పట్టుకుని ఏడ్చేసాను.

“స్వర్ణజ్యోతిష్” వెనక నుండి వచ్చారు నందు, నాన్న.

“నాన్నా.. మీరు కూడా వచ్చారా? చెప్పాచ్చు కదా నందూ ఒక్కమాట?”
అమ్మిని పట్టుకుని ఏడుస్తూనే అన్నాను.

“హ.. హ.. ఈ టైములో నీతో పాటు అత్తా మావయ్య ఉంటే మంచిదని రమ్మన్నా. అసలు నిన్నే ఇండియా తీసుకెళదామనుకున్నా. కానీ ఇప్పుడు పైట్లలో అంతసేపు ప్రయాణం చెయ్యడం మంచిది కాదని ఇలా. వాళ్ళు ఇక్కడికొచ్చేవరకూ ఈ విషయం నీతో చెప్పాడ్దన్నా” అమ్మి పెట్టిన ఫిల్మర్ కాఫీ కప్పు నా చేతికందిస్తూ చెప్పాడు.

“యూ నెవర్ ఫెయిల్ టు స్వర్ణజ్యోతిష్ మీ నందూ”

* * *

అమ్మి వచ్చాక మహారాణి భోగంలా ఉంది నాకు. ఊరి విషయాలు, ఇంట్లో విషయాలు చెప్పు తెగ సందడి చేసేస్తోంది.

“ఎలా ఉన్నావే?” నాకు ఊరి నుంచి తెచ్చిన నలుగు పెదుతూ అడిగింది అమ్మి.

“నాకేం?”

“కనిపించేది వేరు. లోపలున్నది వేరు. అమ్మిని నేన్నీకు.. నా దగ్గర దాచక్కరేదు.
చెప్పు సరిగ్గా..” రెట్టించింది.

“బావున్నాను.. నిజంగా. నందు నన్ను చాలా బాగా చూసుకుంటున్నాడు.
చూస్తున్నావుగా”

“వాడి గురించి నాకు తెలుసు కాబట్టే పెళ్ళి చేసానులే గానీ, నువ్వు అనందంగా ఉన్నావా?”

“ప్రస్తుతానికి ప్రశాంతంగా ఉన్నాను. ఆనందం.. మెల్లమెల్లగా వస్తుందేమాటే”

“రామ్..”

“ఆ... రామ్?” ఒక్కసారి వెనక్కి తిరిగి చూసాను.

“గుర్తాస్తాడా?”

“మర్చిపోలేదని మాత్రం చెప్పగలను.”

“మరి నందు?”

“తెలుసు తనకి. అర్థం చేసుకున్నాడు.”

“నీకు నా మీద కోపం పోయిందా?”

“ఇంకా నీ మీద కోపం పెట్టుకుని నేను సాధించేది ఏముందమ్మా?”

“తప్పంతా నాదే” నుదుటిమీద కొట్టుకుంది.

“నీ తప్పేం ఉందిలే.. విధి.. అంతే..”

“మొన్నామధ్య కనిపించాడు.”

కాలి పట్టిని మడమ చుట్టూ తిప్పుతూ వింటున్నాను.

“మాఘుమాసంలో పెళ్ళని చెప్పాడు.”

“ఓ.....” పట్టి గుచ్ఛుకుంది.

“మీ...”

“ఎవరు?”

“వాళ్ళ మరదలట..”

నాకు తెలిసినంత వరకూ రామ్కి మరదలు గానీ, వరసైన వాళ్ళు గానీ లేరు.
“ఇదంతా ఇప్పుడు నాకెందుకు చెప్పున్నావు? నేను బాపున్నానని చెప్పున్నా
కదా?” కాసేపు మౌనం తర్వాత విసుగ్గా అన్నాను.
“ఆ అబ్బాయి నీతో చెప్పార్దనే అన్నాడే. నేనే ఉండబట్టలేక.. జాలనిపించి
అతన్ని చూసి..”

“ఎక్కడంటున్నాడు? అసలు వైజాగీలో ఏం చేస్తున్నాడు? నా గురించి అడిగాడా?”

“ఆ వివరాలేం చెప్పలేదు. మళ్ళీ నీ జీవితంలోకి వచ్చి నిన్ను ఇబ్బంది పెట్టడం ఇష్టం లేదన్నాడు.”

“మీ...”

“అతన్ని, నిన్ను తలచుకుంటే నాకు ఒక్కసారి చాలా సిగ్గుగా అనిపిస్తుంది సారికా. చిన్నపిల్లలైనా ఎంత బాగా అర్థం చేసుకున్నారు అని. నందు మంచివాడు కాబట్టి సరిపోయింది.”

“ఇప్పుడు అనుకుని ఏం లాభం? అందరూ నందు లాగా, రామ్ లాగా ఉండరు.”

“నందుని ప్రేమిస్తున్నావా?”

నేనేం సమాధానం చెప్పలేదు.

“చెప్పవే?”

“ప్రేమ ఒక్కసారే పుడుతుందమ్మా. దాని తర్వాత జీవితంలో వచ్చేవన్నీ సర్దుబాట్లే. నందు తప్పేం లేదు. నాకు కూడా తనంటే చాలా ఇష్టం.”

“ఇష్టం వేరు, ప్రేమ వేరు సారికా...”

“సువ్వ కొత్తగా పాఠాలేం నేర్చించకు నాకు. మేం బానే ఉన్నాం. ఒకమ్మాయి కోరుకునే అన్ని లక్షణాలూ ఉన్న మొగుడు తను. కానీ నేనే తనకి కరెక్ట్ కాదు.”

“మరి ఎలాగే ఇలా అయితే? ఇక్కడికి రాకుండా ఉన్న బావుండేది నేను”

“ఏదో ఓ రోజు ఇవన్నీ మాట్లాడుకోవాల్సిందే కదమ్మా? ఎక్కువ ఆలోచించకు. అన్నీ సర్దుకుంటాయి. బెంగపడకు. నందు సంతోషంగా ఉన్నాడు. ఇవన్నీ మాట్లాడి తన బుర్ర పాడు చెయ్యకు. నాన్నకి?”

“ఇవేమీ తెలీదు. నేను పడుతున్నాను చాలదా? మళ్ళీ ఆయనకెందుకు ఈ క్షోభ” ఆపుకోలేక గట్టిగా ఏడ్చేసింది.

“అమ్మా.. అమ్మా.. భీ. ఏవిటిది చిన్నపిల్లలా?”

“ఏం చేయమంటావే నన్ను చెప్పు పోనీ... మనిషిని మర్మపోడానికి ఏవున్న మందులున్నా బావుళ్లా.”

“ఉంది... ఫినాయిలు... నన్ను పెళ్ళికి ఒప్పించడానికి తాగావు కదా? మళ్ళీ తాగుతావా? అమెరికాది కదా ఇంకా బాగా పని చేస్తుంది. ఇంక ఈ బాధలేం ఉండవు.”

“థీ నోరుముయ్య. మా వారసుళ్లి చూడకుండా ఎక్కుడికి వెళ్లును” ఏడుస్తూనే నవ్వేసింది.

“పిచ్చి వర్ధనమ్మా.. నీకు తెలిసింది, చెయ్యగలిగింది నువ్వు చేసావు. ఇంక వదిలేయ ఆ సంగతి. రా.. ఇలా..” కన్నిళ్లు తుడిచి గుండెలకి హత్తుకున్నాను.

“నువ్వు నా కూతురివి కాదు, మా అమ్మవి అనిపిస్తుందే నాకు అప్పుడప్పుడు”

“మీ...”

“అవునుగానీ... పూజిత అంటే ఎవరే?”

“నీకెవరు చెప్పారు తన గురించి?”

“మా వదిన... ఆదే మీ అత్తగారు. మొన్నామధ్య మాటల్లో చెప్పి తెగ నవ్వింది”

“అది నందు చిన్నప్పటి పిట్ట కథలే.”

“ఓ.. అదా సంగతి.. అయితే మీరిద్దరూ ఆదే పడవలో వెళ్తున్నరన్నమాట..”

“కాదులే.. తనది చిన్న తెప్ప. పొసింగ్ క్లౌడ్ అంటారు ఇంగ్లీషులో. ఆ అమ్మయి తనకున్నా చాలా పెద్ద వయసులో. ఏదో ఇష్టపడ్డాడు పాపం. ఇప్పుడంతా నేనే తనకి”

“పోనీలే.. వాడైనా బావున్నాడు.”

“మీ..”

“స్నానమయ్యక పిలువు. వచ్చి తీసుకెళ్తాను” నన్ను బాత్రూంలోకి పంపి చెప్పింది.

“రామ్ ఎలా ఉన్నాడమ్మా??” తలుపు వెయ్యబోతుంటే అడిగాను.

* * *

ఏడుస్తూ ఈ భూమ్మీదకొచ్చే పిల్లలు ఎంతమంది జీవితాల్లోకి వెలుగుల్లి

తీసుకొస్తారో, ఎన్ని నవ్వలు, ఆనందాలు మోసుకొస్తారో వాళ్ళకి తెలీదు. ఫిబ్రవరి 26, 1993న నాకిచ్చిన డెలివరీ దేట్ దాటిన పది రోజులకి, సాయంత్రం ఏడున్నర తర్వాత వైట్ ఫ్లైన్ హాస్పిటల్స్ మెటర్స్ టీ విభాగంలో దాదాపు పద్మాలుగు గంటలు నన్న ఏడిపించి పుట్టాడు నాకు, మగబిడ్డ.

“భరణి నక్కత్రంలో పుట్టాడే నా మనవడు.. ధరణిని ఏలతాడు. పెద్ద పెద్ద చదువులు చదువుతాడు. విదేశాలక్కాడా వెళ్లాడు” మనవడు పుట్టిన ఆనందంతో అమ్మ భూమి మీద నిలబడట్టేదు.

“పర్మనం.. వాడిప్పుడే పుట్టాడే. నువ్వుప్పుడే వాడి జాతకం రాసేస్తున్నావు. అయినా వాడు పుట్టింది విదేశమే కదే?” బాబు పుట్టిన టైంని నోట్ చేసుకున్నాడు నాన్న.

“అవునండోయ్.. మర్చేపోయాను.”

“అమెరికాకి ఇండియా విదేశమే కదా అత్తా... వాడు అమెరికా వదిలేసి ఇండియా వచ్చేస్తాడేమో” పరిహసమాడాడు నందు.

“డౌరుకో అల్లుడూ.. అయినా ఇండియాలో ఏం ఉంది?” నా వంక చూసింది అమ్మ.

“కంగ్రాచ్యులేషన్స్ మిస్టర్ నందగోపాల్.. బాబు ఆరోగ్యంగా ఉన్నాడు. మూడున్నర కిలోల బరువుతో పుట్టాడు” బాబుని తెల్లని టవల్లో చుట్టి తీసుకొచ్చి నందుకి చెప్పింది నర్స్.

జాగ్రత్తగా వాళ్ళి తీసుకున్నాడు. కొత్తగా ఉంది, మొదటి లేత స్వర్గముగని ముక్కతో స్వాశించాడు. అప్పుడే పుట్టిన తన కొడుకు వాసనని ఆస్వాదించి పైకి చూసి కళ్ళు మూసుకున్నాడు. ఆనందంతో వచ్చే కన్నీళ్ళాగట్టేదు. తనివితీరా బాబుని చూసుకుంటున్నాడు.

“నేనిప్పుడొక నాన్న. తలచుకుంటేనే ప్రపంచాన్ని జయించినట్టు అనిపిస్తోంది” నా దగ్గరికాచ్చి బాబుని చూపించాడు.

“బాబుకి పేరు ఏమన్నా అనుకున్నారా? రిజిస్టర్ చెయ్యాలి” అడిగింది నర్స్.

“హో.. అభి.. ఏ..బి..హెచ్..ఐ అని రిజిస్టర్ చెయ్యండి” అన్నాడు బాబుని నా చేతిలో పెడుతూ. ఆశ్చర్యంతో నందు వంక చూసాను. చిన్నగా తల డాపి, నా

నుదిటి మీద ముడ్డుపెట్టాడు.

“సరే.. ఇప్పుడే కావలసిన కాగితాలు తీసుకొస్తాను” వెళ్ళిపోయింది నర్సీ.
“సిస్టర్.. ఒక్క నిమిషం” పిలిచాను.

“చెప్పండి మినెన్ నందగోపాల్.. ఏమన్న కావాలా?”

“ఆ పేరుకి చివర... జే..ఐ..టీ.. అన్న మూడు అక్షరాల్ని కూడా కలపండి.”

“తప్పకుండా.. అయితే బాబు పేరు అభిజిత్ కదా? ఇప్పుడే వస్తా” వెళ్లిపోయింది నర్సీ.

నా నుదిటిమీద తన నుదురుని ఉంచి నా కళ్ళలోకి చూసాడు నందు. నవ్వకున్నాం ఇద్దరం.. మా ఆనందభాష్యాలతో బుజ్జి అభిజిత్ మొదటి స్వానం అయిపోయింది.

“అభిజిత్.. విజేత” అన్నాడు నాన్న.

“అభిరామ్.. పూజిత..” అర్థంకానట్టు చూస్తున్న అమ్మవైపు మాసి గుసగుసగా అన్నాను, పెదాలు మాత్రమే కదిలిస్తూ.

* * *

జిత్తు పుట్టాక నాకు అమ్మగా కొత్త ఉద్యోగం వచ్చేసింది. నా సంగీతం క్లాసులకి మంగళం పాదేసాను. సంవత్సరాలు రోజుల్లా గడుస్తున్నాయి. హోరిక, రాధికల చదువులతో పాటు పెళ్ళిళ్ళు కూడా అయిపోయాయి. హోరిక పెద్దలు తెచ్చిన అబ్బాయిని చేసుకుని ధిల్లీలో సెటిల్ అయింది. రాధిక మాత్రం నా బాటలో వచ్చి, ప్రేమలో పడింది. కానీ ఈ సారి అమ్మ అడ్డు చెప్పలేదు సరికదా, తనే దగ్గరుండి అన్ని మాట్లాడి పెళ్ళి జరిపించింది. పద్మ యూరోపలో ఉద్యోగం చేస్తూ అక్కడి అబ్బాయిని పెళ్ళి చేసుకుని, భారతీయులందరూ నా సహాదరులు అన్న మాటని అక్షరాలా నిజం చేసింది. మా మామ్మ కాలం చేసింది. నేను రెండుమూడేళ్ళకోసారి ఇండియా వస్తూ పోతూ ఉన్నాను గానీ, రామ్ గురించి తెలుసుకునే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు. ఈ పదేళ్ళలో నందూ మూడు ఉద్యోగాలు మారాడు.

* * *

“నందూ... నందూ...” ఇల్లంతా వినిపించేలా పిలిచాను.

“చెప్పా.. వింటున్నా” టీవీ సొండు తగ్గిస్తూ అన్నాడు.

“నీకొడుకుని నేను కంటోల్ చెయ్యలేకపోతున్నాను. చాలా అల్లరి చేస్తున్నాడు.
వాడికి ఒక భయం లేదు పెద్దవాళ్ళంటే...” గారైనోలో కుండీ పగలగౌట్టి, నేను
శిధతానని బయటకి పారిపోయాడు జిత్తు.

“పెద్దవాళ్ళంటూ ఉంటే కదా భయం, భక్తి చెప్పడానికి”

“అద్ద నిజమేలే... ఇక్కడెవరున్నారు?”

“అందుకే ఇండియా వెళ్లిపోదాం” పగిలిన కుండీలో మొక్కని వేరే చోట పొతాడు
సందు.

“వాట?” ఆశ్చర్యపోయాను.

“నువ్వు విన్నది నిజమే.. మనం ఇండియాకి వెళ్లిపోతున్నాము.”

“ఇన్నాళ్ళు లేనిది ఇప్పుడేంటి ఉన్నట్టుండి?”

“ఎప్పుట్టుంచో ఉంది ఆలోచన. కానీ సరైన దారి దొరక్క ఆగిపోయా. ఇప్పుడు
ఇండియాలో కూడా ఐటీ అవకాశాలు చాలా బాగా ఉన్నాయి. బెంగుళూరులో
బ్రాంచికి పంపమని చాలా రోజుల్నండీ అడుగుతున్నా. ఇన్నాళ్ళకి కుదిరింది.
వెంటనే ఎన్ చెప్పేశా.. అభిగాదికి కూడా తామ్మిదేళ్ళొచ్చేశాయి. ఇంక ఈ వయసు
సుండి ఇక్కడ పెరగడం నాకు ఇష్టం లేదు.”

“ఇంత పెద్ద విషయం చిన్నగా చెప్తావేంటి? నాకు మాటలు కూడా రావట్లేదు”

“సర్ప్రైజ్ చేధ్వామని..”

“నీ సర్ప్రైజ్లతో ఏదో ఒకరోజు నాకు హర్ష ఎటాక వచ్చేస్తుంది సందూ”

“ఇంకోటి కూడా ఉంది..”

“అదేదో ఇప్పుడే చెప్పేయ్ మహానుభావా.. నేను ఆగలేను” అత్తం ఆగట్లేదు
నాకు.

“నువ్వు మళ్ళీ కాలేజీలో జాయినవుతున్నావ్”

“ఏంటి జోక్ చేస్తున్నావా?”

“నువ్వు నమ్మకపోయినా ఇది నిజం... ఎప్పుడూ అంటావు కదా... వివాహం

విద్య నాశాయ... శోభనం సర్వనాశాయ అని”

“అయితే?”

“అందుకే నువ్వు ఆపేసిన షైనల్ ఇయర్ మళ్ళీ నువ్వు చదవాలి.. డిగ్రీ తెచ్చుకోవాలి.”

“ఇప్పుడది తెచ్చుకుని నేనేం ఊళ్ళేలాలా?”

“ఊళ్ళే ఏలతావో... స్కూళ్ళే ఏలతావో... క్రితంసారి ఇండియా వెళ్ళినప్పుడు కనుక్కున్నాను. నీకు ఇష్టమైతే కాలేజీకి వెళ్ళాచ్చు... లేదా ఎగ్గామ్సీకి మాత్రమే వెళ్లిరావొచ్చు). కానీ డిగ్రీ పూర్తి చెయ్యాలిన బాధ్యత నీది.”

“మే.. ఒకేసారి ఇన్ని మార్పులా లైఫ్‌లో.. ఇంట్రిస్టింగ్.. ఇంతకీ ఎప్పుడెళ్లున్నాం మనం?”

“మహా అయితే ఇంకో రెణ్ణెల్లు” మొక్క పాతేసి చేతులు కడుక్కున్నాడు.

* * *

స్వాయంర్కూలో ఉన్న స్నేహితులతో డిన్నర్లు, గెట్ టు గెదర్లతో ఆఖరి రోజులు హడావుడిగా అవుతున్నాయి. ఇంతమంది స్నేహితులున్నారా మాకు అనిపిస్తోంది. వీటి, సునీల్లు చాలా డల్ అయిపోయారు. రెండు నెలలు ఎలా గడిచాయా తెలియలేదు.

“ఏయ్” ఓ రోజు సగం రాత్రివేళ పిలిచాడు.

“మే...”

“పడుకున్నావా?”

“మే...”

“నిజంగా?”

“అబ్బా, చెప్పు నందూ...”

“నిద్ర పట్టట్టేదు.”

“పడుకుంటే అదే వస్తుంది.”

“నువ్వు పడుకుని చాలాసేపయిందిగా? నీకందుకు రాలేదు?”

“రండ్రోజుల్లో ప్రయాణం కదా... ఏదోలా ఉంది.”

“ఏదోలా అంటే.. భయమా? బెంగా?”

“అన్ని.. పదేళ్లుగా అలవాటైన జీవితం కదా! మళ్ళీ మార్పుకి మనసు కొంచెం మొండికేస్తున్నట్టుంది.”

“నిన్నాటడగనొ?”

“అడుగు..”

“ఇండియాకి వెళ్లిపోయాక ఎక్కుడైనా ఎప్పుడైనా రామ్ కనిపిస్తే?”

“సువ్వింకా తనని మర్చిపోలేదా?”

“సువ్వు మర్చిపోయావా?”

“కనిపిస్తే... ఏమో పలకరిస్తానేమో... లేదా తప్పించుకుని వచ్చేస్తానో... కనపడకుండా ఉంటేనే బావుంటుంది. కనిపించినా పెద్ద నష్టం లేదులే. అయినా ఇప్పుడెందుకు అవన్ని? పడుకో...”

“కనిపిస్తే...”

“ఇదిగో కొడతాను.. మళ్ళీ మాట్లాడితే. తను కనిపించినా నిన్నాదిలేసి వెళ్లిపోను సరేనా? చాలామంది అమ్మాయిలు కోరుకునే ఆదర్శమైన మొగుడిని, నిన్ను నా కొంగుకి కట్టేసినందుకు అతనికి థాంక్స్ చెప్పానేమో... చాలా?”

“మీ..”

* * *

“నాకో విషయం చెప్పావా? నిజం అయితేనే చెప్పు.. వాట ఆమ్ ఐ టు యూ? నందూ అంటే ఏంటి నీకు?”

“ఒక్కసారి ఇలా నిద్ర పట్టనప్పుడో, మనసు భారంగా ఉన్నప్పుడో రాత్రి రెండు మూడు గంటలకి ఇష్టమైన స్నేహితుడితో టెర్రన్ మీద కూచుని జీవితం గురించో, గడిచిపోయిన అందమైన రోజుల గురించో తెల్లవారేవరకు మాట్లాడుకుంటే ఎలా ఉంటుంది? ఏ దాపరికాలూ లేకుండా ఎటువంటి సందేహాలూ పెట్టుకోకుండా అన్ని చెప్పేసుకుంటే మనసు హాయిగా ఉండదూ? అలా నేను ఏ భయాలూ లేకుండా ఏదైనా, ఎప్పుడైనా చెప్పుకోగలిగిన ఏకైక వ్యక్తివి నువ్వు.”

“నాకు కావాల్సిన సమాధానం రాలేదు గానీ, బాగా చెప్పావు.”
“మీ...”

“ఏయే... ఒక పాట పాడొచ్చు కదా? పోనీ ఇవ్వాళ నేను పాడునా?”
“ఇప్పుడు టైం ఎంతైందో తెలుసా? ఇప్పుడు పాటలా? జిత్తుగాడు లేస్తాడు.”

“తెల్లవారుజాము నాలుగపుతోంది. నువ్వే కదా అన్నావీ... ఈ టైంకి చీపితం
గురించి మాట్లాడుకోవాలి అని?”

“నేను పదుకుంటున్నాను... ఇంకోసారి ఇలా తిక్క తిక్కగా అడిగితే తంతాను,
గుడ్ నైట్.. సారీ.. గుడ్ మార్కుంగ్” పక్కకి తిరిగి పదుకున్నాను.

కానేపటికి నా నవ్వ తనతో ఏం చెప్పిందో పాటలా పాడుతున్నాడు బాల్ఫ్సీల్స్
నుంచని. వెళ్లి చూస్తే రెండు కప్పుల్లో వెడివెడి కాఫీ టీపాయ్ మీద పెట్టి, పిల్లర్స్‌ని
ఆనుకుని బైటికి చూస్తున్నాడు నందు. చిన్న నవ్వ నవ్వకుని, కాఫీ సివ్ చేసాను.

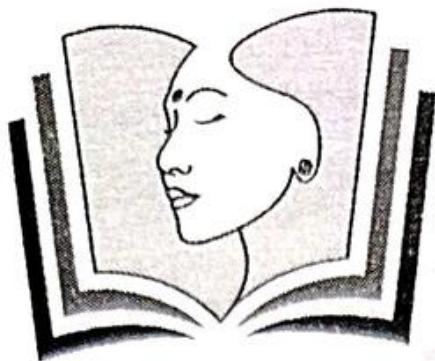
“మీ... మొత్తానికి నాకు నచ్చినట్టు కాఫీ ఎలా చెయ్యాలో నేర్చేసుకున్నావీ.”

“థాంక్యూ.. పది సంవత్సరాలు పట్టింది నీ మనసు గెలుచుకోడానికి.”

“పేషెన్స్ ఈజ్ ది కీ. నీకు కావాల్సినంత ఉంది అది. మధ్యలో ఆపేసిన పాట
పూర్తి చెయ్యవా ఫీజ్?”

పాట తిరిగి ప్రారంభించాడు. పాట పూర్తయ్యేసరికి అతని ఒళ్ళో ప్రశాంతంగా
నిద్రపోయాను. మెలకువ వచ్చేసరికి దూరంగా పక్కల గుంపులు.. ఇంకో కొత్త
రోజు వచ్చేసిందన్న ఆనందం కాబోలు.. కిలకిలమంటూ పోటాపోటీగా ఎగురుతూ
వెళ్లున్నాయి. అరుణోదయం కావస్తోంది. నన్ను మెల్లగా జోకొడుతూ, మేఘాల
చాటు నుండి వస్తున్న సూర్యణ్ణి చిరునవ్వతో చూస్తున్నాడు నందు.

12

మేము వెళ్లాల్నిన రోజు రానే వచ్చింది. పుస్తకంలో నచ్చని పేజీల్ని వదిలేసినట్టు, మన జీవితాల్లో కూడా ఏవైనా కొన్ని అధ్యాయాలు వదిలెయ్యగలిగితే చాలా బావుండేది. కానీ అన్ని పేజీలూ అన్ని దశలూ దాటవలసిందే.

“నాన్నా.. నేను ఇండియాకి రాను. అక్కడ నాకెవరూ ఫ్రైండ్స్ లేరు” గోల చేసాడు జిత్తు.

“మీ అమృకి చెప్పు.”

“బావుంది. వెళ్లిపోదామన్నది నువ్వు. ఇప్పుడు నీ కొడుకు ఏడుస్తున్నాడని నా మీదకు తోస్తావా? అంతగా కావాలంటే నువ్వు వాడూ ఉండిపోండి ఇక్కడ. నేను వెళ్లిపోతాను” బ్యాగ్ సర్దుతూ అన్నాను.

“అమ్మా... ఐ హేట్ యూ... అంతా నీ వల్లే. నువ్వు చెప్పే వింటాడు నాన్న. ఏదైనా చేస్తాడు నీ కోసం. చెప్పమ్మా నువ్వెనా. ఉండిపోదామని” నేను సర్దిన బట్టల్ని బైటికి లాగేస్తూ ఏడుస్తున్నాడు.

“అవునా నందూ? నాకోసం ఏమన్నా చేస్తావా?”

“ఏ నీకు తెలీదా? చెప్పి చూడు..”

“కొడతాను ఇద్దర్నీ. ఇంకో కొన్ని గంటల్లో ఫైట్ పెట్టుకుని ఆఖరి నిముషంలో

మళ్ళీ గొడవ పెట్టారంటే”

“కొట్టు.. చాలా రోజులైంది నీ దెబ్బ తిని” చెంప చూపించాడు.

“అబ్బా.. మీతో కూర్చుంటే అవ్వడు నాకు. రెడీ అవ్వాలి” సప్పుకుని, లోపలికాచ్చేసాను.

“వై నాన్నా? అమ్మ ఎప్పుడూ సప్పుతూనే ఉంటుంది?”

“లైఫులో వచ్చే పెద్దపెద్ద సమస్యలన్నిటినీ సప్పుతూ ఫేన్ చేస్తుంది. లోపల మాత్రం ఎన్నో దాచుకుంటుంది.”

“పెద్ద సమస్యలా? అంటే?”

“ము.. ఎలా చెప్పాలి?” అని ఆగి, “ఆ.. పెద్ద సమస్యలంటే నాలాగా నీలాగా ఉంటాయి”

“నందూ.. ఆపుతావా?” లోపల్నుంచి అరిచాను.

“నాకర్థం కాలేదు నాన్నా..”

“అభీ.. ఇది అర్థం కావాలంటే నువ్వు బాగా పెద్దవ్వాలి.”

“ము.. పీజ్ నాన్నా. మనం ఇక్కడే ఉండిపోదాం” మళ్ళీ మొదలుపెట్టాడు.

“చూడు అభీ. ఇది మన చోటు కాదు.. ఇక్కడ లైఫ్ లగ్గరీగా ఉంటుంది గానీ చిన్న చిన్న ఆనందాలను మిస్సువుతాం. నువ్వే చూస్తావుగా మన దేశం ఎంత బావుంటుందో. అమ్మమ్మ, నాన్నమ్మ, తాతయ్యలు, అత్తయ్య ఎంతమందున్నారో మనకి. అదీ గాక అమ్మ డిగ్రీ పూర్తి చేసి జాబ్ చెయ్యాలి. మనం ఇక్కడుంటే అది కుదరదు కదా.. వెళ్ళు.. వెళ్ళి అమ్మకి ప్యాకింగ్ లో హాల్ప్ చెయ్. నాకు ఆఫీస్‌లో సెండాఫ్ పార్టీ ఉంది. చూసుకుని వచ్చేస్తా” జిత్తుని కానేపు బుజ్జగించి ఏడుపు మాన్మించి తీసుకొచ్చాడు.

“ము.. ఓకే..!”

“ఓయ్.. నేను స్టార్ట్ అవుతున్నా. డైరెక్టగా ఎయిరోఫ్ట్‌కి వచ్చేస్తా. నువ్వేం టైస్ పడకు. ఇంకానేపట్లో సునీల్, వీణ వచ్చేస్తారు.”

“సరే.. కొంచెం త్వరగా వచ్చేయ్. ఒక్కడాన్నే వీడ్సి ఆపలేను.”

“స్నిహ్య చూసుకోగలవలే. ఇంతకీ ఏదో ఇస్తానన్నావ్ ఇందాక్?”

“నేనా?”

“కొడతా అన్నావ్ కదా?”

“నందూ.. పో ముందు. దీనికంతా ఇప్పుడు టైం లేదు. మర్చిపోయాను, ప్యాకింగ్ సంగతి నేను చూసుంటా గానీ, వెళ్లే దార్లో వాణ్ణి ఫ్రైండ్ ఇంటి దగ్గర దిగబెట్టు. అందరినీ కలిసేసాస్తాడు ఓసారి.”

“సరే. బై. అభీ పద...”

“బై నందూ...”

“సారీ ఇదే లాష్ట్. ఇంక ఇండియాకు వెళ్లాకే అన్నీ... కొత్త జీవితం...” వెళ్లి వెంటనే తిరిగొచ్చి చటుక్కున వెనకనుండి గట్టిగా పట్టుకుని బుగ్గ మీద ముద్దు పెట్టేసి జిత్తుని తీసుకుని పరిగెత్తుతూ అన్నాడు.

“ఇడియట్.. మళ్ళీ రా, అప్పుడు చెప్పా నీ పని” జిత్తుని చెయ్యపట్టుకుని నడిపిస్తూ వెళ్తున్న నందుని అడ్డంలోంచి చూస్తా నవ్వుకున్నాను.

* * *

నందు వెళ్లిన గంట తర్వాత, ఉదయం ఎనిమిది గంటల యాభై ఏడు నిమిషాలకి ఫోన్ మోగింది.

“సారికా... ఐ లవ్ యూ...”

“నందూ...?”

“ఇన్నాళ్ళకి నీకు విముక్తి... రామ్సి కలిస్తే నేను సారీ చెప్పానని చెప్పు”

“పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడకు నందు? త్వరగారా ముందు. సునీల్ వాళ్ళు వచ్చేసారు.”

“నీకు నేనంటే నిజంగా ప్రేమ ఉందా సారికా?”

“చంపతా నిన్ను. ఏంటి ఫోన్లో ఆటలు. ప్రయాణం టైం అవుతుంటే? ఎక్కుడున్నావసలు?” తను మాట్లాడుతుంటే వెనక చాలా గొడవగా ఉంది.

“చెప్పాలే గానీ.. ముందు నాకు సమాధానం చెప్పు.”

“ఏ నీకు తెలీదా?”

“నీ నోటిసుండి వినాలని...” చెప్పు దగ్గుతున్నాడు.

“నందూ పీజ్... ఎక్కడున్నావో చెప్పు. నాకు భయమేస్తోంది. ఎందుకు దగ్గుతున్నావ్?” నా కంగారు చూసి, మీణ సునీల్ నా పక్కకి పచ్చేసారు.

“ఓకే... నేను చెప్పేది జాగ్రత్తగా విను. కంగారుపడకు..”

“త్వరగా చెప్పు..” తెలియకుండానే నాకు చెమటలు పట్టేస్తున్నాయి.

“నేనున్న బిల్లింగ్‌లో ఫైర్ ఆక్షిడెంట్ అయింది.”

“ఏంటీ??” గట్టిగా అరిచాను.

“ఎలా అయిందో తెలియదు. బిల్లింగ్ అంతా పొగ, మంటలు. ఎమర్జెన్సీ ఎగ్జిట్‌లో మెట్లు విరిగిపోయాయి కిందకెళ్లే దారి కనిపించబోదు. భయంతో కొంతమంది బిల్లింగ్ పై నుండి కిందకి దూకేస్తున్నారు”

“నీకేం కాదు నందూ. నేను వెంటనే వస్తున్నా. ఎక్కడున్నావసలు?”

“వరల్డ్ ట్రేడ్ సెంటర్, నార్త్ టవర్‌లో 101వ ఫోర్మ్‌లో ఉన్నాను” దగ్గు ఎక్కువవుతోంది.

“911కి ఫోన్ చేస్తానుండు. నాకు కాళ్ళూ చేతులూ ఆడబోదు నందూ..” అప్పటికే వణికిపోతున్నాయి.

“చేసాం... కానీ ఉపయోగం లేకపోవచ్చ. అసలు ఉంటానో లేదో అర్థం కావబోదు. నేను చెప్పేది విను..”

“అలా అనకు. నాకు భయమేస్తోంది.”

“దిన్ ఈజ్ ది ఎండ్ అఫ్ మై స్టోర్.. నిన్నెమన్నా కష్టపెట్టి ఉంటే క్షమించు. రామ్సి తప్పకుండా కలువు. నా లైఫ్‌లో తెలియకుండా చేసిన పెద్ద తప్ప మీ ఇద్దరి మధ్యకు రావడం.”

“ఇప్పుడవన్నీ ఎందుకు నందూ? ఇంకా ఏడిపించకు నన్ను. నువ్వు లేకుండా నేను ఒంటరిదాన్నయిపోతాను. నువ్వు లేని జీవితాన్ని ఊహించుకోలేను నందూ.”

“డిగ్రీ పూర్తి చేసి జాబ్ చెయ్య. చాలా తెలివైన అమ్మాయివి నువ్వు. నేను అన్నీ

మాట్లాడిపెట్టాను కాలేజీ వాళ్తతో”

“ఎందుకు నేనంటే నీకు అంత ఇష్టం నందూ? నాకు ఏడుపు ఆగట్టేదు.. మాట కూడా రావట్టేదు. ప్లీజ్ ప్లీజ్ ఎలా అయినా వచ్చేయ్.. ఇంత చిన్న వయసులో చావేంటి నందూ? అసలేం చూసావు లైఫ్‌ని? మళ్ళీ చెప్పున్నాన్. నీకేంకాదు.”

“ఏం చూసానా? ఈ పదకొండేళ్లలో నా జీవితంలో ప్రతీ క్షణం ఒక అద్భుతం. అంతా నీ వల్లే. నువ్వు ఈ కొంచెం ఇష్టం చూపిస్తేనే జీవితం ఇంత అందంగా ఉంది... మొత్తం నేనే అయితే ఇంకెంత బాపుండేదో. స్వార్థం చూసావా? పిచ్చి మనసుకి ఎంత ఇచ్చినా తృప్తి ఉండదు” తన మాట పూడుకుపోతోంది.

“నందూ.. నందూ.. నేను ఇప్పుడే అక్కడికి వస్తున్నా. నిన్ను వెంటనే చూడాలి.”

“బహుశా నువ్వు నన్ను మళ్ళీ చూడలేవు. దైర్యం తెచ్చుకో. జిత్తుని జాగ్రత్తగా పెంచు.. వాడు పెద్దయ్యాక అన్ని విషయాలు చెప్పు. ఏదీ దాచాల్సిన అవసరం లేదు. వాడి పేరు వెనకున్న కథ వాడికి తెలియాలి.”

“నందూ...”

“ఏడవకు ప్లీజ్. నేనెప్పుడూ నువ్వు ఏడవడం చూడలేను.”

“నా వల్ల కావట్టేదు.. నువ్వు వెళ్లిన గుమ్మం ఇంకా తెరిచే ఉంది.. తిరిగాచ్చేయ్.”

“ఏడిస్తే నీ కళ్ళలో నీరునై నేను బయటకు వెళ్ళిపోతా..”

“నాకు బతకడమెలాగో నేర్చావు నువ్వు.. ఐ లవ్ యూ నందూ..!”

“ఓ గాణ్.. మొదటిసారి చెప్పావ్. ఇంకేం అక్కర్లేదు నాకు. హ్యాపీగా వెళ్ళిపోతా..”

“నందూ.. వినపడట్టేదు.. హాలో...” అరుస్తూనే ఉన్నాను.

“పొగ ఎక్కువైపోతోంది. మంటలు పెరుగుతున్నాయి. ఊపిరి ఆడట్టేదు” ఇంకా ఎక్కువ దగ్గుతున్నాడు.

“సునీల్.. ఏదైనా చెయ్యి. నందుకి.. నందుకి..” నేనేం మాట్లాడుతున్ననో నాకే అర్థం కావట్టేదు.

“నా జీవితాన్ని ఒక అందమైన కవితగా మార్చేసావు నువ్వు. ఇప్పుడు బ్రతకాలనుండి సారికా. నువ్వు చెప్పినట్టు అర్థరాత్రి నిద్రపట్టకపోతే వచ్చి నీ ఒళ్ళీ పడుకోవాలని ఉంది. వింటున్నావా? హాలో...”

“నందూ.. నందూ... ఫీజ్ నాకేం వినిపించట్లేదు. హాలో.. తప్పించుకుని వచ్చేయ్. ఫీజ్...”

“ఇక్కడ నుండి తప్పించుకోలేక నా లాస్ట్ జర్నలో నువ్వు నాతో ఉండాలనే స్వార్థంతో ఫోన్ చేసాను. ఐ లవ్ యూ సారికా.. మై లవ్ విల్ బీ విత్ యూ ఫ్రీ ఎవర్. ఒక పాట పాడవా.. వింటూ...” మాట ఆగిపోయింది.

“నందూ.. నందూ..” పిలుస్తుండగానే ఫోన్ కట్ అయిపోయింది. తనకేం కాదని నమ్మకం. జిత్తుని వీణకి అప్పగించి సునీల్తో పాటు బయల్దేరాను.

* * *

ఆ రోజు 11 సెప్టెంబర్ 2001. ఉదయం 8 గంటల 46 నిమిషాలకి అల్లెదా ఉగ్రవాదులు హైజాక్ చేసిన విమానంతో ప్రపంచ వాణిజ్య సంస్కు చెందిన నార్త్ టవర్ని ధీకొట్టించారు. సరిగ్గా అది జరిగిన పదిహేడు నిమిషాలకి మరొక విమానంతో ఆత్మహతి దాడుల బృందం సౌత్ టవర్ని ధీకొన్నారు. దారంతా జనం. భయంతో పరుగులు తీస్తున్నారు. ఒక్కక్కరు ఒక్కో రకంగా చెప్పున్నారు. కొందరు ఏడుస్తున్నారు. కొందరు భవనం వైపు పరిగెడుతున్నారు. సునీల్ని వారించి, కొంత దూరంలో ఉండిపొమ్మని నేనాక్కడాన్నే నార్త్ టవర్ వైపు వెళ్లాను.

“మీరు వెళ్లడానికి వీలు లేదు.. ఇక్కడ ఉండకూడదు..” యూనిఫామ్లో ఉన్న ఆఫీసర్ ఇంగ్లీషులో అరుస్తున్నాడు.

“నా భర్త.. లోపల నార్త్ టవర్లో చిక్కుకున్నాడు” ఏడుస్తున్న నన్న ముందుకి వెళ్లనివ్వకుండా అడ్డుపడ్డాడు.

“కాపాడటానికి మా వంతు ప్రయత్నం మేం చేస్తున్నాం. దయచేసి దూరంగా వెళ్లండి.”

“నాతో ఇందాకే ఫోన్ చేసి మాట్లాడారు. మీరెళ్తే కాపాడాచ్చు...” ఏడుస్తూ మాట్లాడటం కష్టంగా ఉంది నాకు. నా మాట వినే ఓపిక అతనికి లేదు. నాలాంటి వారు వందల్లో ఉన్నారక్కడ.

ఇంతలో యాభై ఆరు నిమిషాల పాటు మంటల్లో కాలిన సౌత్ టవర్ అందరూ చూస్తుండగా కుప్పకూలిపోయింది. పదమూడువందల అడుగుల ఎత్తున్న భవనం పేకమేడలా కూలిపోవడంతో చుట్టూ తెల్లని పొడి, పొగ. ఒకరికొకరం కనపడట్లేదు. అరుపులు, కేకలు, ఏడుపులతో రణరంగంలూ ఉంది ఆ చోటు. నార్త్

టవర్లో చిక్కుకున్నవారిని అగ్నిమాపక దళ సిబ్బంది రక్షించడానికి శతవిధాలు ప్రయత్నిస్తున్నారు.

“నందూ.. నందూ..” ఏడుస్తూ వెతుక్కుంటున్నాను.

ఇరవై నిమిషాల తర్వాత. నార్త్ టవర్ కూడా మంటల ధాటికి తట్టుకోలేక నా కళ్ళముందే కూలిపోతోంది. నందు ఉన్న నార్త్ టవర్. చూస్తున్న నేను బిగ్గరగా అరిచి అక్కడే స్పృహ తప్పి పడిపోయాను. దుమ్ములో కూరుకుపోతున్నాను. ఊపిరాడట్టేదు. మూతబడిన నా కళ్ళకి నందు కనిపిస్తున్నాడు. సమ్మతున్నాడు. భయపడుద్దని చెప్పున్నాడు. నేనున్నానని భరోసా ఇస్తున్నాడు. సారికా.. సారికా అని పిలుస్తున్నాడు. అతన్ని ఎవరో నా నుండి దూరంగా లాకెక్కల్చిపోతున్నారు. క్షణల్లో అంతా అయిపోయింది. కొన్ని వేల జీవితాలు మారిపోయాయి.

* * *

రెండు గంటల తర్వాత హస్పిటల్లో కళ్ళు తెరిచాను. నందు నందు అని పిచ్చిపట్టినట్టు ఏడవటం మొదలుపెట్టాను.

“సారికా ఫీజ్.. కొంచెం కంట్రోల్ చేసుకో..” సునీల్ నా పక్కనే ఉన్నాడు.

“సునీల్... నందూకేమీ కాలేదని చెప్పు” పైకి లేవలేకపోతున్నాను. నిశ్శబ్దంలో సెలైన్ చప్పుడు కూడా భయంకరంగా ఉంది.

“సారీ సారికా... చాలామంది చనిపోయారు. కొంతమంది మంటల్లో కాలి, మరికొందరు భవనం శిథిలాల్లో చిక్కుకుని” టీవీలో బ్రేకింగ్ న్యూస్ చూపించాడు.

“నందూకేమీ కాదు. నేనంటే చాలా ఇష్టం తనకి. నా కోసం ఎలా అయినా వచ్చేస్తాడు. ఇంట్లో నుంచి వెళ్ళేటప్పుడు మళ్ళీ వస్తానని చెప్పాడు. చంపేస్తాను రాకపోతే.. చంపేస్తాను..!” ఏడుస్తూనే ఉన్నాను. నన్ను ఆపడం వీణ, సునీల్ వల్ కావట్టేదు.

చనిపోయిన వారి వివరాలు ఇంకా అనోన్న చెయ్యలేదు. నందూ వస్తాడన్న ఆశతో ఉన్నాను. నిజాన్ని నమ్మే ఘైర్యం నాకు లేదు. వారం తర్వాత శిథిలాల నుండి అనవాలు పట్టకుండా ఉన్న బయటపడ్డ విగత శరీరాల్ని గుర్తుపట్టడానికి కుటుంబ సభ్యులని పిలిచారు. వృద్ధులు, ఆడ, మగ మొత్తం శవాలు. రోజంతా వెతికినా నందు జాడ తెలియలేదు. ఎక్కడో బ్రతికే ఉంటాడు, అతనికేం కాలేదన్న నమ్మకంతో హస్పిటల్ మార్చురీ ముందు కూర్చుని ఊపిరి తీసుకున్నాను.

“మేడమ్.. మేము కాపాడటానికి శాయశక్తులా ప్రయత్నించాం. కొంతమంది మంటల్లోనే కాలిపోయారు. మా దగ్గర అక్కడ దారికిన కొన్ని వస్తువులు ఉన్నాయి. గుర్తుపడతారా?” నర్సీ వచ్చి చెప్పింది. ఒక గదిలోకి తీసుకెళ్లి బల్లమీద పరుసగా పేర్చిన వస్తువులు చూపించింది. అవన్నీ చూస్తుంటే మెదడు మొద్దుబారిపోతోంది.. ఇంతమంది చనిపోయారా? ఇన్ని కుటుంబాలు నాశనం అయిపోయాయా... మనకబారిన కళ్ళని తుడుచుకుని చూసాను. నాకేం నందుకి సంబంధించిన గుర్తులు కనిపించలేదు.

“అమ్మా...” వెనక్కి తిరిగి వచ్చేస్తుంటే అక్కడున్న ఉంగరాన్ని చూపించాడు జిత్తు. వారం రోజుల్లో నా పరిస్థితి వాడికి కొంతవరకూ అర్థమయ్యింది.

“ఈ ఉంగరం...” చేతులు వణికిపోతుంటే తీసుకుని చూసాను. రామ్ దగ్గర నేను తీసుకున్న ఉంగరం.

“నాన్న కోసం నువ్వు కొన్నావనుకుని నీ బ్యాగ్లోంచి తీసి నేనే ఇచ్చానమ్మా” నన్న పట్టుకుని ఏడ్చేసాడు. నాకర్ధమైపోయింది నందు తిరిగిరాడని. ఉంగరం తీసుకుని, సంతకం చేసాచ్చేసాను. కన్నిళ్ళగిపోయాయి. నన్న ఏడవద్దని నందు అఖరిసారి కోరాడు.

నాలుగు నెలలు అక్కడే ఉండి, పదకొండు సంవత్సరాల్లో నందుతో కలిసి తిరిగిన చోట్లన్నిటికి ఒంటరిగా వెళ్లాను. ప్రపంచం మొత్తం కలిసి నన్న ఒంటరిదాన్ని చేసేసింది అనిపించింది. జిత్తుని తీసుకుని వైజాగ్ వచ్చేసాను.

డిగ్రీ పూర్తి చెయ్యాలి. కొత్త జీవితం.. నందు చెప్పినట్టు!

ఆ రోజు దాడిలో చనిపోయిన వారి జ్ఞాపకార్థం కట్టించిన స్వారక చిహ్నం దగ్గర రాసిన మాటలు నేను ఎప్పటికీ మర్చిపోలేను.

జీవితం చాలా చిన్నది.

మనకి కావాల్సిన వాళ్ళు మనల్ని వదిలి ఎప్పుడు వెళ్ళిపోతారో తెలీదు.

కాబట్టి ఉన్నంతవరకు వాళ్ళని ప్రేమిస్తూ ఉండండి.

ప్రేమని వ్యక్తపరచండి.

ఇదే ముఖ్యం.

ఇదే జీవితానికి అర్థం.

* * *

గొంజలి ఈ రోజు వాళ్ళ నాన్న పేరు చెప్పగానే, నా జీవితంలో పేటిలు నీ కళ్ళమందు కదిలాయి.. మర్చిపోలేని నా నిస్సటి రోజులు. మనసంతా భారపైపోయింది. అంతా నిన్నా మొన్నా జరిగినట్టుంది. లోపల పాత డైరీలో నందు భాష్యము చూడాలనిపించింది. ఆఫీస్ పని మీద నెలరోజులు లండన్ వెళ్ళినప్పుడు బ్రిటిష్ ప్రీమింస్ నాకు పంపిన భాష్యాలో. అదే అందమైన సవ్య... ఫోటో వెనక ఇలా ప్రీరించుకుని నాకు పంపిన భాష్యాలో. అదే అందమైన సవ్య... ఫోటో వెనక ఇలా రాశుంది -

ఏయి నిన్నే...

ఎప్పుట్టానే వంట చేస్తూ నీ జూట్లుని ముడి వేసుకుంటున్నావు కదూ?
ఎప్పుట్టానే కాఫీ చేసుకుని తాగే ముందు ముక్కు దగ్గర పెట్టుకుని ఆస్యాదిస్తున్నావు
కదూ?

ఎప్పుట్టానే నీ కంటికి కాటుక దిద్దుకుంటూ పెదవి కొరుకుతున్నావు కదూ?
ఎప్పుట్టానే తోటలో పువ్వుల్ని మెత్తగా తాకుతూ వాటికి ఊసులు చెప్పున్నావు
కదూ?

ఎప్పుట్టానే చల్లగాలి నీతో గుసగుసలాడుతోంది కదూ?
ఎప్పుట్టానే చందమామ నిద్రలో పట్టిన నీ చిరు చెమటని తుడుస్తున్నాడు కదూ?
ఎప్పుట్టానే కిటికీలోంచి వచ్చే సూర్యుడు నిన్ను తాకడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు
కదూ?

ఎప్పుట్టానే వర్షం వస్తే ఆడుతున్నావు కదూ?
ఎప్పుట్టానే రంగురంగుల పువ్వుల్ని కాయితం వడవల్లో వేసి వదులుతున్నావు
కదూ?

ఎప్పుట్టానే కూనిరాగాలు తీస్తూ నీలో నువ్వు నవ్వుకుంటున్నావు కదూ?
ఎప్పుట్టానే నవ్వుతుంటే నీ లోతైన కళ్ళలో శూన్యం తొంగిచూస్తోంది కదూ?
ఏయి నిన్నే...

ఎప్పుట్టానే నేనడిగిన ప్రశ్నలకి సమాధానం చెప్పకుండా దాటేస్తావు కదూ?
నేను ఎంత దూరంలో ఉన్నానా మనసు నీ చుట్టే తిరుగుతుందని తెలుసు కదూ?

ఎడు మిలియన్ల జనాభా ఉన్న ఈ మహానగరంలో నాకేం తోచ్చేదు.

ఇక్కడ ఎవరి నప్పులోనూ జీవం లేదు.

నువ్వాళ్ళి రంగుల్ని అద్దొచ్చు కదా?

చల్లని గాలులతో థేమ్స్ నది ఎముకలు కౌరికేస్తోంది.

వచ్చి ఒక్కసారి కౌగిలించుకోవచ్చు కదా?

మిన్ యు సారికా.. లవ్ యూ..

- నందు.

కన్నిళ్ళాచ్చాయి. కానీ నందు చెప్పిన మాటలు గుర్తొచ్చి నీటిని కంటిచివర
ఆపేసాను. ఎక్కడ కన్నిళ్ళలో నుండి తను కరిగిపోతాడోనని.

13

ఇప్పటికి ఇది ఇరవై ఆరో సారనుకుంటా గడియారం వంక చూట్టం... మన పిచ్చిగానీ, చూస్తున్నాం కదా అని అది త్వరగా పరిగెడుతుందా? చూడట్లేదని అగుతుందా? రాత్రి రెండు దాటినా నిద్ర రాదేం? ఇన్నాళ్ళ తర్వాత మళ్ళీ ఎందుకొచ్చాడు? అసలు ఆ రామ్, ఈ గీత వాళ్ళ నాన్న ఒకళ్ళేనా? లేక ఊరికి అలా చెప్పిందా? ఇలా ఎన్నో ప్రశ్నలు. సాయంత్రం నుంచి మనసంతా ఒకటే కల్లోలంగా ఉంది.

“పోనీ ఇప్పుడే వెళ్లి అడిగియ్యునా? ఇంత రాత్రివేళ తలుపు కొడితే ఏమనుకుంటారో? రామే కదా... ఏం అనుకోదులే.. ఇలా నాలో నేను సతమతమయ్యే కన్నా అదేనయం” అని లేచి గదిలోంచి గబగబా బయలేకొచ్చాను. గుమ్మం దాటగానే ఏదో గుర్తొచ్చినట్టు ఆగాను. “థీ.. థీ.. ఏంటి నేను ఇలా ఆలోచిస్తున్నాను? ఒకవేళ తను రామ్ కాకపొతే ఎంత అసహ్యంగా ఉంటుంది? పైగా గీత ఏమనుకుంటుంది? రేపటివరకు ఆగితే పోయేదేం లేదులే. ఈ ఆలోచనలతో బుర్ర పాడైపోతోంది. కాఫీ తాగితే నిద్రాస్తుందేమో” మళ్ళీ గడియారం వంక చూసాను. రెండు ఇరవై. ముఖం కడుక్కుని హల్లో కూర్చుని కాఫీ సివ్ చేస్తుంటే ఎదురుగా టీటీడీ వారి తెలుగు కేలండర్ మీద రాసిన భగవద్గీత శ్లోకం కనిపించింది.

ఓంధురాత్మాత్మనస్తస్య యేనాత్మేవాత్మనా జీతః ।

అనాత్మనస్త శత్రుత్వే వర్తేత్మాత్మేవ శత్రువత్

నిజమే.. మన మనసు, మన ఆలోచనలే మన శత్రువులు.

“నిద్ర రావట్టేదా అమ్మా?”

“జిత్తూ... నువ్వింకా పడుకోలేదా? నాక్కొంచెం తలనొప్పిగా ఉందిరా. నిద్ర రావట్టేదు.”

“అందుకే చెప్పా... కొత్త తలనొప్పులు తెచ్చుకోకని”

“దేని గురించి నువ్వు మాట్లాడేది?”

“నేను చెప్పేది నీకు అర్థమైందని నాకు తెలుసమ్మా. సాధారణంగా నాలు వయసులో ఉన్నవాళ్లో, ప్రేమలో ఉన్నవాళ్లో నిద్రలేని రాత్రులు గడుపుతారు.”

“అయితే?”

“నువ్వు వయసులో లేవు. ప్రేమ అంటావా? అది మా నాన్నతోనే చచ్చిపోయింది. ఇంక నీకెందుకు నిద్ర రావట్టేదంటావ్?”

“ఏం మాట్లాడుతున్నావు నాన్నా? ఎందుకిప్పుడా మాటలు?”

“నాకు తెలినే మాట్లాడుతున్నానమ్మా. సాయంత్రం గీత ఫోన్ చేసింది. రేపు సాయంత్రం కలుద్దామని, నిన్ను తీసుకురమ్మనీ చెప్పింది. అయినా వాళ్లు నాన్నెవడు? మనమెందుకు కలవాలి? ఏం జరుగుతోందనలు?” వాడి గొంతు మెల్లగా పెద్దదైంది.

“అరవకు జిత్తు. తను మామూలుగానే పిలిచింది. ధిలీలో సీటొచ్చింది. ఆ సంతోషంలో డిన్సుర్కి పిలిచింది. ఆ మాత్రానికే నువ్వు ఇంత అల్లరి చెయ్యకు. వెళ్లి పడుకో.”

“వాడెవడినో కలవడానికి మనం బైటికెళ్లాలా? పక్కనే ఉన్నాం కదా.. ఇక్కడే కలిస్తే నష్టం ఏంటి? అంత ప్రత్యేకమైన మనిషా?”

“తెలియనివాళ్లు గురించి వాడు వీడు అనడం తప్పు. అయినా అర్థరాత్రి వేళ అంకమ్మ శివాలులాగ ఇప్పుడరిచి గోల చెయ్యకు. పొద్దున్న నువ్వు అరిచిన అరుపులకి నాకింకా తలనొప్పి తగ్గలేదు. నేనెక్కడికీ వెళ్లును. ఎపరినీ కలవను. చాలా? గుడ్ నైట్” వెనక్కి చూడకుండా లైట్ ఆపేసి నా గది తలుపేసేసాను.

* * *

ఆలోచనల అలసట వల్లననుకుంటా ఎప్పుడు నిద్ర పట్టిందో తెలీలేదు.. గేటు చప్పుడుకి మెలకువొచ్చి చూసాను. జిత్తు ఎక్కుడికో హాడావుడిగా బయల్సేరాడు.

“ఇంత పొద్దున్నే ఎక్కుడికిరా? ఒరేయ్ నిన్నే..” పిలుస్తున్నా. సమాధాసం చెప్పుకుండా వెళ్ళిపోయాడు. వెనకింట్లోంచి ఎప్పట్లాగే పాటలు వినిపిస్తున్నాయి. పెరచి వైపు తలుపేసేసాను.

“ఇవ్వాళ స్వాలుకి సెలవు పెట్టేయవే పిల్లా...” స్వాలుకి తయారవుతుంబే లోపలికాస్తూ అంది అమ్మ. అమ్మ వెనక బ్యాగుతో జిత్తు.

“అమ్మ.. నువ్వేంటి ఇలా చెప్పా పెట్టుకుండా?” రోజు ఫోనులో మాట్లాడుకుంటున్నా ప్రత్యక్షంగా చూస్తే చెప్పలేని ఆనందం.

“నీ చేతి చక్కెరపొంగలి తినాలనిపించింది. గోదావరి ఎక్కి చక్కా వచ్చేసా... ఏ? నా కూతురింటికి నేను రాకూడడా?”

“ఎప్పుడైనా రావచ్చు తల్లి... చాలా రోజులైంది కదా అని అడిగా”

“నా మనవడు టికెట్ తీసి రమ్మన్నాడు. నిన్ను సర్వోజ్య చేస్తాను. చెప్పాడ్దన్నాడు. వీడిదంతా వాళ్ళ నాన్న పోలికే” గోడ మీద ఉన్న నందు ఫోటోని, జిత్తుని మార్చి మార్చి చూసింది.

“ఆ.. మరే.. వెళ్లి స్వానం చేసిరామ్మ. నీకు టిఫిన్ పెట్టేసి నేను స్వాలుకి వెళ్తాను.”

“ఈ రోజుకి సెలవు పెట్టేసి ఉండిపోవే.”

“నిన్న వెళ్లేదమ్మ. ఇవ్వాళ కూడా లీవ్ అంటే బాగోదు. స్వాల్లో పిల్లలకి పరీక్షలు అవుతున్నాయి. మధ్యహన్మాం నుంచి వచ్చేస్తాగా.”

“సరే. ఆవునే బంగారం... నీకు వయసు కొంచెం తగ్గినట్లుందేంటే? యోగా అవీ చేసావేంటే? బావున్నావు భోమ్ములాగా..”

“అదే అదే.. ఆ సంగతేంటో కనుక్కుంటావనే నిన్ను రమ్మన్నా అమ్మమ్మ..” లోపల నుండి అన్నాడు జిత్తు.

“బోమ్మ లేదు గిమ్మ లేదు. వెళ్ళమ్మ.. తర్వాత మాట్లాడుకుండాం.”

* * *

“ఎవరూ? ఆ రామే? నీతో పాటు చదువుకున్న అబ్బాయి. ఆ నాయుడు.. ఆశ్చర్యపోయింది అమ్మా.”

“హా.. అతనేనమ్మా”

“ఇన్నాళ్లగా ఏమైపోయాడే? మళ్ళీ ఇప్పుడెందుకొచ్చాడు? వాళ్ళాపీడు?”

“అమ్మా.. ఎందుకొచ్చాడు, ఏవిటి అవన్నీ తెలియదు” అమ్మకి చోట్టు ఇలా ప్రశ్నల మీద ప్రశ్నలు సంధిస్తుందని నాకు ముందే తెలుసు.

“అదా సంగతి... అందుకా నీ కొడుకు నన్ను ఉన్నఫళాన రమ్మన్నాడు”
“ఏమని చెప్పాడు?”

“నీ కూతురు కొత్తగా ప్రవర్తిస్తోంది. నాకు నచ్చట్టేదు. వచ్చి బుధీ చెప్పు తని పీలిచాడు”

“ఏమోనమ్మా... ఏం కొత్తగా ప్రవర్తించడమో. గీత వచ్చాక నా జీవితం కొంత మారిందని మాత్రం చెప్పగలను. బావుంది ఇలా. కానీ తను రామ్ కూతురని తెలిసాక అనవసరంగా కలిసాననిపిస్తోంది. పైగా జిత్తు కూడా సరిగా మాట్లాడట్టేదు నాతో.”

“ఊరుకో.. ఇందులో తప్పేముందే? అయినా నువ్వేం చేసేసావు? వాడంత ఎగరడానికి?”

“వాడన్నదీ నిజమే కదమ్మా.. నా వయసేంటి?”

“ఏంటే, బోడి వయసు? నీకేమన్నా తొంషై ఏళ్ళాచ్చేశాయా? నచ్చినట్టు బతకడానికి వయసుతో సంబంధం ఏముంది? ఇన్నేళ్ల తర్వాత మళ్ళీ నిన్ను ఇలా చూస్తున్నాను. ఎంత ఆనందంగా ఉందో తెలుసా నాకు? ఆ వెధవ అసలు ఈ కాలం కుర్రాదేనా?”

“ఏమో.. పాపం. ఏం భయాలు పెట్టుకున్నాడో లోపల”

“ఇంతకీ కలుస్తున్నావా?”

“అవసరమా? ఎందుకొచ్చిన గొడవ? ఎక్కుడ ఆగిపోయిన కథని అక్కడే

వదిలేయుడం ఉత్తమం.”

“ఎక్కువ ఆలోచించకే. వెళ్లి కలువు. నేనూ వస్తా నీతో. కలిసి క్షమాపణ చెప్పాలి ఆ అబ్బాయికి. నాకు ఇచ్చిన మాట కోసం నిన్ను వదిలేసి వెళ్లిపోయాడు..”

“దానివల్లగా నాకు నందు దొరికాడు..” అమృ చేతిని తీసుకుని ముద్దుపెట్టుకున్నాను.

“నా అల్లుడెంత మంచివాడు. ఆ చావేదో నాకొచ్చినా బావుండేది. ఏ లోకాన ఉన్నాడో. మళ్ళీ రామ్ కనిపించాడని తెలిస్తే ఎంత సంబరపడేవాడో!”

అర్థంకానట్టు చూసాను.

“తువును... పాపం వాడికి మీ సంగతి తెలిసాక మనశ్శాంతి లేదు. చాలాసార్లు అడిగేవాడు. రామ్ కనిపిస్తే అడుగు అత్తా, కనీసం భోన్ నెంబర్ అయినా కనుక్కు అని”

“ఎందుకు?”

“ఏమో.. వాడి మనసులో ఏముందో.. మీ ఇద్దరికీ మధ్యనవచ్చాడని చాలాసార్లు అనేవాడు. ఈ జిత్తుగాడు పుట్టాక కొంచెం సద్గుకున్నాడనుకో.”

“మీ... నేను టీ చేసి తీసుకొస్తాను.”

* * *

“అమృ.. రెడీయా.. వెళ్లామా?” సాయంత్రం ఆరు దాటాక వచ్చింది గీత.

“ఎవరే పిల్లా నువ్వు? నా కూతుర్ని అమృ అంటున్నావ్?”

“పర్చనం అమృమృ గారంటే మీరేనా? నా పేరు గీతాంజలి. సారికాంటీ చాలాసార్లు చెప్పింది మీ గురించి. నమస్తే అమృమృ” అమృ కాళ్ళకి దళ్ళం పెట్టింది.

“అమృ... నా పేరు కూడా తెలుసన్నమాట నీకు? చిరంజీవ.. చిరంజీవ..”

“ఇంకా చాలా తెలుసు. మీరేంటి ఇంకా అలానే ఉన్నారు? జిత్తు కోసం వెయిట్ చేస్తున్నారా? తనని డైరెక్టగా వచ్చేయమని మెసెజ్ చేసాను. వెళ్ళి రెడీ అవ్వండి” నన్ను తొందరచేసింది.

“అది రాదట” చెప్పింది అమృ.

“ఏవైంది? మళ్ళీ ఏవైనా గొడవైందా?” నా వంక చూసింది.

“అదేం లేదు గీతా... నాకెందుకో ఇబ్బందిగా ఉంది.”

“మీకు తనేం కొత్త కాదు. ఒకసారి కలిస్తే ఏం పోతుంది? ఈ రోజు కోసం నేను చాలా రోజుల్నిండీ ఎదురుచూస్తున్నాను. అదంతా మీకిప్పుడు చెప్పలేను. ఎనీ హా... మీకు ఇష్టం లేకపోతే బలవంతం చెయ్యను. కానీ ముందే చెప్పేసుంటే తను ఎదురుచూసేవారు కాదు. పోనే, మీకు కుదరలేదని చెప్పేస్తాను. వెళ్ళాస్తానమ్ముమ్మా..”

“గీతా, ఆగవే ఒకసారి. బతిమాలించుకోకు సారికా. నువ్వు వెళ్ళకపోతే మళ్ళీ తను గోడ దూకి సందులోంచి వస్తాడు. అసలే అలవాటు.”

“అమ్మా...”

“గీతా.. నువ్వు కూర్చోవే. నేను తీసుకొస్తా దాన్ని” అమ్మ నా కోసం తెచ్చిన చీర ఇచ్చింది. నన్నని బంగారురంగు అంచులో ముద్ద పసుపు రంగు జాంధానీ నేత చీర, దానికి కాంట్రాస్టుగా ఉన్న నీలిరంగు ఇక్కుత్త బ్లోజ్. చాలా సంవత్సరాల తర్వాత నేను కట్టుకునే చీర అమ్మ సెలెక్ట్ చేసింది.

“వావ్.. భలే ఉన్నారాంటీ.. ఎంత బావున్నారో.. నేను ధిల్లీ వెళ్ళేలోపు నాకు చీర కట్టుకోడం నేర్చించండి” నన్న చూసి కళ్ళు పెద్దవి చేసింది గీత.

నన్న నేత చీరల్లో చూడటం నందుకి చాలా ఇష్టం.

బయట క్యాబ్ అప్పటికే రెడీగా ఉంది.

* * *

చియాండ్ కాఫీ, జూబీలీ హిల్స్, సాయంత్రం ఏడు దాటుతోంది. అప్పటికే జిత్తుకి మూడు సార్లు మెసెట్ చేసాను. రిపై ఇవ్వలేదు.

“అంటీ... టెన్నెన్నిగా ఉందా?”

“లేదు.. ఏం? అదేం లేదు” తెచ్చిపెట్టుకున్న నవ్వుతో చెప్పాను.

“అస్తమాను ఫోను చూసుకుంటున్నారు. వచ్చిన అరగంటలో రెండు కాఫీలు తాగేశారు.”

“అదంతే గీతా.. దానికి కోపం, బాధ, టెన్నెన్ ఏం ఉన్నా ఇలానే చేస్తుంది.

చెప్పుకోదు.”

“ఎక్కడ రామ? అదే మీ నాన్నగారు..”

“పర్లేదు, మీరు రాము అనోచ్చు. తను మనకన్నా ముందే వచ్చారు. మీరు తెస్తున్న పదతారు, కొంచెం రిలాక్స్ అయ్యాక చెప్పుమన్నారు.”

“ఇక్కడే ఉన్నాడా?” మెల్లగా నా గుండె వేగం పెరిగింది.

“మీ...” అటు ఇటు చూసాను.

“మీరుండండి. నేనే తనని పంపిస్తా...” కుర్చీలోంచి లేచింది.

“లేదు. ఉండు. ఫర్మాలేదు” గీత చెయ్యి పట్టుకుని ఆపాను..

“రేపు కలుస్తా” చిన్నగా నవ్వుతూ తల అడ్డంగా ఊపి బయల్దేరింది.

“ఇదిగో గీతా.. ఆగు. మీ నాన్నని పలకరించి నేను కూడా నీతో వచ్చేస్తా. బిర్దామందిర్కి తీసుకెళ్ళు. నేనెందుకిక్కడ?” వెనకే వెళ్ళింది అమ్మ.

“అమ్మ.. అమ్మ..” పిలుస్తున్నా వినిపించనట్టు పరిగెత్తారు ఇద్దరూ.

* * *

“కూర్చీవచ్చా?” వెనకనుండి వినిపించింది. అదే గొంతు... దాదాపు ఇరవై ఏడేళ్ళనాడు నన్ను వదిలి వెళ్లిపోయిన గొంతు. గట్టిగా కళ్ళు మూసుకుని, పెదవులు బిగబట్టి గాఢంగా ఊపిరి తీశాను. ప్రపంచం మొత్తం ఒక్క క్షణం ఆగిపోయనంత నిశ్శబ్దం. రైల్వేస్టేషన్లో ఆఖరు సారి చూసిన రాము నా కళ్ళు ముందు కదిలాడు. నా గుండె పరిగెత్తి పరిగెత్తి ఆగిపోతుందేమో అన్నట్టుంది. నేను సమాధానం చెప్పేలోగా నా ఎదురుగా కూర్చున్నాడు.

“ఎలా ఉన్నావు?”

“ఊ.. నువ్వు?” తలెత్తి చూసాను రాముని.

“మీ...” చాలా సేపు హొనం.

“ఎదోలా ఉంది. ఎమన్న మాట్లాడు” ఇద్దరం ఒకేసారి అన్నాం.

“....”

“....”

“నువ్వే చెప్పు” మళ్ళీ ఒకేసారి అని, ఒకరిని చూసి ఒకరం సప్పుకున్నాం.

“ఏంటి ఇన్నాళ్ల తర్వాత?” నేనే అడిగాను.

“ఊరికే...” సగం సగం సమాధానంలా చెప్పాడు.

“ఊరికే అంటే?”

“తెలీదు. నువ్వు వదిలెళ్లిపోయిన తర్వాత...”

“వదిలేసింది నువ్వు? నేనా??” అతని కళ్ళలోకి చూసాను.

“సరే, నేనే... నిన్ను దూరం చేసుకున్నాక చాలా జరిగాయి. నేను కూడా నిన్ను మర్చిపోయాననే అనుకున్నా. కానీ...”

“కానీ..?”

“నువ్వు హైదరాబాద్లో ఉంటున్నావని ఈ మధ్యనే తెలిసింది. తెలిసాక చూడాలనిపించింది.”

“ఓహ.. చూసావుగా? ఇహా వెళ్లు” నవ్వాను.

“అప్పుడేనా. ఇంకా ఏం మాట్లాడండే?”

“ఇప్పుడేగా మొదలైంది. అన్నప్రాసన రోజునే ఆవకాయ్ ఎందుకు?”

“నువ్వు ఇప్పటికీ మారలేదు” గట్టిగా నవ్వేసాడు.

“ము..”

“నీ హస్టెండ్ గురించి...”

“ఓ.. గీత చెప్పిందా? పదిహేనేళ్లైంది. ఇంకా నాతోనే ఉన్నట్టనిపిస్తుంది. నేను కాకుండా వేరే అమ్మాయి తన లైఫ్లోకి వచ్చుంటే చాలా బావుండేదేశో. నేను నాకు నవ్వడం నేర్చించావు. నందు బ్రతకడం నేర్చించాడు. నా దురదృష్టం నువ్వు నాకు నవ్వడం నేర్చించావు. నందు బ్రతకడం నేర్చించాడు. నా దురదృష్టం ఏంటంటే ఇద్దరూ కన్నీళ్లనే మిగిల్చారు. కాకపోతే వైకి ఏడవననుకో”

“ము.. అయామ్ సారీ. నిన్ను దూరం నుండి చూసి వెళ్లిపోదాం అనుకున్నాను.”

మళ్ళీ వచ్చి నిన్ను ఇబ్బంది పెట్టడం నా ఉద్దేశ్యం కాదు.”

“ఇట్ను ఓకే రామ్. అయినా ఎందుకీ ఫార్మాలిటీన్? సరే గానీ, ఆకలేస్టోంది.

“ఇట్ను ఓకే రామ్. అయినా ఎందుకీ ఫార్మాలిటీన్? సరే గానీ, ఆకలేస్టోంది.”

ఏమన్ను తిందామా? కాఫీ అయినా?”

“మళ్లీనా?

“రాత్రి సరిగా నిద్రలేదు.. అందుకే అనుకుంటా ఈ ఆకలి. ఈ ప్లేస్ నాకు నచ్చింది. ఈ గార్డెన్, లైట్స్..” చుట్టూ చూసాను. ఇంతలో సన్మగా చినుకులు పడటం మొదలైంది.

“పద వెళదాం”

“ఎక్కుడికి?”

“అలా కొంచెం దూరం నడ్డదాం.”

* * *

“నీ వయసేం పెద్ద తెలియట్టేదు రామ్. కాకపోతే గడ్డం, జుత్తు కాస్త నెరిసాయి”

“సాల్ట్ అండ్ పెప్పర్ లుక్ అంటారు దీన్ని. దాదాపు యాబై ఏళ్ళాచ్చేసాయి కదా. నువ్వు మాత్రం లాష్ట్ టైం చూసినపుడు ఎలా ఉన్నావో ఇప్పుడూ అలానే ఉన్నావ్.”

“నేను మాత్రం ఏమన్నా చిన్నపిల్లనా? నేనూ నీ వెనకే వస్తున్నా బాబూ...”

“ఈ సారి నిజంగా వస్తావా?”

చురుక్కున చూసాను.

“అంతా నీ కూతురు చలవే. ఇదిగో ఈ హెయిర్ కట్, జుత్తుకి రంగు. నేను కూడా తల్లి లేని పిల్ల కదా అని అది ఎక్కుడికి తీసుకెళ్లినా ఏం చేసినా కాదనలేదు. సారీ... గీత వాళ్ళమ్మ గురించి విన్నాక.”

“మీ.. ఘర్యాలేదు.. అలవాటైపోయింది. నీ తర్వాత నాకు జరిగిన ఓ అద్భుతం చిత్ర.. ఇదంతా ఒక రకంగా తనవల్లే...”

“ఓహ్మా...”

“అకలన్నావగా తిను” మాట్లాడుతూనే వెళ్ళి వేడి వేడి మిర్చిబజ్జీలు తెచ్చి నా చేతిలో పెట్టాడు.

“చూస్తేనే నోట్లో నీళ్లాస్తున్నాయి.”

“తింటే కళ్ళలోంచి కూడా వస్తాయి.”

“చలేస్తోంది కదా...” గబ గబా తినేసి చీరని భుజాల మీదకి చుట్టూకున్నాను.

“సువ్వ ఆఖరిసారి చూసినపుడు ఎలా ఉన్నావో ఇప్పుడు కూడా అలాన్ ఉన్నావు సారికా”

“ఆఖరిసారంటే, వైజాగ్ స్టేషన్లో.. ఏడుస్తూ ఉంటే చూసావ్.. ఇంకా ఏడుపు మొహమే అంటావా?”

“కాదు.. నిన్ను తర్వాత ఇంకోసారి చూసాను”

“ఎప్పుడు? ఎక్కడ?”

తనేం సమాధానం చెప్పలేదు.

“సరే రామ్.. లేటవుతోంది. వెళ్లాలి” ఉబర్ బుక్ చేసాను.

“కలిసి వెళదాం”

“ఎప్పటికీ కలిసి వెళ్లలేం. అదే, నా కొడుక్కి నిన్ను కలవడమే ఇష్టం లేదు. ఇంక నీతో వచ్చానని తెలిస్తే అంతే. మా అమ్మకే నేను భయపడలేదు. కానీ పీడికి భయపడుతున్నాను. పాపం వాడికి నేను తప్ప ఎవరున్నారు?”

“చిన్న పిల్లాడు కదా అలానే ఉంటాడు. వర్షం పెద్దదయ్యేలా ఉంది. బైక్ తెస్తా ఆగు.”

“నీ పాత బైక్ కావాలి.. అది తెస్తేవస్తా.. బై రామ్. కలిసేవరకు ఎందుకోతెలియని టణ్ణన్. ఇప్పుడు కొంచెం బెటర్గా ఉంది. వస్తా” బుక్ చేసిన క్యాబ్ వచ్చేసింది.

“మళ్ళీ కలుస్తావా?”

“నా కొడుకునడిగి చెప్పా” క్యాబ్ డోర్ గట్టిగా లాగాను.

* * *

“అదేవటే.. అప్పుడే వచ్చేసావు?” గుమ్మంలో ఎదురై టవల్ ఇచ్చింది అమ్మ.

“ఏవైంది ఆంటీ.. నాన్న రాలేదా?” నా వెనక చూసింది గీత.

“ఏమవుతుంది? చూసాను.. కలిసాను.. మాట్లాడి వచ్చేసాను.”

“అంతేనా?” ఒకర్నూకరు చూసుకున్నారు అమ్మ, గీత.

“ఏం అడగాలనుకుంటున్నారు ఇద్దరూ?”

“సరే.. సూటిగానే అడుగుతున్నా. ఆ అబ్బాయంటే నీకు ఇష్టమే కదా? అదే,
ఒకప్పుడు”

“మో.. అయితే?”

“ఎన్నో చూసారు ఈ ముపై ఏళ్లలో ఇద్దరూ. మళ్ళీ జీవితం మిమ్మల్నిద్దరినీ
ఒక చోటకి చేర్చింది. ఆగిపోయిన చోటు నుండి మళ్ళీ కొత్తగా మొదలెట్టాచ్చు) కదా?
అసలతనికి ఆ ఉద్దేశముందో లేదో కూడా నాకు తెలియదు. నందు వెళ్ళిపోయినప్పటి
నుండి నిన్ను ఒంటరిగా చూడలేకపోతున్నానే” తన మనసులో మాట చేప్పసింది
అమ్మ.

“అమ్మా... ఏంటిదంతా? నాకు వినడానికి ఏదోలా ఉంది.”

“నాన్న చెప్పారని పెళ్ళిచూపుల్లో కూర్చున్నావు. నేను చెప్పానని పెళ్ళి
చేసుకున్నావు. నందు కోసం పిల్లాడ్చి కన్నావు. సమాజం కోసం ఒంటరిగా వాళ్ళి
పెంచావు. ఇంక చాలే... ఇప్పుడైనా నీ కోసం నువ్వు బతుకు. నందు ఎక్కుడున్నా
ఇది చూసి సంతోషిస్తాడు. వాడి మనసు నాకు తెలుసు.”

“అమ్మా... ఇంక చాలు. ఇందుకే వచ్చావా వైజాగ్ నుంచీ? గీతా... నువ్వు
చెప్పావని, నీ మీద ఉన్న ఇష్టంతో రామ్సి కలిసాను. అంతే గానీ ఈ ప్రేమలు, మళ్ళీ
కొత్త జీవితాలు అని మమ్మల్ని బాధపెట్టార్దు. తనకి కూడా ఇలాంటి ఆలోచన ఉంటే
దయచేసి ఇంక నన్ను కలవార్దు. నువ్వు కూడా రావార్దు. జిత్తు వచ్చే టైం అయింది,
నేను వంట చేసుకోవాలి. వస్తా. అమ్మా.. వస్తావా? వెళ్ళిపోతావా?”

వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోయింది గీత.

* * *

గీత ఇంటికి రావడం మానేసింది. నేను వెనకింటి వైపు చూడటం మానేసాను.
జిత్తు మెల్లగా నాతో కొంచెం కొంచెం మాట్లాడుతున్నాడు.

వారం రోజుల తర్వాత...

“గీతా వాళ్ళు ఇల్లు భాళీ చేసేసారే” ఓ రోజు నేను స్కూల్ నుండి వచ్చేసరికి
దిగాలుగా చెప్పింది అమ్మ.

“అయితే నేనేం చెయ్యను?” పెరటి గుమ్మం వైపు చూసాను. వెనకింటో చీకటి.
లైట్లు ఆర్పసి ఉన్నాయి.

“నీకు ఆ మూలనున్న పెట్టే ఇమ్మంది. ఏదో మొయిల్ చేస్తుందిట. చూసుకోమంది, నేను రాత్రి బండికి వెళ్లిపోతున్నాను.”

“అందరూ వెళ్లిపోండి. రమ్మనకుండానే రావడం, మధ్యలో వెళ్లిపోవడం..”

పది రోజుల వరకూ అసలు ఆ పెట్టే వైపు గానీ, గీత పంపిన మొయిల్ గానీ చూడలేదు. ఎందుకో ఓ రోజు స్క్రూల్లో ఉండబట్టలేక గీత మొయిల్ చూసాను. అమ్మకి,

నీ ఇష్టాయిష్టాలతో ప్రమేయం లేకుండా నిన్ను అమ్మ అని పిలిచినందుకు క్షమించు. నిన్ను కలిసిన రోజు నుండి నీలో అమ్మనే చూసుకున్నా. ఇప్పుడు ఉన్నఫళాన ఈ పిలుపుని మార్చేయలేను. వచ్చే వారం నుండి క్లాసులు ప్రార్థ అయిపోతాయి. అందుకే ధిల్లీ వెళ్లిపోతున్నా. నిన్ను కలిసే దైర్యం లేక చెప్పుకుండా వెళ్లిపోతున్నా.

ఇక అసలు విషయం. నాన్న ఏ రోజూ నీ గురించి నాతో చెప్పలేదు. మీ గురించి నాకు తెలిసిందే మా అమ్మ రాసుకున్న డైరీ వల్ల. అప్పటి నుండి నీ అడ్రస్ కనుక్కుని నిన్ను కలవడానికి చాలా కష్టపడ్డాను. వెతగ్గా వెతగ్గా ఫేస్చుక్లో అభిజిత్ వివరాలు దొరికాయి. అలా వేరే వారి ప్రోఫైల్ ప్రోక్ చేయడం తప్పే. కానీ నాకు వేరే మార్గం తోచలేదు. ఇక్కడికొచ్చి నిన్ను దగ్గరుండి చూసాక ఇంకా బాగా నచ్చేసావు. నువ్వు, నాన్న మళ్ళీ కలిసే బావుంటుంది అన్నది నా ఆశ. మా అమ్మ కోరిక.

ఏదేవైనా, ఇంక నిన్ను ఇబ్బందిపెట్టను. ఆఖరుగా ఒక్కమాట.. నువ్వు మా నాన్నని డైరీ రాయమని అడిగావంట కదా? కానీ నీ పెళ్లి జరిగే వరకే తను రాసుకున్నాడు. ఆ తర్వాత పేజీలు మా అమ్మ పూర్తి చేసింది. అవి డైరీలు కాదు, మా అమ్మనాన్నల జ్ఞాపకాలు. అవి నువ్వు చదువుతావని చిన్న ఆశతో నీ దగ్గర వదిలేసి వెళుతున్నాను.

- సీ గీతాంజలి.

* * *

ఇంటికొచ్చి బాక్సులో ఉన్న పై డైరీ తీశాను. 1990 నాటి డైరీ. మొత్తం ఖాళీగా ఉన్నాయి. అంది. రామ్ రాసిన రెండు పేజీలు తప్ప. అవే వంకర టింకర అక్కరాలు.

15 may 1990,

Tuesday.

ఎదో చెపుదామని అనుకుంటూ...

దగ్గరగా, మరింత దగ్గరగా, వేగంగా వస్తోంది...

వచ్చిన ప్రతీసారీ అంతకు మించిన వేగంతో వెనక్కి వెళ్లిపోతోంది...

సంకోచంతోనా? భయంతోనా?? లేక నాకు చెప్పడం అనవసరం అనా???

సముద్రం...

ఎన్న లోపల దాచుకున్న ప్రశాంతమైన ఆడపిల్ల మనస్సులా ఏదీ చెప్పదు...

ఎన్న తెలుసుకున్నా అంతు చిక్కనివి ఎన్న ఎన్నెన్నో...

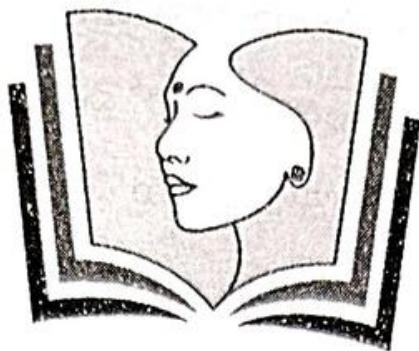
సరే సంగతేంటో కనుక్కుందామని నేనే దగ్గరికెళ్తే,

చల్లగా తాకి మెల్లగా పారిపోతోంది.

రిషికాండ - నేనూ సారికా కలిసి చెప్పుకున్న ఎన్న ఊసులకి మూగ సాక్షి:

రేపే సారిక పెళ్లి.

14

నీ కళ్ళతో, నీ రాతల్లో నీ జీవితాన్ని చూస్తాను - అని చెప్పినంత సులువు కాదేమో నిజాన్ని చూడటం. రామ్ డైరీలో మిగిలిన ఏకైక పేజీ... 16 మే 1990, నా పెళ్ళిరోజున తను రాసిన పేజీ. చూడటానికి దైర్యం చాలక, మనస్సురించక మూలేసాను. ఆ పెళ్ళో ఉన్న మరో పుస్తకం తెరిచాను. గీత వాళ్ళ అమ్మ రాసిన డైరీ అది.

మొదటి పేజీలో, “వేరే వాళ్ళ డైరీ చదవకూడదని తెలిసినా నా డైరీ ఓపెన్ చేశావంటే, నీకు నా గురించి తెలుసుకోవాల్సిన అవసరం ఏదో ఉండన్నమాట. సరే, పద ఐతే నా మనసులోకి. - సుచిత్ర.” అని రాసుంది. చూడాలా వద్దా అర్థం కాలేదు. కానీ, గీత చెప్పిన మాట గుర్తొచ్చి, గబగబా పేజీలు తిప్పాను. దాన్ని డైరీ అనడం కన్నా ఒక అందమైన పుస్తకం అన్నాచ్చేమో. జీవితంలో ముఖ్యమైన రోజులని మాత్రమే రాసుకున్నట్టు ఉంది. చాలా పొత పుస్తకం అవ్యాధం వల్ల కొంచెం పొడైంది. అక్కడక్కడా కొన్ని పేజీలు మాత్రమే రాసి ఉన్నాయి.. కానీ, రాసుకున్న పేజీలు మాత్రం రంగులతో నింపేసింది.. మధ్య మధ్యలో బొమ్మలు కూడా ఉన్నాయి. చాలా అసక్తిగా అనిపించి ఓపెన్ చేసాను.

పెద్దకళ్ళు, ముందుకి వేసిన రెండు పొడుగాటి జడలు, చున్న అవసరం లేని, రాజస్తానీ అద్దాల ప్రింట్ ఉన్న తెల్లని పొడుగు చేతుల సల్వార్లో అమ్మాయి ఫోటో అంటించి ఉంది.

“సుచిత్ర ఎంత అందంగా ఉంది. గీత అచ్చం వాళ్ళమ్మే!” ఫోటోని తడిమి చూసి

అనుకున్నాను. ఎందుకో తెలియదు గానీ, గీత అమ్మ అన్నప్పుడు రాని అసూయ,
రామ్ భార్య అనుకుంటే నస్తింది.

* * *

17 January 1993
sunday

నీలాకాశం.. పొద్దుట్టుంచి మబ్బు పట్టి చాలా బావుంది వాతావరణం. సంక్రాంతి సెలవులైపోయి రేపటి నుండి మళ్ళీ కాలేజీలు అని బద్ధకంగా పడుకుంటే ఎవడో చూడానికస్తున్నాడు త్వరగా తయారవ్వమని చెప్పేడు నాన్న. ఇప్పటివరకు వచ్చి వెళ్లిన నలుగురిలాగే వీడూ కట్టం తక్కువని వెళ్లిపోతాడులే అనుకుని తయారయ్యా. నా దగ్గరున్న చీరలు అచ్చి రాలేదని ఎదురింటి నాగమణి దగ్గర నుండి వంగపండు రంగు చీర తెచ్చి కట్టింది అమ్మ. ఏ మాటకామాటే, ఎంత పెళ్ళిచూపులు ఇష్టం లేకపోయినా తయారవడంలో మాత్రం ఏ లోటు రానివ్వను నేను. వచ్చినవాడు వేరే వేరే కారణాల వల్ల వెళ్లిపోవాలి తప్ప, నేను నచ్చలేదని మాత్రం కాదు.

అమ్మతఫుడియలుట ఏంటో మరి... ఉదయం పదిగంటలు దాటాక వచ్చిందో గుంపు. పెళ్ళి కొడుకు ఎవరా అని దొంగతనంగా చూస్తుంటే తీసుకెళ్లి వాళ్ళ ముందు కూచోపెట్టేసారు. తలెత్తి చూడామంటే ఎవరన్నా ఏమన్నా అనుకుంటారేమో అని భయం. కానేపటికి మమ్మల్ని మాట్లాడుకోమని నా గదిలోకి పంపించారు.

వెళ్లి పాపగంటైనా మాట్లాడడే. నేను చేసిన బొమ్మల్ని, గోడ మీద పెయింటింగ్స్ నీ తదేకంగా చూస్తాడు తప్ప నోరు కదపడే. “వీడూ, వీడి గడ్డం. అనలు స్నానమైనా చేసాడో లేదో... ఒకవేళ పెళ్ళి కుదిరితే గడ్డం తీస్తే గానీ పెళ్ళి చేసుకోనని చెప్పాలి” అనుకుంటుంటే, “చాలా బావుంది నీ రూమ్.. నువ్వే వేసావా ఇవన్నీ?” అన్నాడు.
“అవును” అన్నాను.

బ్లూ డెనిమ్, వైట్ షర్ట్. టక్ చేసి బానే ఉన్నాడు. “నచ్చానా?” అని సదెన్గా అడిగాడు.

‘నీ గురించి ఏం తెలుసనీ నచ్చడానికి?’ అనేలోపే, “ఈ పెళ్ళి నీకిష్టమేనా? ఒకవేళ ఎవరినన్నా ప్రేమిస్తే చెప్పు. మీ వాళ్ళతో నేను మాట్లాడి ఒప్పిస్తా. బలవంతంగా మాత్రం చేసుకోవద్దు” అన్నాడు. ఈ మాటకి నచ్చేసాడు నాకు. తలెత్తి అతని కళ్ళలోకి చూసి లేదని తల ఊపాను.

“అసలు పెళ్ళే చేసుకోకూడదనుకున్నాను. కానీ ఒకరికిచ్చిన మాట కోసం చేసుకుంటున్నా. కట్టాలు అవీ అంటే నాకసహ్యం. నాకు నువ్వు నచ్చాపు. ఎమోషనల్గా చాలా వీక్గా ఉన్నాను. వెంటనే ప్రేమలో పడిపోలేను. కానీ నాకు ఇప్పుడు ఒక తోడు అవసరం. నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా? నీకు ఇష్టమైతేనే...” అని అడిగేశాడు.

బాబోయ్... ఆ అబ్బాయి కళ్ళు. తేనె కళ్ళు. కళ్ళలోకి చూసి మాట్లాడుతుంటే ఏం చెప్పున్నాడో ఫోకస్ చెయ్యలేదు. ఏదో చెప్పున్నాడు గానీ ఏమీ వెళ్లట్టేదు బుర్రలోకి. ఇంకాసేపలానే చూస్తే హిప్పుటైజ్ అయిపోతానేమో. నచ్చేసాడు.. చాలా చాలా. అతని మాటలో, కళ్ళో తెలీదు గానీ.. ఎలాగో “ము..” అని మాత్రం అనగలిగాను.

ఎలా తెలిసిందో కిందకెళ్లేసరికి అందరూ సంతోషంతో తాంబూలాలు, పెళ్ళి అని మాట్లాడేసుకుంటున్నారు. నమ్మలేకపోతున్నా.. కానీ, వచ్చేనెల పెళ్ళి. అంత తొందరగా పడిపోయానేంటో. కాస్త బెట్టుచెయ్యాల్సిందే సుచీ.. వాడి కళ్ళలోకి చూడకుండా ఉండాల్సింది. బాబోయ్.. ఆయన అనాలేమో!!!

* * *

28 february 1993

sunday

పసుపు.. ఎక్కడ చూసినా పసుపు రంగే. వారం తర్వాత రావాల్సిన వసంతోత్సవం ముందే వచ్చేసినట్లుంది. ఇదిగో అదిగో అనుకుంటూ చూస్తుండగానే నా పెళ్ళి రోజు వచ్చేసింది. జీవితంలో ముఖ్యమైన, చాలా మంది కలలుగనే రోజు. పెళ్లంటే ఆడపిల్లలు టెస్సన్ టెస్సన్గా ఉంటారంట. నాకేంటో అమ్మానాన్నల్ని వదిలివెళ్లాలన్న బాధా లేదు. కొత్త జీవితం గురించి భయం లేదు. బహుశా ఇష్టపడి పెళ్ళి చేసుకుంటే ఇలానే ఉంటుందేమో. మా కుటుంబ పరిస్థితి గురించి తెలిసి అన్నాడో, ఆడంబరాలు నచ్చక అన్నాడో గానీ పెళ్ళి సింపుల్గా చెయ్యండి అన్నాడట మా ఆయన. నా మనసులో మాట విన్నట్లు పెళ్ళిరోజుకి కొంచెం గడ్డం త్రీమ్ చేసుకున్నాడు. అన్నవరంలో మా పెళ్ళి. ఎటు చూసినా కొత్త జంటలే. పసుపు చీరల్లో పెళ్ళి కూతుక్కు ఒకళ్ళు పోటీ పడుతున్నారు.

కొబ్బరిబోండాం స్వచ్ఛమైన మనసుకి చిహ్నం అనీ, దాన్నో పీచులాగ మొగుడు పెళ్ళాలు అల్లుకుపోయి కలిసిమెలిసి ఉంటారని చేతిలో బొండం పెట్టి పెళ్ళి మండపంలోకి పంపిస్తారట. అమ్మ చెప్పింది.

టీలకర, బెల్లం పెదుతుంటే ఇద్దర్నీ ఒకరి కళ్ళలోకి ఒకళ్ళని చూసుకోమని చెప్పింది. కష్టంలోనూ, సుఖంలోనూ తోడుగా ఉంటానని, తనని ప్రేమిస్తూ ఉంటానని ఒకరి కళ్ళలోకి మరొకరు చూసుకుంటూ కంటి సైగల ద్వారా చెప్పుకోవడమే పరిణయం(పరి, నయనం) అన్న మాటకి అర్థమంట.. అమ్మకెలా తెలుసో ఇవన్నీ. అన్నీ తెలిసినా ఏమీ తెలీనట్టుంటారు ఈ అమ్మలు.

అతని కళ్ళునన్నే చూస్తున్నా, ఆ కళ్ళవెనక ఎన్నో వేల మైళ్ళ దూరం కనిపించింది మా మధ్య. తాళి కడుతున్నపుడు మొదటిసారి తన వేళ్ళు నా మెడకి తాకుతుంటే, కొత్తగా ఉంది. అందరికీ ఇలాగే ఉంటుందా? నాగమణిని అడిగితే నవ్వింది తప్ప జవాబు చెప్పలేదు. అందరూ సుచి అంటే, తను మాత్రం మొదటిసారి నన్ను చిత్ర అని పిలిచాడు. కొత్త పిలుపు... కొత్త బంధం...

Chitra - Ram. Chitram. చిత్రం.. భలేగా కలిసాయి మా పేర్లు.

* * *

4 march 1993

Thursday

తెల్లని ముగ్గు ఆరబోసినట్టుంది ఆకాశమంతా. ఇంకో నాల్రోజుల్లో పున్నమి. మొదటిసారి తెల్లచీర కట్టుకున్నాను. ఎందుకో కొంచెం సిగ్గుగా అనిపించింది. అందరూ గుసగుసలాడుకుంటుంటే... గదిలోకి పంపిన కానేపటికి, కిటికీ పరదాలు పెయ్యబోతుంటే, అలిగిన చందమామ, ‘నేనేం మీకు ఇబ్బంది కలిగించను’ అని మబ్బిచాటుకి వెళ్ళిపోయాడు. ఏమనుకున్నాడో వెంటనే వచ్చి కన్నుకొట్టి, ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతూ మళ్ళీ దాక్కున్నాడు.

అతని కోసం నేను వేసిన పెయింటింగ్ ఇచ్చాను. బావుందన్నాడు. గదిలో చాలాసేపు ఏవో కబుర్లు చెప్పుకున్నాం. చెప్పుకున్నాం అనేకన్నా నేను చెప్పింది తను విన్నాడనడం మేలేమో. తక్కువ మాట్లాడుతున్నా, అతని మాటలు నాకు నచ్చుతున్నాయి. అలసిపోయి ఎప్పటికో పడుకున్నాం.. మంచం మీద మల్లెపూలని పక్కి జరిపి నన్ను పడుకోమన్నాడు.. వాటిని బాధపెట్టడం ఇష్టం లేదని చెప్పాడు. తను నన్ను తాకలేదు. నిద్రలో నేను చెయ్యి వేస్తే తోసెయ్యలేదు. నాకు అతని చిన్న చిన్న చేష్టలు కూడా నచ్చుతున్నాయి. తను పక్కనుంటే గుండె వేగం పెరిగిపోతోంది.

* * *

14 august 1993

saturday

పచ్చదనం... కోనీమలో పుట్టి పెరిగిన నాకు పచ్చదనం కొత్తకాదు. కానీ ఈ చోటు ఏంటో ఇంత బావుంది. ఇక్కడే ఉండిపోవాలనిపించేలా. నిజంగానే ప్రత్యేకం నాకు. కాపురానికిని బొంబాయికొచ్చిన ఈ నాలుగు నెలల్లో ఆ మెరైన్ డ్రైవ్, బీచ్ తప్ప పెద్దగా ఎక్కడికీ వెళ్లేదు. ఎప్పుడు బీచ్కి వెళ్లినా ఏదోలా అయిపోతాడు రామ్. నా పోరు పడలేక మహాబలేశ్వరకి తీసుకుచొచ్చాడు. మేముందే నగరానికి, కాలుష్యం లేని ఈ చోటుకి ఎంత తేడా? ప్రకృతి కొన్ని కొండల్ని మనుషుల కంటపడకుండా దాచేసి వాటికి పచ్చదనాన్ని అద్దుతూ, తన ఉనికిని కాపాడుకుంటున్నట్టుంది.

పొద్దున్న వచ్చే పొగమంచ నిద్రలో అప్పుడప్పుడు నా మెడ మీద తగిలే తన ఉపిరిలా గిలిగింతలు పెడుతుంటే, మధ్యహన్మాం వచ్చే నీరెండ, తన గురించి వచ్చే అలోచనల్లా వెళ్గా హాయిగా ఉంది. ఈ ఆనందంలో నేనుంటే తను మాత్రం వేరే లోకంలో ఉంటాడు.

“నువ్వు చూట్టానికి ఎంత బావున్నా ఏడువు మొహం నీది” అనేసా ఉండబట్టలేక. ఎవరో అమ్మాయి గురించి చెప్పబోయాడు. తన గత జ్ఞాపకాలని మరిచిపోలేకపోతున్నాడట. ఆ అమ్మాయి వాళ్ళమ్మగారు కనిపిస్తే తనకి పెళ్లి కుదిరిందని అబద్ధం చెప్పాడట. నేను నచ్చడం వల్లనే వెంటనే పెళ్లికి ఒప్పేసుకున్నాననీ చెప్పాడు.

కోపం వచ్చి తిట్టేసాను. ఎప్పుడో మూడేళ్ల క్రితం జరిగిన గతం నాకు అనవసరమని చెప్పాను. విని నేను మాత్రం చేసేదేముంది? అతని మనసులో బాధని నేను చూడలేకపోవచ్చు. కానీ ఈ గాయపడ్డ మనిషి ఇప్పుడు నా వాడు. అతని భద్రత నా బాధ్యత అనిపిస్తోంది.

ఆ అమ్మాయి ఎవరైనా సరే, ఇప్పుడు రామ్ జీవితంలో లేదు. అతని గతం, ప్రేమ, జ్ఞాపకాలు తనతో ఉన్న నాకొచ్చే నష్టంలేదు. పోయింది తిరిగి రాదని తెలిసినపుడు ఉన్న దానిలోనే పోగొట్టుకున్న దాన్ని వెతుక్కోమని చెప్పా. కష్టమేగానీ, అసాధ్యం కాదుగా. పైగా తను ఒంటరిగా ఉంటే వేరు. ఇప్పుడు తనతో పాటు నా ఆనందం కూడా ఉంది. ఈ రోజు నాకు తను నాతో ఎలా ఉంటాడో అనేదే ముఖ్యం. నిన్న గురించో రేపు గురించో అలోచించి బుర్ర పాడుచేసుకోలేను.

ఏదైతేనేం ఈ ట్రైప్ నాకు కొత్త జ్ఞాపకాల్ని మిగిల్చింది. ఆ పచ్చని కొండల మధ్య

మా ఆయనకీ నా మీద ప్రేమ చిగురించిందేమో. వచ్చే దారిలో నా భుజం మీద తల వాల్చి పడుకున్నాడు. దూరంగా పచ్చని కొండల్ని పొగమంచు చాటున ఆకాశం ముద్దాడుతున్నట్టు. అది అబద్ధమో నా భ్రమా కానీ రామ్ స్పర్శ మాత్రం నిజంలూనే ఉంది.

* * *

29 September 1993

Wednesday

నారింజ రంగు జెండాలు, అందరి ముఖాల్లోనూ రంగురంగులు.. గణేష్ నిమ్జనం చాలా బాగా చేస్తారు బొంబాయిలో. ఇదే మొదటిసారి నాకు. మా ఇద్దరికీ ఆఫీసులు సెలవు ఇవ్వాళ. తను ఇంట్లోనే ఉంటాన్నాడు. నేను మాత్రం ఘోట్సులో ఉన్నవాళతో వెళ్లాను ఆ గణపతిని సాగనంపడానికి. చిన్నా పెద్దా అందరం ఒకటే ఆటలు, పాటలు.. రోజు తెలీలేదు. ఎంతేస్పు ఉన్నామో ఎక్కుడెక్కుడ తిరిగామో.. రంగుల్లో మునిగి, నీటిలో తడిసిపోవడం వల్ల ఒకరిని ఒకరు గుర్తుపట్టలేనంతగా మారిపోయాము. జనంలో నాతో వచ్చినవాళంతా ఎక్కుడో కలిసిపోయారు. చీకటి పడిపోతోంది. చుట్టూ జనం. అప్పుడే గుర్తుచ్చింది.. నేనొచ్చి చాలానేపైంది, ఇంట్లో రామ్ ఒక్కుడే ఉంటాడని. బొంబాయి రోడ్లు సరిగా అలవాటు కాకపోవడం వల్ల కొద్దిగా భయం వేసింది. చేతిలో డబ్బులు కూడా లేకపోవడంతో, వాళ్ళనీ వీళ్ళనీ దారి అడుగుతూ ఇంటికొచ్చేసరికి రాత్రి ఎనిమిది దాటింది.

గుమ్మంలో నన్ను చూడగానే కోపంగా చెయ్యెత్తాడు రామ్. నాకు అంతకన్నా ఎక్కువ కోపం వచ్చి లాగి పెట్టి ఒకటిచ్చాను.

“పెళ్ళాం పొద్దున్ననగా వెళ్ళింది. చీకటి పడినా రాలేదంటే, ఏవైందో ఏంటో అని బెంగ లేదా? వెతుక్కోవాలని తెలీదా??” అని.

ఏమీ మాట్లాడకుండా ఒక్క నిమిషం నన్ను గట్టిగా పట్టుకుని వదిలేసి బైటికెళ్ళిపోయాడు. ఈ మనిషి నాకు జన్మకి అర్థం కాడనుకుని స్నానం చేస్తాచేసరికి, పక్కింటావిడ టీ తీసుకొచ్చిచ్చింది. సాయంత్రం నుండి వెతుకుతున్నాడంట నా గురించి. భీచ్ రోడ్ అంతా తిరిగి ఇందాకే వచ్చాడంట. చాలా కంగారు పడ్డాడని, నేనొచ్చేసానని అందరికి చెప్పడానికి వెళ్లాడని చెప్పింది.

ఏంటో ఈ మగాళ్లు, వాళ్ళు పెళ్ళాన్నిప్పడితే వాళ్ళ చేప్పల వల్ల ఉంట్టే అందరికి

తెలుస్తుంది. కానీ ‘నువ్వంటే ఇష్టం..’ అనే మాట మాకు చెప్పడానికి మాత్రం అహం అడ్డొస్తుంది. ఏమన్నా అంటే అబ్బాయిలు ఎక్కుప్రెసివ్ కాదు అంటారు. ఒక్కసారి చెప్పే ఎంత బాపుంటుంది.

రాత్రి లేటుగా ఇంటికొచ్చాడు... ఏమీ మాట్లాడుకోలేదు. పడుకున్న తనని వెనకనుండి పట్టుకుని కొట్టినందుకు సారీ చెప్పా.. ఆశ్చర్యంగా నా చేతిని మరింత దగ్గరగా తీసుకుని ముద్దు పెట్టుకుని తన గుండె దగ్గర పెట్టుకున్నాడు. ‘నేనంటే ప్రేమా, జాలా?’ అని అడిగా. ‘జాలైతే కచ్చితంగా కాదు. అయినా, నువ్వే కడా ఈ క్షణాన్ని ఆస్వాదించు అన్నావు’ అన్నాడు. అర్థమయ్యా అవనట్టు అయింది. వెనక్కి తిరిగాడు. మా మధ్య దూరం చెరిగిపోయింది. చాలా దగ్గరగా వచ్చాడు. నా పెదవుల్ని అందుకోబోతూ కళ్ళలోకి మాసాడు.

తొలిముద్దు.. ఏం రాయాలి దీనిగురించి? అందరూ చెప్పుంటే ఏదో అనుకున్నా. కానేపు ఊపిరాడలేదు. చచ్చిపోతానేమో అనిపించింది. కానీ అతని ఊపిరితో నాకు ప్రాణం పోసాడు. కందిన పెదవులు మళ్ళీ మళ్ళీ అతని ఊపిరిని కోరుకున్నాయి. నా వాడు నాకు సొంతమయ్యాడన్న విజయ గర్వం వల్లనేమో తెలీకుండానే కళ్ళు తడిసాయి. మెల్లగా మా శరీరాల మధ్య దూరం తరిగిపోయింది.

మగవాళ స్వర్పులో వాళ్ళ ఇష్టం తెలుస్తుందేమో. మన సొంతం అన్న భావన ఉంటుంది. ఒక భరోసా ఉంటుంది దాన్నో. వాళ్ళ శరీరంలో ప్రతీ అఱువు మనల్ని కోరుకుంటోందన్న నమ్మకం కించిత్ గర్వాన్ని కలిగిస్తుందంటే అతిశయ్యాకీ కాదేమో. అది మొదటిసారి కలిగింది ఇవ్వాళ నాకు. మర్మాడు కూడా ఆఫీన్కి వెళ్ళలేదు. పగళ్లు రాత్రుళ్ళు, రాత్రుళ్ళు పగళ్లు అవుతున్నాయి.

ఈ రోజు, ఈ రాత్రి నిజంగానే మరచిపోలేను. మొదట్లుండి జీవితాన్ని రంగుల్లో చూడటం అలవాటు నాకు. కలర్ఫుల్ లైఫ్ అనాలేమో. రామ్ వచ్చాక నిజంగానే ఇంద్రధనుస్సులా ఉంది జీవితం. జరిగింది తల్లుకుంటూ బొమ్మ వేస్తున్నాను. బొమ్మ వేస్తున్నా చేతులు వఱకతున్నాయి. చాలా లోపాలున్నాయి బొమ్మలో, కానీ నాకు నచ్చింది. లోపాలతో పాటు తనని నేను స్వీకరించినట్టు. ఆలోచనలకే చెమటలు పట్టేస్తున్నాయి. అందమైన అనుభవం తెచ్చిన జ్ఞాపకాల చెమటలేమో ఇవి.

* * *

చిత్త నా పక్కనే ఉండి చెప్పున్నట్టు అనిపిస్తోంది. ఇంకా కొన్ని పేజీలు మిగిలి

ఉన్నాయి. కానీ చదవాలనిపించలేదు. పుస్తకం మూనేశాను. అందులోనుండి పడిన
గ్రెటింగ్ కార్డులో ఇలా రాసుంది -

నన్ను నా గతంతో పాటుగా స్వీకరించినందుకు..

నన్ను మధ్యలోనే విడిచి పెట్టియ్యనందుకు..

నన్ను అర్థం చేసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తున్నందుకు..

నన్ను నా లోపాలతో పాటుగా ప్రేమిస్తున్నందుకు..

థాంక్యూ థాంక్యూ చిత్ర..

సువ్వోక తియ్యని విషం. మెల్లగా నాలో చేరుతున్నావ!

- అభిరామ్

రామ్ చిత్రని ఇష్టపడటం న్యాయమే అయినా ఎందుకో ఒక్క క్షణం నాకు
అసూయగా అనిపించింది. నాకిష్టమైనదేదో నా దగ్గర నుండి లాక్కుని, నాకన్నా
ఇష్టంగా చూస్తూ, నన్ను, నా జ్ఞాపకాల్చి, నా స్థానాన్ని చెరిపేసినట్టుంది. నిజానికి
ఇది ఇలాగే జరగాలి. కారణం ఇది అని పైకి గట్టిగా చెప్పలేని, ఒకప్పుడు అతని
మీద సర్వహక్కులూ కలిగిన దానిగా ఈ అసూయ సహజమేమా. నాకే ఇలా
ఉండా? రామ్కి ఎలా ఉండి ఉంటుందో అప్పట్లో? ఆలోచనల్లోంచి నన్ను నేను
బలంగా బయటకి లాక్కుంటూ, ఆ రెండు డైరీలు నా గదిలో దాచేసాను. జిత్తు
వచ్చే టైమయిందని వంట చెయ్యడం ప్రారంభించాను. మనసు మాత్రం అక్కడే
తిరుగుతోంది.

“థీ, ఏంటి నేను ఇలా ఆలోచిస్తున్నాను? ఎందుకింత స్వార్థం నాకు? సారీ
సుచిత్రా” అనుకున్నాను. ఇంతలో నా పెళ్ళిరోజున రామ్ రాసుకున్న ఆఖరి పేజీ
గుర్తొచ్చింది. బహుశా నా ఫీలింగ్స్‌ని కాంపెన్సేట్ చెయ్యాలని కాబోలు, ఎందుకో
వెంటనే చూడాలనిపించింది.

ఇది బాధ. నిజంగా నందుతో జీవితం ఎంత సుఖంగా ఉన్నా, పెళ్ళి నాటికి
నందు గురించి ఏమీ తెలీదు. రామ్ చెప్పాడని పెళ్ళి పీటల మీద కూర్చున్నాను.
మళ్ళీ ఇప్పుడారోజుకి వెళ్లాలంటే మనసు బరువైపోతోంది. ఆగలేక రామ్ రాసిన
చివరి పేజీని తెరిచాను.

* * *

16 may 1990
wednesday

అనలిలాంటి రోజు వస్తుందని ఏనాడైనా ఊహించానా? చూస్తూ ఊరుకోలేను. చూడకుండా ఉండలేను. ఏదైతే అదే అయిందని సారిక ఇంటికెళ్ళాను. ప్రతీసారిలూ ఈసారి వెనక వైపు నుండి గోడ దూకే అవసరం రాలేదు. ఇంటి ముందే పందిరేసారు. పెళ్ళిపందిట్లో అందరూ సంతోషంగా ఉన్నట్టున్నారు. నవ్వుతున్నారు. హడావుడిగా అటు ఇటు తిరుగుతున్నారు.

పందిట్లో వెనక ఒక మూలగా కూర్చున్నాను. సరిగా నిద్రలేకపోవడం వల్ల, గుబురుగా పెరిగిన గడ్డం వల్లనో తెలీదు గానీ ఎవరూ గుర్తు పట్టలేదు నన్ను. తెల్లవారుజాము ముహూర్తం కూడా కారణం కావోచ్చు. ఏదీ, కనపడదే సారిక? నన్ను చూస్తే ఆనందంతో పీటల మీంచి వచ్చేస్తుందా? లేక ఎందుకొచ్చావని అడుగుతుందా? పెళ్ళికొడుకు చాలా బావున్నాడు. మంచివాడేనా? నా సారికని నా కన్నా బాగా చూస్తుంటాడా? పేరుకి తగ్గట్టు కృష్ణదైతే? ఎలా నవ్వుతున్నాడో చూడు... అవునులే వాడి అదృష్టాన్ని చూసుకుని మురిసిపోతున్నాడు గామోసు. రాధిక, హరిక పెళ్ళికొడుకు వెనక కూర్చున్నారు.

“పెళ్ళికుమారైని తీసుకురండి..” అనగానే హడావుడి మొదలైంది. ఎందుకు, లోపల ఇంత దడగా ఉంది నాకు? వచ్చేది సారికే కదా? బుట్టలో కూర్చోపెట్టి తీసుకొస్తున్నారు. ఎర్ని కుంకుం రంగు పట్టుచీరలో నిండైన నగలతో అచ్చం లక్ష్మీదేవిలా ఉంది. ముఖంలో నవ్వు లేదు... నిద్ర లేనట్టుంది. కళ్ళు చింత నిప్పుల్లా ఉన్నాయి. పద్మ తన పక్కనే ఉంది. ఏవేవో మంత్రాలు చదువుతున్నారు.

‘కన్యాం కనక సంపన్నాం కనకాభరణైర్యతాం..’

ముందెప్పుడో విన్నట్టుంది. సారిక ఆటపట్టిస్తూ అప్పుడప్పుడు అనేది “బంగారంలాంటి మనసు, బంగారురంగు ఛాయ ఉన్న నేను నీకు దౌరికాను చాలదా?” అని.

అంతా యాంత్రికంగా జరిగిపోతోంది, నా కళ్ళుముందే. ఇంతలో పంతులుగారు వచ్చి అందరి చేతిలో అక్షింతలు పెడుతూ “పెళ్ళయిందా నాయనా?” అని అడిగి, నేను సమాధానం చేపే) లోపే నా చేతిలో కొన్నివేసి వెళ్ళిపోయారు. నుముహూర్తం వేళయిందనుకుంటా “గట్టిమేళం.. గట్టిమేళం..” అన్నారు. సారికకి, ఆ అబ్బాయికి

మధ్య తెర తొలగిపోయింది. మా ఇద్దరికి దూరం శాశ్వతంగా పెరిగిపోయింది. నేను అక్షింతలు లెక్కపెడుతూ కూర్చున్నాను. ఒక్క గింజకీ ఒక్క జ్ఞాపకం, ఒక్క కన్నిటి చుక్క.

కానేపటికి తెల్లని మధుపర్మం చీరలో, పళ్లెంలో దీపాలు పట్టుకుని మళ్ళీ పెళ్ళి మండపంలోకి వచ్చింది. ఎంత అందంగా ఉంది... నా సారిక.. పెళ్ళికళ అంటే ఇదేనేమో. గట్టిగా అరవాలనిపించింది. నోరు పెగల్లేదు. మళ్ళీ అక్షింతలతో వచ్చాడు పురోహితుడు.. “ఉన్నాయ్..” అని చేతిలోని చూపించా.. అదోలా చూసి వెళ్ళిపోయాడు. మాంగల్యధారణ అయిపోయింది.

ధృవంతే రాజు వరుణో ధృవంతేనో బృహస్పతి:

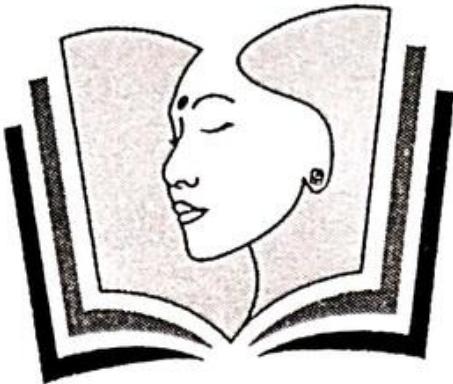
ధృవంత ఇంద్రశ్చగ్నిశ్చ రాఘవంధారయతాం ధృవం

“ఆడపిల్ల పుట్టగానే కొన్నాళ్ళు చంద్రుడు, కొన్నాళ్ళు గంధర్వుడైన బృహస్పతి, ఇంకొంతకాలం అగ్నిదేవుడు ఆమెని కంటికి రెప్పులా కాపాడతారట. ఈ ముగ్గురినీ అంటే మనసు, శరీరం, వాక్యలను బతిమాలి, ఒప్పించి అమృయిని తీసుకొచ్చి పెళ్ళి చేసుకుంటాడట అబ్బాయి. చంద్రుడు నిన్ను చూసుకోమని గంధర్వుడికిచ్చాడు, గంధర్వుడు కొన్నాళ్ళకి ఆ బాధ్యత అగ్నిదేవుడికి ఇచ్చాడు. వారి తర్వాత నిన్ను జీవితాంతం కాపాడవలసిన నాలుగోవాడిని నేనే అని చెప్పి పెళ్ళికూతురు చెయ్యి పట్టుకుంటాడట వరుడు. ఇదే అబ్బాయి అమృయికి ఇచ్చే ధైర్యం. దీన్నే పాణిగ్రహణం అంటారు. మరి నా చెయ్యి పట్టుకుని చివరివరకు ఉంటావా?”

పాణిగ్రహణం గురించి సారిక చెప్పిన మాటలు నా చెవుల్లో మోగుతున్నాయి. అందరూ నిలబడి అక్షింతలు వేసేస్తున్నారు. “తప్పుకోండి...” అని అర్థామనుకున్నా. సారిక వచ్చి “ఇదంతా అబద్ధం, పీడకల రామ్..” అంటే బావుళ్ళు అనిపించింది. ఇంతలో... “చూసావుగా. ఇహ వెళ్ళు” సారిక అస్తమాను అనే మాట గుర్తాచ్చింది. ఏడుస్తున్న నా కళ్ళకి ఏమీ కనపడల్లేదు. వెనక్కి వెనక్కి చూసుకుంటూ వెలుగులోంచి చీకట్లోకి బయల్దేరిన నాకు అంతా శున్యంగా ఉంది.

* * *

ఇంతలో జిత్తు బండి చప్పుడు కావడంతో గబగబా పుస్తకాలు దాచేసి, బాత్రుంలోకి వెళ్ళిపోయాను. ఆగట్టేదు కన్నిళ్ళు.

15

ఒకప్పుడు ఎంతో ఇష్టంగా విన్న పాటలు ఇప్పుడు నన్ను కొత్తగా విసిగిస్తున్నాయి. అలవాటైన ఇల్లే జైలులా ఉంటోంది. ఎవరితో మాట్లాడుతున్నా మొహమాటపు నవ్వలే. ఒంటరిగా ఉండాలనిపిస్తుంది. ఒంటరినైపోయానేమో అనిపిస్తుంది. అమ్ముతో నేను చెప్పినట్టు కొన్ని కథలు ఎక్కుడ ఆగిపోయాయో అక్కడే వదిలేస్తే మంచిది. తిరిగి ప్రారంభిస్తే ఒక ముగింపు ఉంటే బావుణ్ణు అనిపిస్తుంది. కానీ, ఆ ముగింపు ఏంటి అనే దానికి సమాధానం మాత్రం దొరకదు. ఈ దశలో నాకు ఏకైక ఉపశమనం జిత్తు. గీత వెళ్ళిపోయినప్పటి నుండి వాడు నాతో ఎక్కువ సమయం గడుపుతున్నాడు. నన్ను అర్థం చేసుకోదానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్టున్నాడు.

“ప్రిన్సిపాల్ మేడమ్, మీకోసం మీ అబ్బాయి వచ్చారు” స్మాలు అయిపోవస్తుంటే చెప్పుడు ఒక ఆరో తరగతి పిల్లాడు. పారిక్కంగ్ లాటలో పిల్లలో ఆడుతున్నాడు జిత్తు.

“హాయ్ ఆంటీ” వెనకనుండి పలకరించాడు నిశాంత. కాలేజీలో జిత్తుకి సీనియర్. ఇప్పుడు కొలీగ్. మా వాడికి బెస్ట్ ఫ్రెండ్.

“హా నిశీ.. నువ్వెప్పుడొచ్చావ్? ఎలా ఉంది కోల్కెతా?”

“కోల్కెతా ఎప్పుడూ బావుంటుంది ఆంటీ. కొద్దిగా మొండిగా, తనకి కావలసినప్పుడు మాత్రం ప్రేమగా” నవ్వాడు. తన ప్రేమ కథ నాతో చెప్పుకుంటూ ఉంటాడు అప్పుడప్పుడు. మనం ఏం చెప్పినా మనల్ని జడ్డ చెయ్యని వాళ్ళకి మన

కథ చెప్పాడోవడంలో ఒక తృప్తి ఉండంటాడు నిశాంత.

“బాబు నిశాంత రెడ్డి.. ఇప్పుడు నువ్వు మళ్ళీ నీ స్టోరీ మొదలుపెట్టుకు. అమ్మ స్వాచ్ఛ తీసుకుని వెళ్లిపో. నేను తర్వాతాచ్చి తీసుకుంటాను” నా స్వాచ్ఛీ తాళాలు నిశాంతకిచ్చి పంపేశాడు జిత్తు.

“నువ్వేంట్రా ఇలా డైరెక్టగా స్వాల్ఫీ పచ్చేసావ్? బైదే కదా? పార్టీలేటీ లేవా?”

“మూడు లేదమ్మా... అలా ట్యూంక్సబండ్ వరకు వెళదామని..”

“ఏరా.. మళ్ళీ ఏమన్నా క్లాస్ పీకాలా? ఏషైనా ఉంటే ఇక్కడే ఇచ్చేయ్.. మళ్ళీ అంత దూరం ఎందుకు?”

“పీజ్ అమ్మా..” నవ్వుతూ నా భుజం మీద చెయ్యసి కార్లో కూర్చోపెట్టాడు.

* * *

వచ్చి అరగంటైనా మాటల్లేవు మా ఇద్దరి మధ్య. కానేపు ఫోన్ చూసుకుంటున్నాడు. కానేపు అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాడు. బుద్ధుడి విగ్రహం వైపు చుస్తా కూర్చున్నాను నేను.

“అమ్మా”

“మ్మ..”

“నీకు నాన్నంటే ఇంకా ఇష్టం ఉందా?”

“ఇప్పుడు అదెందుకు గుర్తొచ్చింది నీకు?”

“చెప్పమ్మా”

“చెప్పా గానీ.. నువ్వేం అడగాలనుకుంటున్నావో అదుగు”

“అభిరామ్...”

వాడు ఇదే అడగబోతున్నాడని ఊహించాను నేను.

“గీత మన పక్కింట్లోకి రావడం, నువ్వు తనకి దగ్గరవ్వడం. నాకెందుకో నువ్వు తన వల్ల నన్ను దూరం పెట్టేస్తావేమానని భయం వేసింది. దానికి తోడు తన నిన్ను అమ్మ అని పిలవడం”

“ఇప్పుడు వాళ్ళు లేరు కదా నాన్నా.. ఇంకెందుకు?”

“నన్న చెప్పనీ అమ్మ..”

“వింటున్నా..”

“నాన్న లేరు, నాకు సిబ్బింగ్స్ కూడా ఎవరూ లేరు. నీ లైఫ్ మొత్తం నేనే అని నాకు చిన్న గర్వం ఉండేది. అలాంటిది ఉన్నట్టుండి ఏళ్లంతా వచ్చేసరికి నాకెందుకో ఇన్సెక్యూరిటీ వచ్చేసింది. దానివల్ల నీ మీద చాలాసార్లు అరిచాను. నువ్వేళ్ళి వాళ్ళ నాన్నగారిని కలవడం నాకస్నలు నచ్చలేదు. కానీ..”

“కానీ?”

“నాన్న రామ్ గారికి రాసిన లెటర్ చదివాక...”

“లెటర్ ఏంటి? నందు రాశాడా?”

“అమ్మమ్మ వైజాగ్ నుంచి పంపించింది మొన్న. నీతో చెప్పొద్దని చెప్పింది. నాకంతా ఏదోలా ఉందమ్మా. ఎలా చెప్పాలో కూడా అర్థం కావట్టేదు. నువ్వు ఆయన్ని మళ్ళీ కలుసుకోవాలని మనసు చెప్పోంది. బుధి మాత్రం నువ్వు నాకు దూరమైపోతావని ఆపుతోంది” చెప్పు ఏడ్చేసాడు.

“బాబోయ్ ఏంట్రా ఇదంతా? నువ్వు నీలా ఉంటేనే బావుంటుంది. ఇలా ఎమోషనల్గా అస్సలు చూడలేకపోతున్నాను. ఎందుకిప్పుడు ఈ పిచ్చి వాగుడు? ఎవరో ఏదో చెప్పి నీ బుర్ర పాడు చేశారు.. అమ్మమ్మకి అస్సలు బుధి లేదు”

“లేదమ్మా.. ఆ లెటర్ చదివాకే తెలిసింది నేను ఎంత మూర్ఖుణ్ణో అని. నువ్వునలు ఏమీ చెప్పవేంటమ్మా? లోపల ఏం ఉంచుకుంటావో తెలీదు గానీ అన్నిటికి నవ్వుతూనే ఉంటావో?”

“ఇప్పుడు నీకు ఎవరేం చెప్పారు? వదిలేయ్ అవన్నీ. బావున్నాం కదా నాన్నా... అమ్మ గురించి నీకు తెలీదా? ఎక్కడికీ వెళ్ళదు. సరేనా?”

“బాగాలేం అమ్మా... నటిస్తున్నామంతే. నిజంగానే మా అమ్మ గురించి నాకేం తెలీదు.. సిగ్గుగా ఉంది ఇలా చెప్పడానికి”

“ఓ.. ఊరుకో. వదిలేయ్ అవన్నీ.. పద ఇంటికి వెళ్లిపోదాం” భుజం పట్టుకుని లేపాను.

“నాకు ముందే చెప్పాచ్చు కదమ్మా? ఎక్కడిది నీకంత ఓర్చు?” నడుస్తూ మళ్ళీ అడిగాడు.

“మీ... ఆ బుద్ధుడి విగ్రహం చూసావా?”

“రోజు చూస్తూనే ఉంటా” నా కొంగుతో వాడి కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అన్నాడు.

“ఆ బుద్ధ విగ్రహం హుస్సేన్ సాగర్లో నిలబెట్టినప్పుడు బరువు తట్టుకోలేక నీళ్ళలో మునిగిపోయింది. రెండు సంవత్సరాల తర్వాత బైటికి తీసి నిలబెడితే ఇదిగో ఇలా ప్రశాంతంగా మన ముందు సుంచున్నాడు. ఆ బుద్ధ భగవానుడే ఓ సారి చెప్పాడట. దేనికీ తొందరపడాల్సిన అవసరం లేదు. సమయం సరైనదైతే అన్ని పాటంతట అవే అవుతాయని. నిజంగా ఈ మాట ఆయనే చెప్పాడో లేదో తెలీదు గానీ, అంతటి మహానుభావుడికే నీటి నుండి బైటికి రావడానికి రెండు సంవత్సరాలు పడితే, మనమెంత చెప్పు? కొంచెం ఓమిక పట్టాలంతే. నీకు తెలియాల్సిచ్చినప్పుడు తెలుస్తాయని నేను చెప్పలేదు.”

“మీ.. ఇవ్వాళ కొత్తగా కనిపిస్తున్నావమ్మా”

ఆ రోజు తర్వాత, జీవితం మెల్లగా మళ్ళీ నా కంట్రోల్లోకి వచ్చినట్టుంది. వెనకింటి వైపు కొత్తగా ఎవరో వచ్చారు. చిత్ర డైరీ చదువుతున్న ప్రతీసారి ఆమె నాతో ప్రయాణిస్తోందేమో అనిపిస్తోంది. కుదిరినప్పుడు, గుర్తొచ్చినప్పుడు కొంత చదువుకుంటున్నాను.

* * *

20 August 1994

Saturday

లేత గులాబీరంగు పాదాలు... వాళ్ళ నాన్న అందమంతా దీనికొచ్చినట్టుంది. “గీతాంజలి...” పాపకి ఏం పేరు పెడదామని రామ్ అడిగినప్పుడు, నేను చెప్పిన పేరు. తన కథ మొత్తం తెలుసుకోకపోయినా తన ఇష్టాలు తెలుసుగా నాకు. వినగానే ఏమీ మాట్లాడకుండా ఓ ముద్దు మాత్రం పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

రామ్ మొదట్లుండి సున్నితమో లేక ఆ అమ్మాయికి దూరమయ్యక ఇలా ఆయ్యాడో తెలీదు గానీ, సున్నిత మనస్సుల వల్ల ఉపయోగం ఏంటంటే ఎలాంటి భావమైనా వాళ్ళ కళ్ళలో తెలిసిపోతుంది. నష్టం ఏంటంటే అన్ని మనమే అర్థంచేసుకోవాలి. వాళ్ళు మనల్ని ఏదీ అడగు, ఏమీ చెప్పరు. ఎప్పుడో ఉరుములు, మెరుపులు లేని వర్షంలా అన్ని ఒకేసారి కురిపిస్తారు. ఒకరకంగా చంటి పిల్లలతో సమానం. నాకు ఇప్పుడు ఇద్దరు పిల్లలు అన్నట్టుంది.

* * *

14 February 1998

Saturday

మధ్యహనం ఆఫీస్‌లో హాఫ్ దే లీవ్ చెప్పేసి రామ్ ఆఫీస్‌కి వెళ్లాడు. ఈ ముంబైలో తెలుగు సినిమాలు రావడమే చాలా తక్కువ. కొత్త సినిమా వచ్చింది, బావుందిట వెళదామని, పర్మిషన్ పెట్టి రమ్మని గొడవ చేస్తే తను కూడా వచ్చేసాడు. సినిమా అంతా వైజాగ్‌లోనే తీశారు. అమ్మాయి చుట్టూ ప్రేమ అని నాలుగు సంవత్సరాలు తిరిగే అబ్బాయి కథ. చూస్తూ రామ్ వేరే లోకంలోకి వెళ్లినట్టు అనిపించింది నాకు. సినిమా అయ్యాక ఇంటికి అప్పుడే వెళ్లాలనిపించలేదు. ఫోన్ చేసి అమ్మ వాళ్లతో లేటవుతుంది, గీతని చూసుకోమని చెప్పేశాం. ఎక్కడికెళ్లాలో తెలీదు. బండిలో పెట్రోల్ అయ్యేవరకూ తిరిగి మెరైన్ డ్రైవ్ దగ్గర కూచున్నాం. ఎప్పుడు కొన్నాడో తెలీదు గానీ రంగురంగుల రాళ్లన్న మువ్వల పట్టీలు నా కాలికి పెట్టి, హ్యాపీ వాలెంటైన్స్ దే చెప్పాడు. కొంచెం ఆశ్చర్యంగా అనిపించింది. తిరిగి తిరిగి ఎప్పుడో రాత్రికి ఇంటికొచ్చాం.

నిజం చెప్పాలంటే, ఈ మధ్య నాకు, రామ్‌కి సరిగా మాట్లాడుకోడానికి కూడా టైం ఉండట్లేదు. గీతని చూసుకోవడం, ఆఫీస్ పనుల వల్ల కూడా కావోచ్చు. ఒక మగవాడు తండ్రయ్యాక మళ్ళీ కొత్తగా పుడతాడట. గీత పుట్టాక ఈ నాలుగేళ్లలో రామ్‌లో మార్పు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది నాకు. చాలా ఓపిక పెరిగింది. చిన్న చిన్న విషయాల్ని కూడా నిశితంగా గమనిస్తున్నాడు. ఇదిగో, ఇలాంటివి చేసినపుడే మరీ ముద్దొస్తాడు నాకు. ఎలా తెలుస్తాయో నా చిన్న చిన్న ఇష్టాలు కూడా తనకి.

తనకి ఇంకా సారిక మీద ఇష్టం ఉందా అనేది నాకు అనవసరం. ఎందుకంటే నా వరకు నాకు నన్ను ప్రేమిస్తున్నాడా లేదా అనేది ముఖ్యం. అది తన ప్రతీ చేష్టలోను కనిపిస్తోంది నాకు. రామ్‌లో నాకు నచ్చిన విషయం ఏంటంటే తను ఆ అమ్మాయిని అంత ఇష్టపడినా పెళ్లయిన తర్వాత ఆ అమ్మాయిని కలిసే ప్రయత్నం గానీ, తన గురించి నా దగ్గర మాట్లాడడం గానీ చెయ్యలేదు. నాకు మాత్రం తను ఎలా ఉంటుందోనన్న ఆత్రం ఎక్కువైపోతోంది.

* * *

“గుడ్ మార్చింగ్ మా..” వెనక నుండి నన్ను చుట్టేశాడు జిత్తు.

“సువ్వెంట్రా అప్పుడే లేచావు? ఆదివారం ఇవ్వాళ.. మర్చిపోయావా?”

“లేదమ్మా.. నిద్రపట్టలేదు సరిగ్గా.. తలనొప్పిగా ఉంది.”

“వెళ్లి అలా మెట్ల మీద కూర్చో. కొంచెం తలకి సూనె రాసి మర్దనా చేస్తా. కాఫీ తలనొనం చేసాన్ని అదే పోతుంది.”

“మీ..”

“అమ్మా... ఒకళ్లని ఇష్టపడి వేరొకళ్లని పెళ్లిచేసుకోవడం కష్టం కదా?”

“ఇదిగో... ఇవన్నీ ఆలోచిస్తేనే తలనొప్పి వచ్చేది.”

“లేదమ్మా. చెప్పు.”

“ఏమోరా. నీకవన్నీ అర్థమయ్యేలా చెప్పాలంటే చాలా కష్టం. పన్నెండు పదమూడు ఏళ్ల వయసు నుండి పెళ్లి అయ్యే లోపు, దాదాపుగా అందరూ ఎవరో ఒకర్ని చూసి ఇష్టపడతారు. క్రష్ణ అనుకో ఇష్టం అనుకో. లేదు, కాదు అంటే అది అబద్ధమే అవుతుంది. పక్కింట్లో ఉండే అబ్బాయో, అమ్మాయో కావొచ్చు, తనతో చదువుకునేవాళ్లు కావొచ్చు, సినిమా స్టార్ కావొచ్చు. ఒక్కొసారి చదువు చేపే గురువు కూడా కావొచ్చు. తప్పాప్పుల మాట అటుంచితే, అది ఆ వయసులో వచ్చే సహజమైన భావన. వీటిలో చాలావరకు ఆకర్షణ దగ్గర ఆగిపోతాయి. కొన్ని ప్రేమ వరకు వచ్చినా ఏదో ఒక కారణం వల్ల ముందుకు వెళ్లకపోవచ్చు. నా లాగ. ఎక్కుడో కొర్కిమంది మాత్రమే ఇష్టపడిన వాళ్లని పెళ్లి చేసుకుంటారు. ఈ విషయంలో మీ జెనరేషన్ చాలా బెటర్ అనిపిస్తుంది నాకు. అయితే, వేరే వాళ్లని చేసుకున్నంత మాత్రం చేత సంతోషంగా లేనట్టు కాదు. అది వచ్చేవాళ్లని బట్టి ఉంటుంది. అందరికీ నందు లాంటి వాళ్లు దొరకరు.”

“నాన్నకి నీ విషయం తెలిసాక?”

“ఒక్క మాట అనలేదు, అడగలేదు. నిజంగా ఒక జెంటిల్యున్. అసలు నా మీద కోప్పుడటం గానీ, విసుక్కొవడం గానీ గుర్తుందా నీకు? నేను నందుని అయిష్టంగా పెళ్లిచేసుకోవడం వాస్తవం. కానీ, నా విషయం తెలిసాక మీ నాన్న నాతో నడచుకున్న తీరు చూసి నిజంగా తనని ఇష్టపడ్డా. పది సంవత్సరాలు ఉన్నాడేమో నాతో. రామ్ వల్ల ప్రేమ అంటే ఏంటో తెలిస్తే, మీ నాన్న ప్రపంచమంటే ఏంటో చూపించాడు. జీవితాన్ని అందంగా చూడటం నేర్చించాడు.”

“నా మీద నీకు కోపం రాలేదా?”

“నాకెందుకు నీ మీద కోపం? ఒకళ్ళ మీద కోపం ఉంచుకోడమంటే కాలుతున్న నిష్పుని పట్టుకుని, వాళ్ళమీద విసిరే అవకాశం కోసం ఎదురుచూట్టం లాంటిది. ఎంత త్వరగా వదిలేస్తే అంత మంచిది. లేదంటే పట్టుకున్నంత సేపూ మనం కూడా కాలుతూనే ఉంటాం. ఏమన్నా సమస్య వస్తే కూచుని మాట్లాడుకుంటే పరిష్కారం అవుతుంది. ఎవరి వల్ల సమస్య వస్తే వాళ్ళతో చెప్పుకుండా, మనం ఎవరెవరికో వెళ్లి చెప్పుకుంటాం.”

“ము.. నిజమే. సారీ మూ”

“పోరా.. నువ్వు నీ సారీలు”

“నిజంగా..” అని నా ఒళ్ళో తల వాల్చాడు.

“నందు కూడా ఇంతే.. ఉన్నట్టుండి ఒళ్ళో పడుకునేవాడు”

“ము.. వెచ్చని సూర్య కిరణాలు మీద పడుతుంటే మెల్లగా తలనొప్పి తగ్గుతున్నట్టనిపిస్తోందమ్మా..”

* * *

18 July 2002

Thursday

బూడిద రంగు పూసినట్టు ప్రపంచమంతా వెలితిగా కనిపిస్తోంది. రామ్ నెల రోజుల ట్రైనింగ్ కోసం మైసూర్ వెళ్ళాడు. ఏదోలా వుంది నాకు. పెళ్ళయ్యాక మొదటిసారి తనని వదిలి ఉండటం. ఎన్ని బొమ్మలు వేసినా, ఏం చేస్తున్నా వేళ గడవట్టేదు. ఆఫీసులో బాన్ కూడా ఇదే మాటనేసాడు, నాకు పని మీద శ్రద్ధ తగ్గిందని. నిజమే. పిచ్చిగా ఉంది. ఎందుకో ఇంకో పిచ్చి పని చేయాలనిపించింది.

“సారిక ఎలా ఉంటుంది?” మా అయిన్ని చాలా సార్లు అడిగిన ప్రశ్న. ప్రతీసారీ సమాధానం చెప్పుకపోయినా ఒక్కసారి మాత్రం, వర్షం గురించో, అలల గురించో చెప్పేవాడు. తనని చూడాలని నిర్దయించుకున్నాను. అమ్మావాళ్ళని ముంబై రమ్మన్నాను. ఆఫీసులో మెడికల్ లీవ్ పెట్టేసి వైజాగ్ వచ్చాను. ఎందుకు చెయ్యాలని పించిందో తెలీదు ఇలా... చాలా రోజుల నుండి లోపల ఉన్న అలోచన ఇది. క్యారియాసిటీ ఈజ్ ది హంగర్ అఫ్ ది హ్యామన్ మైండ్ అని ఈజ్ వైల్డర్ అన్నట్ట ఆత్రం, కుతూహలం, ఆరాటం, ఏదైనా అనుకోవచ్చు.

అంధాయూనివర్షిటీ క్యాంపస్కి వెళ్లి పాత స్టూడెంట్స్ వివరాలు కావాలన్నాను. అన్ని డిపార్ట్మెంట్స్ తిరుగుతున్న ఎవరూ సరిగా సమాధానం చెప్పలేదు. మొత్తానికి ఎలక్ట్రికల్ ఇంజనీరింగ్ డిపార్ట్మెంట్ అఫీసులో సారిక వివరాలు దొరికేసరికి రెండ్రోజులు పట్టింది. థర్డ్ ఇయర్ పరీక్షలు రాయకుండా వెళ్లిపోయి మళ్ళీ ఇప్పుడు ఇచ్చారని, ఎగ్గామ్స్ కి మాత్రం వస్తుందని చెప్పి) రిజిస్టర్లో అడ్మిషన్ ఇచ్చారు. తన అడ్మిషన్ కనుక్కుని ఇంటికెళ్ళే కనీసం ఫోటో అయినా చూడ్చుని ఇంత దూరం వచ్చిన నాకు, తను ఇక్కడే ఉంటోందని తెలిసాక ఆశ్చర్యం అనిపించింది.

పెద వాల్టేరు జంక్షన్, మునసబు గారి వీధి, నాలుగో ఇల్లు... గేటు వరకు బానే వెళ్లిపోయాను గానీ, లోపలకెళ్లే దైర్యం చాల్టేదు. చాలానేపు తచ్చాడి, అడిగితే ఏదో ఒకటి చెప్పేద్దామని లోపలికెళ్లా. వాళ్ళమ్మ గారు ఒక్కరే ఉన్నారు. తను కైటికి వెళ్లిందట. నోటికొచ్చిన పేరు చెప్పి, సారికతో పాటు కాలేజీలో చదువుకున్నానని చెప్పాను. గత సంవత్సరం అమెరికాలో జరిగిన ప్రమాదంలో తన భర్త చనిపోయాడనీ, అతని కోరిక మేరకు డిగ్రీ పూర్తి చెయ్యడానికి వచ్చిందనీ చెప్పారు. ఇది నేను ఊహించలేదు. గోడమీదున్న ఫ్యామిలీ ఫోటో చూపించారు. అభిజిత్ అట తన కొడుకు పేరు. నాకెందుకో సారిక వచ్చేదాకా ఉండాలనిపించలేదు. మళ్ళీ వస్తానని చెప్పి వచ్చేసాను. బురుంతా ఆలోచనలు. అనవసరంగా వచ్చానా అని. సన్నగా వర్షం మొదలైంది. వర్షపు జల్లులు బాబు మీద పడకుండా తన నల్లని చీర చెంగు అడ్డుపెట్టి, బాబుని తీసుకుని వస్తూ వీధి చివర కనిపించింది తను. సారిక... అందంగా నవ్వుతోంది. నాకు రామ్ చెప్పిన మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి...

కళ్ళు మూసుకో...

అలల సవ్వడి ఎలా ఉంటుంది?

వర్షం పడుతున్నప్పుడు వచ్చే మళ్ళీ వాసన ఎలా ఉంటుంది?

మంచులో తడిసిన మందారం ఎలా ఉంటుంది?

అప్పుడే పుట్టిన పాపాయి లేత పాదాల స్పర్శ ఎలా ఉంటుంది?

వేసవికాలంలో కొత్తగా పెట్టిన ఆవకాయ ముద్ద రుచి ఎలా ఉంటుంది?

ఇప్పుడ్రథమైంది తను కళ్ళు మూసుకోమని ఎందుకు చెప్పేవాడో. నిజమే.. అవన్ని అనిర్వచనియమైన అనుభూతులు. మాటల్లో చెప్పలేం. మనుతో

అనుభవించాల్సిందే. రామ్ వర్ణించిన దానికన్నా అందంగా ఉండామె. మొదటిసారి జీవితంలో అసూయ అంటే ఏంటో అర్థమైంది. తనని చూసినందుకు ఆనందం, ఇలా చూసినందుకు బాధ ఒకేసారి కలిగాయి.

వైజాగ్ వెళ్లిన సంగతి గానీ, సారికని చూసిన సంగతి గానీ రామ్కి చెప్పాలేదు. చేప్పే నాకు దూరమవుతాడని కాదు గానీ, కొన్ని విషయాలు ఎక్కడ ఆగాయో అక్కడ వదిలెయ్యడం మంచిదనిపించింది.

* * *

“అమ్మా... మా ఆఫీస్ టీమంతా ఊటీ ట్రైవ్కి వెళ్తున్నాం. ఫోర్డెన్లో వచ్చేస్తా ఫర్హేదా?” భోజనం చేస్తూ అడిగాడు జిత్తు.

“ఏంట్రా కొత్తగా అడుగుతున్నావు? నాకేం భయం. ఉంటా. వెళ్లిరా”

“మీ..”

“మా.. నాకో శ్లోకానికి అర్థం చెప్తావా? ఇవ్వాళ ఎఫ్.ఎమ్.లో విన్నాను. బావుందనిపించింది”

“సువ్వ సంస్కృతం గురించి అడుగుతుంటే నాకు ఇంట్రైస్టింగ్‌గా ఉంది. చెప్పు ఏంటో...”

పితా రక్షతి కౌమారే భర్తా రక్షతి యోవనే రక్షస్తి స్థావిరే పుత్రా

“ఇది మనుస్యుతిలోదిరా... దీనర్థం ఒక స్త్రీ ఎప్పుడూ తన రక్షణ గురించి చింతించాల్సిన పని లేదని. కౌమార దశలో, అంటే టీనేజ్లో తండ్రి, యవ్వనంలో భర్త, వార్ధక్యంలో కొడుకు రక్షిస్తాడని అర్థం. ఇక్కడ రక్షించడం అంటే ఇంట్లో కూర్చోపెట్టడం కాదు. భద్రంగా కాపాడటం అని. కానీ ఆ శ్లోకంలో ఆఖరి మాటని పట్టుకుని ఎవరికి అనుకూలంగా వాళ్ళు మార్చేసుకున్నారు. స్త్రీ విలువైనదనీ తనని భద్రంగా చూసుకోవాలనే అర్థం ఎవరికి అక్కర్లేదు. నిజానికి స్త్రీని ఎవరూ కాపాడాల్సిన అవసరం లేదు. తనని తనలా బ్రతకనిస్తే చాలు”

“ఓహో.. మరి భర్త మా నాన్నలా మధ్యలోనే వెళ్లిపోతే?”

“సువ్వన్నావు కదరా!”

“నేను ఉద్యోగం కోసం ఏ అమెరికాకో వెళ్లిపోయి అక్కడే సెటిల్ అయిపోతే?”

“ఏముంది? సంవత్సరంలో ఒక నెల నిన్నుచూట్టానికి వస్తూ పోతూ ఉంటాను.”

“మరి మిగతా పదకొండు నెలలు? నీకెవరు తోడు?”

“ఎవరికీ ఎవరూ తోడుగా ఉండరు నాన్నా.. ఎప్పటికైనా మనం ఒంటరివాళ్ళమే. మనిషి ఆరోగ్యంగా బతికే సగటు వయసు అరవై సంవత్సరాలనుకుంటే, నాకు ఇప్పటికే ఇంచుమించు యాభై వచ్చేసాయి. ఇంక మిగిలిన వయసంతా బోన్నె అన్నమాట.”

“అవకాశం లేని వాళ్ళ గురించి నాకు తెలీదు గానీ, నీ ప్రేమ నిన్ను వెతుక్కుంటూ మళ్ళీ వచ్చింది కదమ్మా? ఇంకోసారి అవకాశం ఇస్తే?”

“...???”

“నువ్వు రామ్ గారిని మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోవచ్చ కదమ్మా?”

16

22 november 2006

Wednesday

నిన్నా మొన్నా పుట్టినట్టుంది గీత, నా కళ్ళకి. అప్పుడే వయస్చేసింది దానికి. మధ్య రాత్రిలో నిద్ర లేపేసరికి కాళ్ళూ చేతులూ ఆళ్ళేదు నాకు. ఎలా చెప్పాలి దానికి అర్థమయ్యేలా? ఎందుకో ఈ ఆడపిల్లలకి ఇంత తొందర. పైకి ఎంత ఆడుతూ పాడుతూ కనిపించినా నేనూ ఒక ఆడపిల్లనే కదా. నా కంగారు చూసి గీతకి భయం వేసి ఏడ్చేసింది. రామ్ మాత్రం దాన్ని దగ్గరగా కూర్చోపెట్టుకుని, ఇది అమ్మాయిలందరికి జరిగే చాలా సహజమైన, ప్రకృతిపరమైన మర్మనీ, భయపడాల్సిందేమీ లేదనీ బుజ్జగించాడు. పేరంటాలూ అవీ చేసుకోవడం పాత పద్ధతనీ, ఆ రోజుల్లో పెళ్ళికెదిగిన అమ్మాయి ఇంట్లో ఉందని ఊరంతా చెప్పడానికి ఒక పండగలా చేసేవారని చెప్పేసరికి కొంచెం తేలికపడింది దాని మనసు. ఆ సమయంలో ఏమేం జాగ్రత్తలు తీసుకోవాలో చెప్పుంటే నాకే చాలా ఆశ్చర్యంగా అనిపించింది. అంత సున్నితమైన విషయాన్ని ఎంత సులువుగా అర్థమయ్యేలా చెప్పాడో చూస్తే తను దానికి కాదు, నాకు నాన్నలా కనిపించాడు. ఏ విషయమైనా దానికి వాళ్ళ నాన్న చెప్పినంత బాగా నేను చెప్పలేనని మరోసారి అర్థమైంది నాకు.

వార్త తెలిసేసరికి రెక్కలు కట్టుకు వాలిపోయారు అమ్మ, అత్తయ్య వాళ్లంతా. ఏం హడావుడి చెయ్యనివ్వలేదు రామ్. అమ్మా వాళ్ళ బలవంతం వల్ల అక్షింతలు మాత్రం

వెయ్యదానికి ఒప్పుకున్నాడు. స్నానం చేయించి పట్టు పరికిణి కట్టి, పూలజడ వేశారు. ఆ మాత్రం భాగ్యనికే నా కళ్ళకి అది పెళ్ళికూతురులా కనిపించింది. ఇంతలో ఎంతైపోయింది. అది పెద్దదెంది, నాకు పెద్దరికం వచ్చేసింది. ఇంకా చెప్పాలంటే రాత్రికి రాత్రి ముసలితనం వచ్చేసినట్టనిపించింది నాకు. ఇదే మాట రామతో అంటే ‘వయసు శరీరానికి గానీ మనసుకి కాడు’ అన్నాడు.

వారం రోజులుండి చుట్టాలంతా వెళ్లిపోయారు. ఆ పనుల వల్లో ఏంటో గానీ చాలా అలసట వచ్చేస్తోంది. శరీరం కూడా కొద్దిగా పాలిపోయింది. బొంబాయి నీళ్లు పడ్డాయి అందుకే తెల్లబడ్డావ్ అంటారందరూ. వచ్చి పదేళ్లు దాటాక ఇప్పుడు కొత్తగా పడటం ఏంటో. ఆకల్లేదంటే వినట్టేదు రామ్. ఎంత ఆకలేస్తే అంతే తిను అని బలవంతంగా కూర్చోపెడుతున్నాడు. డాక్టర్ దగ్గరకి తీసుకెళ్తానన్నాడు. చిన్నచిన్న వాటికి ఎందుకని నేనే వద్దన్నాను. చూడాలి.

* * *

గీత డిలీ వెళ్లి నెల రోజులు దాటింది. కానీ చాలాసార్లు గుర్తొస్తానే ఉంది.

“మేఘమల్లె సాగి వచ్చి దాహమేదో పెంచుతావు” ఓ ఆదివారం మధ్యహ్నం చిన్నపాటి కునుకు తీసి లేచాక, టీ తాగుతూ యూట్యూబ్లో పాటలు చూస్తున్నాను.

“హై... మా నాన్న పాట... చేరువైనా దూరమైనా ఆనందమే ఎలా అమ్మా???” ఊరి నుంచి వచ్చి సోఫాలో కూర్చుంటూ అన్నాడు జిత్తు.

“రేయ్. వచ్చేసావా? అది అర్థం కావాలంటే కొంచెం టైం పడుతుందిలే నీకు. ఇంతకీ ఎలా ఉంది ఊటీ? ఫోటోలు పెట్టలేదేంటూ ఫేసుబుక్లో?” యూట్యూబ్లో పాటని ఆఫ్ చేసేసాను.

“ఊటీకేం.. పొద్దున్నప్పుడు పచ్చదనంతో పల్లెటూరి పిల్లలా గిలిగింతలు పెడితే, రాత్రి మంచు తెరల్లో పడుకోబట్టి అమ్మలా కబుర్లు చెప్పింది.”

“అబ్బో” కళ్ళు పెద్దవి చేసాను.

“ట్రైష్ అయి వస్తాను. డిన్నర్కి వెళదాం.”

“సరే, టీ తాగుతావా? ఒక్క దానికి పెట్టుకున్న నువ్వుస్తావని తెలీక, ఉండు, నీకూడా పెడతూ.”

“అక్కరేదులేమ్మా. ఆ మిగిలిన టీ ఇలా ఇచ్చేయ్. ఈ కొంచెం సరిపోతుందిలే...

నువ్వెళ్ళి రెడీ అవ్వ ముందు” నా చేతిలో కప్పు తీసుకున్నాడు.

“సరే..”

“అమ్మా అమ్మా... ఆగు ఒకసారి” లోపలకి వెళ్తున్న సన్న ఆపి తేరిపారా చూసాడు.

“ఏంటూ?”

“ఈ స్వేచ్ఛ అబ్బాయిల స్వేచ్ఛలా ఉంది? ఎక్కడో చూసాను కూడా.” కాటన్ చీర మీద లేత ఆలివ్ రంగు ఊలు స్వేచ్ఛ వేసుకుని ఉన్నాను.

“లేదులే, నాదే”

“చెప్పుమ్మా.. చెప్పుమ్మా..” వెంటపడ్డాడు.

“నందూది”

“నాన్నదా?”

“మీ.. తనకిష్టమైన స్వేచ్ఛ. ఎప్పుడైనా తను గుర్తొచ్చినా.. ఒంటరిగా అనిపించినా ఇది వేసుకుంటాను. తను ఆఖరి రోజు రాత్రి వేసుకున్నది. ఇన్ని సంవత్సరాల్లో ఒక్కసారి కూడా ఉతకాలనిపించలేదు. నాకెందుకో ఇంకా దీనిలో సందు నుండి వచ్చే పరిమళం ఉన్నట్టనిపిస్తుంది. పిచ్చితనం అనుకో”

నా రెండు చేతుల్ని తీసుకుని ఆ స్వేచ్ఛని ముక్కు దగ్గర పెట్టుకున్నాడు. తెలీకుండానే వాడి కళ్ళు తడిసిపోయాయి.

* * *

12 May 2007

Saturday

ఎర్రటి రక్కం చూడటం నా దినచర్య అయిపోయింది. నాకింక ఎంతో కాలం లేదా? మరీ ఇంత అర్థాంతరంగా ఎందుకు ఆగిపోతోందో నా ప్రయాణం.. క్రానిక్ మైలాయిడ్ ల్యాకేమియా - అన్ని టెస్టులూ చేసి చివరికి డాక్టర్లు చెప్పిన పేరు. అర్థమయ్యేలా చెప్పాలంటే ఒక రకమైన క్యాన్సర్. అదృష్టమో దురదృష్టమో తెలీదు గానీ ఈ రకం క్యాన్సర్ లోపల దాక్కుని చాలాకాలం వరకూ వచ్చిన సంగతి కూడా తెలీదట. ఆఖరి దశ వచ్చాకే లక్ష్మణాలు బయట పడతాయంట.

అసలు ఎందుకొస్తుందో, లోపల ఏం జరుగుతుందో కూడా నాకర్థం కావట్టదు.
చచ్చిపోతానన్న భయం కన్నా రామ్ని మధ్యలో వదిలేస్తున్నానన్న బాధే
ఎక్కువైపోయింది.

నిన్నని తలుచుకోకుండా, రేపటికోసం ఆలోచించకుండా ఇవ్వాప్పిలోనే బతికే
నాకు కూడా రేపటి గురించి భయం పట్టుకుంది. ప్రేమ వల్ల వచ్చే భయం.. బంధాల
వల్ల వచ్చే భయం. మనవాళ్ళ థద్రత కోసం భయం. మనం లేకపోయినా ఏదీ
ఆగదని తెలిసినా, ఎందుకో పిచ్చి భయం. ఇంకొన్నాళ్ళుంటే బాపుళ్లు అనే ఆశ,
చావు భయమంటే ఇదే అనుకుంటా.

'మన మనసుని ఒక చిన్న అందమైన పొదరిల్లు అనుకుంటే, అందులోకి
కొందరు మన అనుమతి లేకుండానే వస్తారు.

వచ్చేటప్పుడే వాళ్ళ దగ్గర తిరుగు ప్రయాణం తాలూకు టికెట్ కూడా సిద్ధంగా
ఉంటుంది.

ఆ సంగతి తెలీక కొత్తబంధువుని చూసి మురిసిపోయి ఇల్లంతా వాళ్ళకిచేసి,
మనతోపాటే ఉండిపోతారని కలలు కనేస్తాం మనం.

విచిత్రం ఏంటంటే వాళ్లప్పుడూ వాళ్ళ గురించి ఆశలు పెట్టుకోమని చెప్పరు.

తటస్థంగానే ఉంటారు.

మనం మాత్రం పిచ్చిగా వాళ్ళని మురిపించడానికి కిందా మీదా పడిపోతాం.

తను నచ్చినంత కాలం ఉండి, చాలు అనిపించినపుడు చెప్పాపెట్టుకుండా
వెళ్లిపోతారు.

వెళ్లూ వెళ్లూ, తను ఒక అతిధిని మాత్రమే అని గుర్తుచేసేలా, వారి జ్ఞాపకాల
సంచిని మన దగ్గర వదిలేసి వెళ్లిపోతారు.

నిరాశతో ఆ జ్ఞాపకాల మూటలని చూసుకుంటూ గుమ్మం దగ్గరే ఉండిపోతాం.

మళ్ళీ కొంతకాలానికి ఇంకో అతిధి, మరిన్ని జ్ఞాపకాల సంచలు..

లేస్తాం, పడతాం..

మళ్ళీ లేస్తాం, మళ్ళీ పడతాం..

ఇదొక అంతులేని ఆట..

బంటరితనంతో జీవితం ఆడే ఆట..

ఎవరోఒకరు వచ్చి చివరివరకు ఉండిపోకపోతారా, మనల్ని గెలిపించకపోతారా
అని ఆశ..

చివరివరకు ఆదుతూనే ఉంటాం.

ఆశ మాత్రం చావదు.

ఆ ఆశతోనే మన ప్రయాణం కూడా మనకి తెలియకుండానే ఎక్కుడో మధ్యలోనే
ముగిసిపోతుంది'

టీఫీ ఛానల్ మారుస్తూ మధ్యలో ఎవరో స్ట్యామీజీ ఉపన్యాసంలో చెప్పుంటే ఈ
మాటలు విని ఆగిపోయాను. రాము.. నా రాము.. నేను లేకుండా ఏమైపోతాడో. గిత?
అడపిల్లకి అమ్మ అవసరమయ్యే వయసు.

* * *

"కభీ కభీ మేరే దిల్ మే.. ఖయాల్ ఆతా పైంా.." నా ఫోన్ మోగింది. మసకబారిన
కళ్ళు తుడుచుకుని చూస్తే అమ్మ.

"అమ్మా.. చెప్పు"

"సారికా.. నువ్వు ఒక్కసారి వైజ్ఞానిక రావాలే. ఉన్నదానివి ఉన్నట్టు బయల్దేరు.
జిత్తు గాంచి కూడా తీసుకురా కుదిరితే" ఏడుస్తూ మాట్లాడుతోంది.

"అమ్మా, ముందు ఆ ఏడుపు ఆపు. ఏవైందో చెప్పు?"

"నాన్నకి బాలేదే. అందర్నీ చూడాలని ఉండంటున్నారు. నాకేదో భయంగా
ఉంది. నువ్వు రావే త్వరగా.."

"సరే.. సరే.. నేను రాత్రి బయల్దేరతా. హోరిక, రాధికకి కూడా చెప్పావా?"

"నేను చెప్తాను. నువ్వు రా ముందు. ఉంటా" ఫోన్ పెట్టేనింది.

"నువ్వు కూడా రావొచ్చు కదరా... తాతయ్యకి నువ్వుంటే చాలా ఇష్టం" రాత్రి
తొమ్మిది దాటిన తర్వాత, దిల్సుఫ్ఫనగర్లో ప్రైవేట్ బస్సు ఎక్కించడానికి వచ్చిన
జిత్తుని అడిగాను.

"తాతయ్యకేం కాదమ్మా. గట్టి పిండం. అయినా అమ్మమ్మ అంత త్వరగా

వెళ్లనివ్వదులే అయిన్ని”

“అయినా గానీ...”

“మొన్నే ట్రైవ్ కోసం వారం సెలవు పెట్టా కడమ్మా.. మళ్ళీ వెంటనే లీవ్ అంట్ కష్టం. శుక్రవారం ఈవెనింగ్ ప్లైటలో వచ్చేస్తాగా. నేను ఫోన్ చేసి తాతయ్యతో మాట్లాడతాలే. నువ్వు మాత్రం జాగ్రత్తగా వెళ్ళు. దిగగానే ఫోన్ చెయ్య”

“సరేరా”

“అమ్మా.. ఐ మిన్ యు మా” బస్సు బయల్దేరబోతుంటే అన్నాడు.

“అందుకే త్వరగా నువ్వు కూడా వచ్చేయ్”

ఎమీ మాట్లాడకుండా, నన్ను మాత్రకుని బై చేపేసాడు. బస్సు బయల్దేరింది.

వదిలివెళ్లే ముందు ఇచ్చే ఆలింగనంలో ఏదో మాయ ఉంటుంది. దానికి మాటలు అక్కలేదు. ఒక్క స్పృర్జ చాలు. మన వాళ్ళ స్పృర్జ. వాళ్ళు మనల్ని ఎంత ఇష్టపడుతున్నారో చెప్పుంది. ఎంత మిన్ అవుతున్నారో చెప్పుంది. మళ్ళీ ఎప్పటికి కలుస్తామో అని బేలగా చూస్తుంది. వెళ్ళకు, నాతోనే ఉండిపో అని చెప్పుంది. మనం మళ్ళీ కలిసేలోపు నీ మనసులో నా చోటు ఎవరికీ ఇచ్చేయ్యకు అని కోరుకుంటుంది.

“వాడొస్తాడ్రా.. ఎవ్వర్నీ వదిలి పెట్టడు... అందర్నీ చంపేస్తాడు...” బస్సులో ఏదో డబ్బింగ్ సినిమా. గోలగోలగా ఉంది. మొదలెట్టినప్పటి నుండి కొట్టుకుంటూనే ఉన్నారు. ఆ సౌండ్కి విసుగు, తలనొప్పి వచ్చేస్తున్నాయి. మధ్యలో సూర్యాపేట దగ్గర ఆపినప్పుడు కాథీ తాగిన తర్వాత కొంచెం ప్రశాంతంగా అనిపించింది. ‘అందరూ పడుకున్నారు, ఇంక సినిమా పెట్టాద్దు’ అని డ్రైవర్కి చేపేసి వచ్చి కూర్చున్నాను. మెల్లగా నిద్రపడుతుంటే సడన్గా చిత్ర గుర్తాచ్చింది. బస్సులో పెద్దగా జనం లేకపోవడం వల్ల నా సీట్ దగ్గరున్న లైట్ అన్ చేసుకుని డైరి చదవడం మొదలుపెట్టాను. తన కథ ఈ ప్రయాణంలో పూర్తి చేసేస్తాననుకుంటా.

* * *

24 august 2008

Sunday

రామ్ నన్ను చాలామంది డాక్టర్ చుట్టూ తిప్పాడు. ఎన్నెన్నో మందులు.. ఆఖరి ప్రయత్నంగా చెన్నె అడయార్ క్యాన్సర్ హస్పిటల్కి వెళదామన్నాడు. ఇంక నా

వల్ల కాక వదిలేయమన్నాను. ఒళ్ళంతా తూట్లు పొడిచినట్టు ఉంది ఆ ఇంజెక్షన్‌కి. కీమోథెరపీ వల్ల నీరసించిపోయాను. జుట్టు లేని నన్ను నేను చూసుకోవాలంటేనే ఏదోలా ఉంది. అర్థం చేసుకున్నాడో, ఉపయోగం లేదనుకున్నాడో గానీ అతి కష్టం మీద ఒప్పుకున్నాడు.

ఆఫీన్‌లో లాస్ ఆఫ్ పేలో లాంగ్ లీవ్ పెట్టేసాడు. ఎక్కడికైనా వెళదామన్నాడు. గీతని అమ్మివాళ్ళకి అప్పజెప్పేసాడు. నా వ్యాధి గురించి తెలిసాక తను నన్ను, గీతని మానసికంగా సిద్ధం చేసాడు. ఒకరకంగా ఏం జరిగినా ఘరవాలేదనే స్థితికి వచ్చేసాం. అందుకే అది నన్ను నవ్వుతూ పంపించింది. ఎలా ఉందో ఏంటో!

* * *

14 September 2008

Sunday

నల్లని పొగ, బూడిద. ఎటు చూసినా ఇవే. వారణాసి.

మొదట్లుండి నేను, రామ్ ఇద్దరం కూడా ‘దేవో మనుష్య రూపేణ’ అని నమ్ముతాం. గీతకి కూడా అదే నేర్చించాం. దేవుడంటే కోపం లాంటివేం లేవు గానీ, కనిపించే మనుషుల మీదే మాకు నమ్మకం ఎక్కువ. అలాంటిది రామ్ నన్ను వారణాసికి ఎందుకు తీసుకొచ్చాడో ఇప్పుడిప్పుడే అర్థం అవుతోంది. రోజు ఎన్నో చావులు చూస్తుంటే జీవితం ఇంత చిన్నదా అనిపిస్తోంది. మనిషి జీవితంలో ఒకరోజు ఎంత విలువైందో తెలుస్తోంది. ఒక రకంగా నేను అధృష్టవంతురాలిని. నాకింకా ఎన్ని రోజులు మిగిలున్నాయో ముందే తెలుసు. అందరూ ఎక్కడెక్కడినుండో పాపాలని కడుక్కోడానికి వచ్చి గంగని కలుషితం చేసి వెళ్లన్నారు. వాళ్ళలో భక్తి కన్నా భయం ఎక్కువగా కనిపిస్తోంది నాకు.

రోజు పడవలో గంగా నదిలో కాసేపు తిరగడం. సూర్యాస్తమయాలు చూడటం. ఘూటల దగ్గర కూర్చోవడం. బావుంది నాకిలా. వారణాసిలో ప్రతీ చిన్న గల్లి కూడా అలావాట్టిపోయింది నాకు. ఎవరెవరో కొత్త కొత్త ప్రయాణీకులు వస్తారు. కాసేపు మాట్లాడి వెళ్లిపోతారు. చిన్న చిన్న పరిచయాలు. ఒక గంట, ఒక రోజులో ముగిసిపోయే స్నేహాలు. ఒక్కాక్కరివి ఒక్కో కథలు.

రంగులు... ఎటు చూసినా రంగులు... ఊరంతా రంగులే... గణేష్ నిమజ్ఞనం జరుగుతోంది... ఆనందంగా పంపిస్తున్నారు వినాయకుడిని... జీవితం అంటేనే

రంగులు కదా... రామ్ వచ్చాకనే కనిపించాయి నాకప్పి. ‘అందుకే తారూచ్చాకనే ఇలా జ్ఞాపకాల్చి రాసుకోడం అలవాటింది. కచ్చితంగా తను గీతకి నేను లేని లోటు తీర్చగలడు. తనకి మాత్రం ప్రేమ కలిసి రాలేదేమో. అప్పుడు సారిక. ఇప్పుడు నేను. ఎప్పుడైనా మళ్ళీ వాళ్ళిద్దరూ ఒకర్నాకరు చూసుకుంటే? మళ్ళీ కలిస్తే?? బాపుంటుందేమో. తనని నేను చూసిన విషయం చెప్పాలని ఉన్నా ఈ పరిస్థితుల్లో అస్సులు చెప్పలేను. ఒకవేళ రామ్కి తెలిసినా సన్ను క్షమించేస్తాడు. నా రామ్.

‘కాశ్యంతు మరణాత్ ముక్తిః’ అంటారట... మోక్షం సంగతేమో గానీ చాపు గురించి భయం పోయింది. రామ్ నా తల నిమురుతుంటే, తన గుండెల పీడ పడుకుంటున్నా రోజుా. తన గుండె చప్పుడు చెప్పింది, తనకి నేనంటే ఇష్టమని. ఇంత కన్నా ఎవరికైనా ఏం కావాలి? ఒక రాత్రి గడిచి మళ్ళీ సూర్యోదయం కనిపిస్తే ఒక కొత్త రోజు నాకు బోనస్కిగా వచ్చినట్టే అనిపిస్తోంది.

రేపు సూర్యోదయం చూస్తానా? ఏమో... చూడకపోయినా పెద్ద నష్టం లేదు. జీవితం పూర్తిగా బతికినట్టు అనిపిస్తోంది.

* * *

ఆ తర్వాత డైరీలో పేజీలన్నీ ఖాళీగా ఉన్నాయి. ఆఖరి పేజీలో రామ్, చిత్ర, గీత ఉన్న ఫోటో ఉంది. చివరి రోజుల్లో తీయించుకున్నట్టు స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. మునుపు ఉన్న అందం లేదు ఆమెలో. కళ్ళలో మాత్రం అదే మెరుపు. పెదవులపై అదే నవ్వు. వెంటనే గీతతో మాట్లాడాలనిపించింది. టైం అర్ధరాత్రి దాటింది. అయినా ఫోన్ చేసేసాను. పడుకున్నట్టుంది. తియ్యలేదు. ‘సారీ..’ అని మేసేజ్ చేసాను.

విండోలోంచి బైటికి చూస్తున్నాను. కళ్ళముందు చిత్ర రూపం కదలాడుతోంది. వేగంగా బస్సు వెళుతోంది. ఆఖరిపేజీలో చిత్ర రాసినమాటలు గుర్తొస్తున్నాయి.

నవ్వేస్తే గట్టిగా నవ్వేసేయ్.. కోపం వస్తే అరిచేసేయ్..

బాధనిపిస్తే నచ్చినవాళ్ళని పట్టుకుని ఏద్దేసేయ్..

ఏదేమయినా భావాన్ని వ్యక్తం చెయ్యి.. ఇప్పుడే.. ఉన్నప్పుడే..

సువ్వెనా, నేనైనా బతికున్నప్పుడే ఇవన్నీ.. తర్వాత జ్ఞాపకాలే మిగులుతాయి.

వంద సంవత్సరాలు బతికెయ్యక్కర్దేదు. పెద్ద గమ్యాలు చేరలేదని నిరాశ అక్కర్దేదు..

చిన్న చిన్న విషయాల్లో ఆనందాన్ని చూడు..

నురగలో వచ్చే బుడగలాగా జీవితం కానేపే ఉంటుంది..

గాల్లో ఉన్నంతవరకే దాన్ని రంగులు చూడగలం..

ఇదే నాకు తెలిసింది, నేను నేర్చుకున్నది.

ఇది నా జీవితం..

చిత్రం.. కొద్దిగా అసంపూర్ణం.

17

“మనం భద్రంగా ఉన్నాం, బావున్నామని ఎప్పుడనిపిస్తుంది? జీవితంలో పరిగెత్తి అలిసిపోతే ఓ భుజం దొరికినప్పుడో, మన రేపటి గురించి మన కన్నా తలోచించేవారు ఉన్నప్పుడో, నువ్వు ఎంత దూరమైనా స్వేచ్ఛగా ఎగురు నేనున్నాననే ధైర్యం మన వెనుక ఉన్నప్పుడో...” డైలీ పేపర్లో మంచిమాట చదువుతుంటే జిత్తు మెసేజ్ చేసాడు.

‘డైస్ట్రిబ్యూషన్ ఆల్బ్రైట్ ఎరైట్..’ రిప్లై పంపాను.

ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. హోరిక ధిలీ నుంచి ఇంకా వచ్చినట్టు లేదు. రాధిక మాత్రం గుమ్మంలోనే ఎదురైంది.

“ఎలా ఉందే నాన్నకి?” కంగారుగా ఇంట్లోకి వస్తూ అడిగాను.

“నాకేవైంది? సుబ్బరంగా ఉంటేను..” హాల్లో పేపర్ చదువుకుంటూ అన్నాడు నాన్న. ఒక్క క్షణం చాలా రిలీఫ్‌గా అనిపించింది.

“నిన్ను చూడాలనిపించి అలా చెప్పానే. మాములుగా రమ్మంటే రావుగా నువ్వు” నువ్వుతూ అంది అమ్మ మండువాలో పచ్చడి రుబ్బుతూ.

“నీకేం బుద్ధి లేదామ్మా... ఇంత కన్నా కారణం దొరకలేదా నీకు? ఎంత భయపడ్డానో తెలుసా నాన్న గురించి. నువ్వెనా చెప్పాచ్చు కదే రాధికా?”

“మనిమనవల్ని చూసేదాకా ఎక్కడికీ వెళ్లరే వాళ్లు! నువ్వు ఇలాంటిదేడో చెప్పే తప్ప ఇక్కడికి రావని అందరం ఒకే మాట మీద నిన్ను తీసుకొచ్చాం. వెళ్లు, స్నానం చేసిరా. సరిగా నిద్ర లేనట్టుంది. మొహం చూడు. ఎలా పీక్కుపోయిందో” నా బ్యాగు తీసుకుని గదిలోకి వెళ్లిపోయింది రాధిక.

“అమ్మా... మొన్న జిత్తు గాడు చెప్పే వరకూ తెలీదు. అసలు నందు ఉత్తరం రాయడమేంటి? ఎప్పుడిచ్చాడు?”

“నీ డెలివరీకి వచ్చినప్పుడు ఇచ్చాడు. నీకు చెప్పాడని చెప్పాడు.”

“ఏంటమ్మా నువ్వు? ఇన్నాళ్ల తర్వాత చెప్తారా ఎవరైనా? అదీ పిల్లల దగ్గర.”

“అది అల్లుడు ఎవరికో రాసిన ఉత్తరం. అల్లుడే లేడు, ఇంక దాని గౌడవెందుకని పాతబీరువాలో పడేసాను. మొన్న ఆ నాయుళ్ల పిల్లాడు మళ్ళీ వచ్చాక గుర్తొచ్చింది ఆ ఉత్తరం సంగతి. అసలందులో ఏముందో కూడా నేను చూడలేదే.”

“మ్మ..”

* * *

అమ్మ చేతి వంట, రాధికతో కలిసి పాత రోజులు నెమరు వేసుకోవడంలో రెండ్రోజులు హాయిగా గడిచిపోయాయి. వీధి చివర సాయిబాబా గుడిలో కాకడ హారతి ప్రారంభం అయినట్టుంది.

“సారికా.. సారికా..” మెలకువ వస్తుంటే కిటికీ దగ్గర చప్పుడయింది.

“రామ్.. నువ్వేంటి ఈ టైంలో? ఇక్కడ?” నోస్టోల్జిక్ గా అనిపించింది. వెంటనే తెలియని కంగారు కూడా వచ్చేసింది.

“బైటికి రా, సీతో మాట్లాడాలి.”

“ఇప్పుడా?”

“వెళ్లు, ఘరవాలేదు” వెనకనుండి వచ్చింది అమ్మ.

“అమ్మా... ఇందుకేనా నన్నిక్కడికి రప్పించింది?” నాకు విషయం అర్థమైంది.

ఏం మాట్లాడకుండా నవ్వి, గట్టిగా హత్తుకుంది.

“ఏదోలా ఉందమ్మా... పిల్లలు ఎదిగాక ఏంటి ఇదంతా అని?”

“ఏమీ కాదు. అందరికీ అన్ని తెలుసు. రామ్, ఒక్క పది నిముషాలయ్యా.. పస్తుంది” భరోసా ఇచ్చింది. తయారై వెళ్ళేనరికి ఇంచి ముండు ఎస్టైల్ నాటి అదే రాజ్ దూత్ బండి మీద ఉన్నాడు రామ్.

“ఇది ఎక్కడ్నుంచి వచ్చింది నీకు?”

“పాత బైక్ తేస్తే వస్తా అన్నావుగా. రిపేర్ చేయించి తీస్తొచ్చాను.”

“ఎక్కడికి ఇప్పుడు?” బైక్ ఎక్కుతూ అడిగాను.

“జ్ఞాపకాల్ఫీకి” నవ్వి బైక్ స్టార్ చేసాడు.

ఆంధ్రా యూనివర్సిటీ క్యాంపస్, జ్యోతి బుక్ డిప్టో, జగదాంబా థియేటర్, రామకృష్ణ వీచ్, సంపత్ వినాయక్ గుడి... అదీ ఇదీ అనేం ఉంది.. వైజాగ్ మొత్తం చట్టి భీమిలి బీచ్ దగ్గర ఆగింది ఆ పాత రాజ్ దూత్.

“అసలు నేను మళ్ళీ నిన్నిలా కలుస్తాననుకోలేదు సారికా”

“నేను కూడా..”

“అభిజిత్తని చాలా బాగా పెంచావు. అచ్చం నందుగారిలానే ఉన్నాడు. ఎప్పుడో నీ పెళ్ళిలో చూసాను నందుని. వీడిని చూస్తే తనే గుర్తొచ్చాడు..”

“డైరెక్ట్గా కలిసుంటే ఇంకా బావుండేది రామ్”

“కలిసాను కదా? మొన్న ఫిలీలో. వారం రోజులున్నాడు మా దగ్గర. నీకు తెలియకపోవడం ఏంటి? చెప్పలేదా పిల్లలిద్దరూ? నందు గారు రాసిన లెటర్ కూడా ఇచ్చాడు”

“దీని వెనక ఇంత కథ ఉందా? ఒక్క నిమిషం ఉండు రామ్” వెంటనే గబగబ్ జిత్తుకి వీడియో కాల్ చేసాను.

“హాయ్ అమ్మా..”

“ఏరా.. ఊటీ ఎలా ఉంది? ఆటలాడుతున్నావా?”

“ఓహో.. రామ్ గారిని కలిసావా? ఉన్నారా పక్కనే?”

“హా..” చూపించాను.

“అంకుల్, నమస్తే. ఎలా ఉన్నారు?”

“రేయ్.. నేనడిగిన దానికి సమాధానం చెప్పు” మాట్లాడుతూ రామ్కి చెప్పి కొంచెం దూరంగా వచ్చాను.

“మా.. సారీ అమ్మా. నిజంగా. నువ్వు కావాలంటే ఎప్పుడో ఇంకో పెళ్ళి చేసుకోవచ్చు. కానీ నా కోసం సింగిల్గా ఉండిపోయావు. బెస్ట్ అమ్మవి నువ్వు. నాన్న రాసిన లెటర్ చదివాక, ఒకసారి రామ్ గారిని కలుద్దామనిపించింది. అందుకే ధిల్లి వెళ్ళా”

“ము...”

“చాలా మంచాయనమ్మా. ఇంకా ఈ ట్వంటీ ఫస్ట్ సెంచరీలో మీలాంటివాళ్ళు ఉన్నారా అనిపించింది. ఆయనకి మీ లైఫ్లో జరిగిన ప్రతీ చిన్న విషయం జ్ఞాపకం ఉందమ్మా. చిత్ర ఆంటీ గురించి కూడా చెప్పింది గీత. వెళ్లి జస్ట్ కలిసాచ్చేద్దామనుకుని వారం ఉండిపోయా. ఏదో మేజిక్ ఉందమ్మా ఆయనలో”

“ము...” రామ్ వంక చూసాను. అలల్ని చూస్తూ ఇసుకలో ఏవో రాతలు రాస్తున్నాడు.

“అమ్మా అని ఎవరినన్నా పిలవగలం గానీ నాన్న అని మాత్రం లైఫ్లో ఒకళ్ళనే పిలవగలం. అది చాలా ప్రత్యేకమైన స్థానం. ఎవరికీ ఇవ్వలేం. రామ్గారిని చూసాకే అనిపించింది, నాన్నుంటే ఇలానే ఉండేవాడేమోనని. మనఃస్సార్తిగా చెప్పున్నానమ్మా.. నువ్వు ఆయనతో కొత్త లైఫ్ స్టార్ట్ చెయ్య. బలవంతం ఏం లేదు. ఆయన్ని ఒప్పించిన తర్వాతే నిన్ను అడుగుతున్నాను.”

“ఏమోరా.. నాకేదోలా ఉంది.”

“ఫర్వాలేదులే.. టైం తీసుకో. ముందు మాట్లాడి చూడు. నీకూ అనిపించాలిగా. నువ్వోచ్చాక మాట్లాడుకుండాం. అంకుల్కి ఒకసారివ్వు”

“ము..”

“అంకుల్, అమ్మని జాగ్రత్తగా చూస్తూండి నేనొచ్చేవరకు. మీకు చెప్పక్కర్లేదనుకోండి” నవ్వి భోన్ పెట్టేసాడు.

* * *

కొన్ని ఎంత మారిపోయినా మన కళ్ళు మాత్రం అక్కడ పాత జ్ఞాపకాలనే వెతుక్కుంటాయి. ఈ భీమిలి బీచ్ లాగ. పిల్లలు ఇసుకతో గూళ్ళు కట్టుకుంటున్నారు.

కొందరు నీటిలో దూకి ఈతలు కొడుతున్నారు.

“ఇప్పుడు పెళ్లేంటి రామ్? ఈ వయసులో?”

“అభి వచ్చి అడిగే వరకు నాక్కుడా ఈ ఆలోచన రాలేదు సారికా”

“నందు చనిపోయాక జీవితం చాలా పొరాలు నేర్చింది రామ్. తెలుసుగా నీకు సింగిల్ మదర్ అంటే ఎలా ఉంటుందో. చాలా మంది అవకాశం కోసం చూసారు. లోపల చాలా భయం ఉండేది. ఏదో మొండిగా బతికేసా. వయసు మీద పడే కొద్ది మెల్ల మెల్లగా అర్థమవుతోంది ఒక తోడు అవసరమేమోనని.”

“నేను కూడా.. నువ్వు నన్నొదిలి వెళ్లిపోతుంటే నా పేరుని నా నుండి తీసుకెళ్లిపోతున్నట్టు అనిపించింది. నా ఉనికి లేదన్నట్టు. కానీ చిత్ర వచ్చాక...”

“సారీ.. చాలా అందమైన లైఫ్ తనది. గీత ఇచ్చింది తన డైరీ”

“నేను చదవలేదు. నువ్వు చదివిన తన జీవితం నేను చూసాను కాబట్టి నాకా అవసరం రాలేదు. తన జ్ఞాపకాలతో నేను సంతోషంగానే ఉన్నాను. తల్లిలేని అవసరం లేకుండా గీతని పెంచాననుకున్న గానీ తక్కువ టైంలో తను నీకు దగ్గరవ్వదం చూస్తే నాకు ఆశ్చర్యం అనిపించింది. నాన్న ఎప్పటికీ అమ్మ కాలేడు”

“అమ్మ ఎప్పటికీ నాన్న స్థానం భర్తీ చెయ్యలేదని నా విషయంలో అర్థమైంది”
నవ్వచ్చింది.

“ఇప్పుడు కూడా పిల్లల కోసం మనం కలవాలని చెప్పను. ఇన్ఫాక్ట్ వాళ్ళు రెక్కలొచ్చిన పక్కలు. మన అవసరం లేదు వాళ్ళకి. కానీ లైఫ్లో చాలా చూసేసాం సారికా.. పెళ్ళిళ్ళు, చావులు.. సగం జీవితం ఏడుపులు, ఒంటరితనంతోనే గడిచిపోయింది. నిన్ను మళ్ళీ చూసాక ఇంక అవన్నీ అవసరం లేదనిపించింది నాకు. మన మధ్య ఇంకా అప్పటి ప్రేమ ఉండా లేదా అనే దానికి నా దగ్గర సమాధానం లేదు. నీకు?”

“ఏమో.. నువ్వు మళ్ళీ కనపడగానే నా గుండె చప్పుడు నాకే వినిపించింది. బైక్ మీద కూచుని నీ భుజం మీద చెయ్య వేస్తే లోపల ఏదో తెలియని కంగారు. నువ్వు గీతని తీసుకుని వెళ్లిపోయావని తెలిసాక చాలా రోజుల తర్వాత మళ్ళీ కొత్తగా ఒంటరితనం గుర్తూచ్చింది”

“నేను చెప్పాల్సింది నువ్వే చెప్పావ్. నువ్వు మా ముందింట్లో ఉన్నావని

తెలిసినప్పటినుండి దొంగతనంగా చూడాలనిపించింది. ఫిలీ వెళ్లిపోయాక ఎలాగయినా మళ్ళీ ఓసారి మాట్లాడాలనిపించింది. మళ్ళీ మనం కొత్తగా మొదలుపెట్టాచ్చేమో!”

“నాకు గీతని చూడాలనిపిస్తోంది రామ్”

“నాతో పాటే వచ్చింది. ఇంటి దగ్గర ఉంది.”

“అవునా? వెళదాం పద”

“ము..” లేస్తూ నా చెయ్యి అందుకున్నాడు.

“ఇంతకీ నందు నీకెందుకు ఉత్తరం రాశాడు? ఏం రాశాడనలు?” ఇంటికెళ్లూ అడిగాను.

“ఇదిగో.. నువ్వే చదువుకో” జేబులోంచి తీసిచ్చాడు.

* * *

30 may 1993,
white plains, newyork.

డియర్ అభిరామ్,

చిన్నప్పుడు ఒకే ఊరిలో కలిసి పెరిగినా మీతో పరిచయం లేకపోవడం కాస్త ఆశ్చర్యంగా ఉంది. ప్రపంచం చాలా చిన్నదనిపిస్తుంది ఇలాంటపుడే.

ఇక అసలు విషయం, ఏం చెప్పాలో కూడా అర్థం కావల్సేదు. ఇరవై సంవత్సరాల వయసులో ఎవరన్నా ప్రేమించిన అమ్మాయిని వదులుకోమంటే కచ్చితంగా కుదరదని చెప్పేవాడిని. అందులోనూ ఆ అమ్మాయి సారిక అయితే ఆ ఆలోచన కూడా రానివ్వలేను. కానీ, మీ గురించి మీరు ఆలోచించుకోకుండా తనని వదిలి వెళ్లిపోయినప్పుడే మీరేంటో అర్థమైంది నాకు. మీ సంస్కారానికి, మా అత్తయ్యకి ఇచ్చిన మాట కోసం సారికని వెళ్లికి ఒప్పించడానికి మీరు చేసిన ప్రయత్నానికి మీకు పాదాభివందనం. ధాంక్స్ ఫర్ గివింగ్ సారిక టు మీ.

ఏవిటో అనుకుంటాం గానీ, మనకి ఇష్టమైన వాళ్ళు మన కళ్ళ ముందు మనల్ని వదిలి వెళ్లిపోతుంటే చూడటానికి, వెళ్లిపోయిన తర్వాత వాళ్ళు లేని జీవితం బ్రతకడానికి చాలా చాలా ఛైర్యం కావాలి. వాళ్ళు మన జీవితంలో లేరన్న నిజాన్ని

మోస్తూ, వాళ్ళ జ్ఞాపకాలతో రోజుా చస్తూ బ్రతకడం కాక మరేంటి?

మీ సారిక నా దగ్గర భద్రంగా ఉంది. నుఖంగా ఉంది. అప్పుడప్పుడు తను చేపే మాటలని బట్టి, చిన్నచిన్న చేష్టలని బట్టి సంతోషంగా ఉందనే అనుకుంటున్నాను. పెళ్ళి తర్వాత లైఫ్ బావుంటుంది రామ్. నిజంగా... ఒకవేళ మీరు ఇంకా పెళ్ళి చేసుకుకోకుండా ఉంటే పీజ్, అలోచించండి. తెలిసో తెలియకో మీ ఒంటరితనానికి నేను కారణం కాకూడదు.

మిమ్మల్ని కచ్చితంగా కలుస్తాను. మీ కోకిలని మీ ముందు నిలబెడతా. అప్పుడు కూడా తను నవ్వుతూనే ఉంటుంది. ఐ ప్రామిన్ యు.

మీ,
నందు.

* * *

అంజునా బీచ్, గోవా.

“అమ్మా.. ఎవరన్నా పిల్లల్ని తీస్తుని గోవా వస్తారా?”

“మనం పిల్లలేంటి జిత్తు?” నన్న చుట్టేస్తూ జిత్తుని ఆటపట్టించింది గీత.

“సువ్ నోర్ముయ్ గీతా.. వీళ్ళ రొమాన్స్కి మనం అడ్డమని ఎలాగో తప్పించుకోవాలని చూస్తుంటే నువ్వుకదానివి” తల కొట్టుకున్నాడు.

“మాకు కావాలనుంటే మేము ప్రైవెసీ వెతుకోగలంలే గానీ.. వచ్చి కూర్చు..” వాడి చెయ్యి పట్టుకుని కూచోపెట్టాడు రామ్.

“మీరు కూడానా రామ్ అంకుల్?” అని నాలిక కరుచుకుని... “మిమ్మల్ని డాడీ లేదా నాన్నా అని పిలవడానికి కొంచెం టైం పడుతుంది. పిలిచి చాలా సంవత్సరాలైంది కదా.. సారీ.”

“నువ్వు ఎలా పిలిచినా పలుకుతాను అభీ”

ఒకరిని ఒకరం చూసుకున్నాం నేనూ జిత్తు. కేవలం నందు ఒక్కడే వాడ్చి అభీ అని పిలిచేవాడు. కొంచెం ఆశ్చర్యంగా అనిపించి చిరునవ్వు నవ్వుకున్నాం ఇద్దరం.

“నాన్నా.. అభిసారిక అంటే అర్థం ఏంటీ?” అడిగింది గీత.

“ఏమో మీ అమ్మనే అడుగు” నన్న చూపించాడు రామ్.

“అమ్మా?”

“నేను చెప్పును. ఏదోలా ఉంటుంది నాకు.”

పిల్లలిద్దరూ గూగుల్లో వెతికారు.

‘ప్రియ సమాగమానికి సుమనోహరంగా తయారై ప్రియుని దగ్గరకు తనే వెళ్లేది.. లేక తన వద్దకే ప్రియుణ్ణి రప్పించుకొని రసమయ వాహినిలో ఊయలలూగే స్త్రీ.’

“ఓ...” ఒకరినొకరు చూసుకుని నవ్వుకుంటూ వెళ్లిపోయారు గీతాంజలి, అభిజిత్.

ఈ ప్రేమలు, విడిపోవడాలు, ప్రేమ తిరిగి వెతుక్కుంటూ రావడాలూ చాలా అరుదుగా జరిగే విషయాలు. ఈ మధ్యలో ఎన్నో కథలు జరగొచ్చు. నా కథ వల్ల నాకు అర్థమైంది ఏంటంటే మనుషుల్లో చెడ్డ, మంచి ఉండరు. ఆ మాటక్కున్న చెడ్డవాళ్ళే ఉండరు. పరిస్థితులు చేయించే పనుల వల్లే ఈ చెడ్డా మంచి తారతమ్యాలు వచ్చాయి. ప్రతీ క్షణాన్ని ఆస్వాదించడం, వీలైనంత నవ్వడం, చేతనైతే ఉచిత సలహాలు ఇవ్వుకుండా ఎదుటివారు చెప్పేది వినడం. చాలు, జీవితం సంతోషంగానే వెళ్లిపోతుంది.

రామ్ భుజం మీద తల వాళ్చి సముద్రాన్ని చూస్తున్నాను. మా పిల్లలు ఆడుకుంటున్నారు.

లక్ష కాపీలు అమ్మడైన తెలుగు పుస్తకం

2023 జూన్‌లో ఈ పుస్తకాన్ని ప్రచురించేమందు - అద్భుతమైన చదివించే శైలి, ఎలాంటి వారినైనా ఎడిపించేనే కథ, అన్ని పాత్రలనూ ఇష్టపడేలా తీర్చిదిద్దిన విధానం - ఇవన్నీ చూసి ఈ పుస్తకాన్ని పాతకులు ఇష్టంగా చదివి ఆదరిస్తారని నమ్మం. మేము అనుకున్నట్టుగానే సగటున రోజుకి పది పదిహేను మంది ఈ పుస్తకాన్ని కొంటూ వచ్చారు. అన్నిచోట్లా మంచి రివ్యూలు. మే నెలకల్లా మూడు ఎడిషన్లు అయిపోయాయి. తెలుగు పుస్తకాల అమ్మకాల లెక్కలో చూస్తే అప్పటికే ఇది పెద్ద సక్కెన్. సరే, నాలుగో ఎడిషన్కు కూడా వెళ్లాం, 37వ హైదరాబాద్ బుక్ఫెయర్ వరకూ వస్తాయనుకున్నాం. మరి ఇది ఎక్కడ ఎలా మొదలైందో తెలియదు గానీ, నాలుగో ఎడిషన్ ప్రింటయ్య చేతికాచ్చిన రెండే రెండు రోజుల్లో కాపీలన్నీ అయిపోయాయి. కొన్ని గంటల్లోనే అమెజాన్ ఇండియా నెంబర్ 1 బెస్ట్‌సల్రర్ ప్లేసుకెళ్లింది. అప్పట్టుంచి అమెజాన్ ఇండియా బెస్ట్‌సల్రర్ ప్లేసులోనే కొనసాగుతోంది పుస్తకం. మేము అస్సలు ఊహించని దిమూండ్ ఇది. రెండు వారాలకోసారి రీ-ప్రింటుకి పంపిస్తూనే ఉన్నాం. ఇప్పుడిది పదిహేడో ఎడిషన్. ఇప్పటికే లక్ష యాబై వేల కాపీల మైలురాయిని దాటేసింది. ఒక తెలుగు పుస్తకం లక్ష కాపీలు అమ్మడిందని విని ఎన్నేళ్లుంది?

గత కొన్ని నెలలుగా మా ఇన్స్టాగ్రామ్, ట్యూట్టర్ పేజీల్లో, ఈ-మెయిల్స్‌లో పుస్తకం స్టాక్‌లో లేనప్పుడంతా వందల్లో మేసేజీలు; మేమెప్పుడూ వినని బుక్ షాపుల నుంచి, “మాకు అమ్మడైరీలో పుస్తకం కావాలి, అర్జెంట్” అని భోస్లు. అనలేం జరుగుతోందో

ఆలోచించేటంత టైం కూడా లేనంతగా బిట్ అయిపోయాం. నిజంగానే ఒక తెలుగు పుస్తకానికి ఇంత డిమాండ్ ఎలా వచ్చింది? ఈరోజుల్లో ఒక తెలుగు పుస్తకం లక్షా యాభై వేల కాపీలు అమ్ముడైందంటే ఇప్పటికీ పొకింగ్‌గానే ఉంది.

మా అనాలసిన్‌లో తెలుస్తున్నది ఏంటంటే, ఈ ఆర్దర్లలో తొంభై శాతానికి పైగా ఇన్స్ట్రాగ్రామ్ నుంచి వచ్చినవే. రచయిత రవి మంత్రి కొన్ని నెలలుగా కంటెంట్ క్రియేటర్‌గా పాపులర్ అయ్యాడు. అలాగే ఈ పుస్తకం గురించి కొన్ని మీమ్ పేజీలు చేసిన రీల్స్‌కి మిలియన్‌లో వ్యాస్ వచ్చాయి. సాధారణంగా సినిమాల గురించి వచ్చే కంటెంట్‌కు మీమ్ పేజీల్లో లక్షల్లో వ్యాస్ ఉంటాయి. ఈమధ్యన వీళ్ళంతా పుస్తకాల గురించి కూడా మాట్లాడుకోవడం, వాటికి ఇలా లక్షల్లో వ్యాస్ రావడం సంతోషించాల్సిన విషయం.

ఈ పుస్తకాన్ని చదివినవాళ్ళలో సగానికి పైగా పారకులు ఇప్పటివరకు ఒక్కటంటే ఒక్క పుస్తకం కూడా చదవనివాళ్ళై. ఇన్ని కాపీలు అమ్ముడైనందుకని కాదు గానీ, ఒక పుస్తకం కోసం ఇంత మంది ఇంత ఆసక్తిగా ఎదురుచూస్తున్నారన్నది చెప్పలేనంత సంతోషాన్నిస్తోంది. ఈ పుస్తకాన్ని ఇంతగా ఆదరిస్తున్న పారకులకు కృతజ్ఞతలు. అలాగే ఈ పుస్తకాన్ని ప్రచురించే క్రమంలో మాకెంతో దగ్గరైన రవి మంత్రికి ప్రేమ.

- అజు పట్టికేషన్

రచయిత పరిచయం:

పూర్తి పేరు: రవి మంత్రి

స్వస్థలం: కాకినాడ

ప్రస్తుత నివాసం: డబ్బిన్, ఐర్లాండ్

Email: mantriiravi@gmail.com